

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

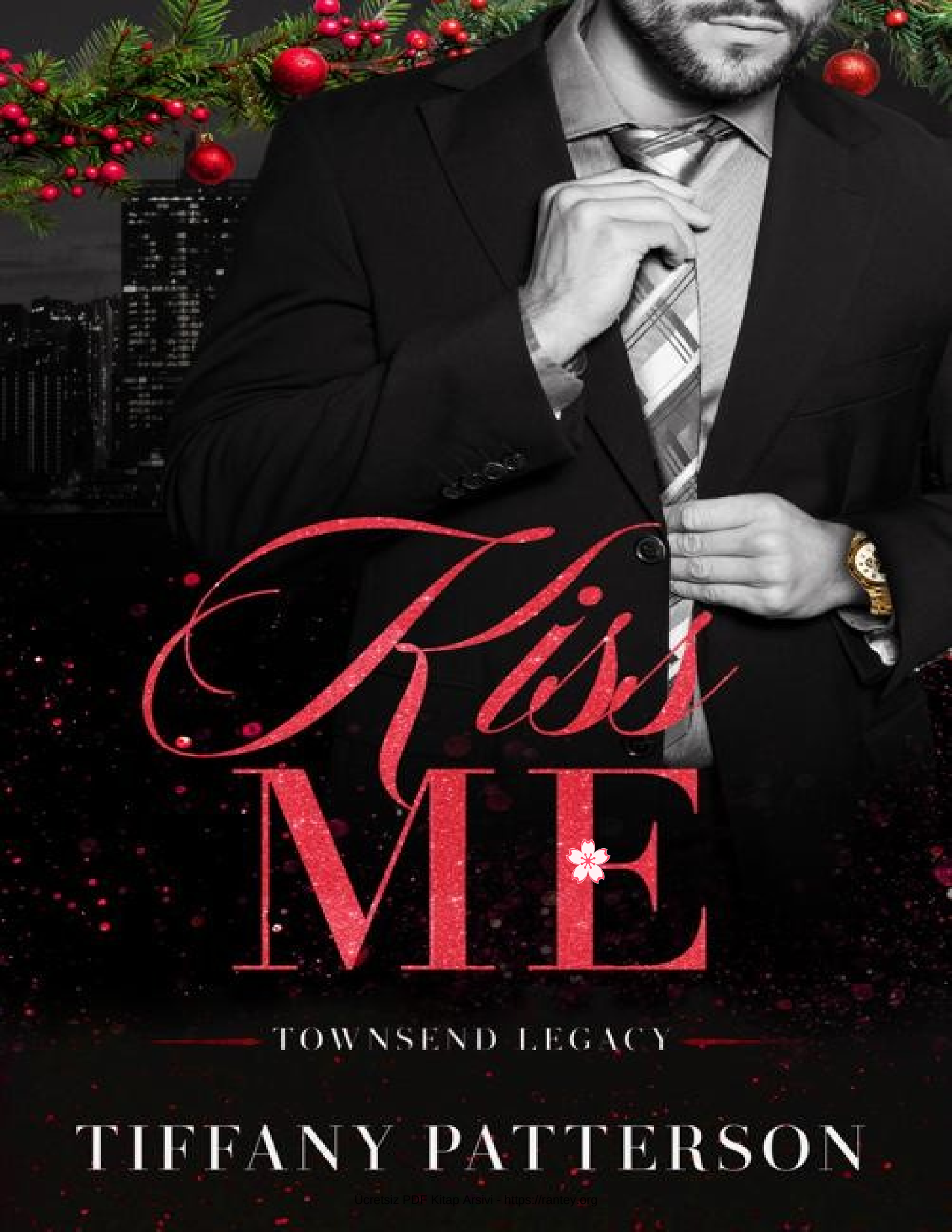
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kiss ME

— TOWNSEND LEGACY —

TIFFANY PATTERSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÖP BENİ

TIFFANY PATTERSON

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Tiffany Patterson Townsend'ın](#)

[Diğer Eserleri Miras Serisi](#)

[Kara Burlesk Serisi Sonsuza Dek](#)

[Serisi](#)

[Güvenli Alan Serisi](#)

[Kurtarma Dörtlü](#)

[Serisi Seriler Dışı](#)

[Eserler](#)

[Tiffany Patterson Web Sitesi Özel](#)

[Kitapları Teksas'ın Townsend'ları Serisi](#)

Gece Kurtları Serisi

A**hole Club Serisi (İşbirliği) .

BÖLÜM 1

Tania

"İşte böyle, Tania... Bu tarafa bak," ünlü spor fotoğrafçısı vücudunu sağa doğru çevirirken cesaretlendiriyor.

Yüzümde gülümsemeyi koruyarak kameraya doğru dönüyorum.

"Evet, aynen öyle," diye övüyor beni.

Saatlerce gülümsemekten yanaklarım ağrıyor olsa da, etrafımızı çevreleyen kar ve dağlardan yansıyan güneşin parlamasından gözlerim kamaşmasın diye elimden geleni yaparken ifademi koruyorum.

Şu anda ülkedeki en seçkin kayak ve snowboard tatil yerlerinden birindeyim. Tatil sezonunda sadece seçkin birkaç kişi bu tatil yerini rezerve edebilir. Özellikle de benim gibi son dakikada.

Neyse ki, Olimpiyat altın madalyalı statüm, tesis sahiplerinin asistanım ve bana Noel'den önceki hafta için son kalan süiti kiralamasına yetti.

Buna ek olarak, tatil köyü son dakika fotoğraf çekiminin arka planı olarak kullanıldı.

"Birkaç tane daha," diyor fotoğrafçı. "Bu tarafa dönebilir misin?" Birkaç adım sola doğru ilerliyor, belli ki benim de vücudumu o yöne çevirmemi istiyor.

"Pantolonun üzerindeki logoyu da çekmeyi unutma," diyor Janine, bu fotoğraf çekimini sponsorlayan spor giyim markasının temsilcisi, fotoğrafçıya hatırlatıyor.

Janine bana dönüyor. "Tania, snowboard'u başının arkasında tutabilir misin?"

Talimatları izleyerek, Janine'in şirketinin bana hediye ettiği yeni snowboard'u başımın üzerine kaldırıp omuzlarıma yerleştiriyorum ve imza fotoğrafı çekiliyor.

Fotoğrafçı coşkuyla alkışlayınca ve Janine alkışlayınca mükemmel pozu verdiğimi anladım.

"Bu, *Sports Demonstrated*'da harika görünecek!" diyor, ünlü spor dergisine atıfta bulunarak.

"Pistte kayarken birkaç fotoğraf çekmeye ne dersin?"

Çekim başladığından beri ilk kez heyecanlanarak ağzımı açtım. Ancak asistanım bu umutlarımı çabucak yok etti.

"Yapamayız," diye araya girer Liza. "Tania'nın ayak bileğini dinlendirmesi gerekiyor. Zaten yeterince uzun süre ayakta kaldı. Çekimi yakında bitirmeliyiz."

Ayak bileğim.

Doğru.

Sağ ayak bileğimin üzerindeki yükü azaltmak için vücudumu kaydırıyorum.

"Neredeyse unutuyordum." Fotoğrafçı kaşlarını çatıyor. "Seni iş başında görmek için sabırsızlanıyordum, ama önümüzdeki ay yapılacak X Games için iyileşmen daha önemli."

Liza'ya bir göz attığımda, onun çoktan iş başında olduğunu görüyorum. Dergi ve spor markasından birkaç çalışana toplanmaya başlamalarını söylüyor. İlk kez değil, güvenilir ve gerektiğinde sert olan asistanıma minnettarım.

Bu yıl Noel ikramiyesini iki katına çıkarmayı kafama koyuyorum.

"Sadece birkaç çekim daha yapıp bitirebiliriz," diyor fotoğrafçı.

Bu sözler kulağıma müzik gibi geliyor. Genelde fotoğraf çekimlerini sorun etmem, ama Kuzey Kaliforniya'daki bu özel tatil beldesine gelmemin tek nedeni, en azından bir hafta boyunca işimi geride bırakmaktır.

Ancak, bir şekilde bu fotoğraf çekimi programıma girdi ve babam, marka ve fotoğrafçının çekimin ayak bileğimdeki sakatlığı etkilemeyeceğine söz verdiklerini söylediğinde, kabul etmekten başka seçeneğim olmadığını hissettim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, Liza bana koltuk değneğini uzatıyor ve fotoğrafçı ile ekibinin ekipmanlarını topladığını izlerken koltuk değneğini sağ koltuk altımın altına sıkıştırıyor.

"Eh, berbat geçti, değil mi?" diye sordu.

"Gelecek ay yayına çıktığında göreceğiz," diye cevapladım.

Liza sırttı. "Neden bahsediyorsun? Bu siyah beyaz tulum sana çok yakışmış. Ve tüm çekimlerde omuzlarının üzerinden sarkan örgülerin muhteşem görünüyor," diye iltifat etti.

Giyim şirketinin tulumuna bakıyorum. Gerçekten çok yakışmış ve logolar, markanın adını gösterirken fazla göze batmayacak şekilde mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş.

"Babam bu şirketi seçerek doğru kararı vermiş," diyorum ona. "Kumaşı da mükemmel. Sürüşlerim sırasında kaşındırmıyor ve hacimli değil. Belki bunu daha sonra çıkarıp..." Ne söylemek üzere olduğumu fark edince sözümü kesiyorum.

"Ne olmuş?" diye sorar Liza, ama dikkati elindeki telefonda. Başparmakları ekran üzerinde hızla hareket ediyor.

"Boş ver. Öğle yemeği yakında hazır olur, değil mi? Açlıktan ölüyorum."

"Evet." Telefonunu kot pantolonunun arka cebine koyar ve sonra şöyle ekler: "Aşçı, babanın beslenme uzmanından gönderdiği özel menüye sadık kalmayı kabul etti."

İnlememi zar zor bastırıyorum. "Eminim öyledir," diye mırıldanıyorum. "Az önce mesajlaştığın kişi o muydu?"

Liza başını sallayarak şüphelerimi doğrular. "Çekimin nasıl gittiğini öğrenmek istedi. Her şeyin yolunda gittiğini söyledim. Ben..." Sözü kesilir ve tekrar telefonuna uzanır.

"O geldi," der, telefonuna bakarak. "Düzenlenmemiş bazı fotoğrafları istiyor."

Gözlerimi devirdim. "Ön onayı almamış mıydık?"

"Aldık, ama Bay Casey'nin nasıl biri olduğunu bilirsin. Baban en iyiden başka hiçbir şeyle yetinmez."

"Özellikle de Ace söz konusu olduğunda," Liza ve ben aynı anda söylüyoruz.

Dudaklarımdan içten bir gülümseme geçer. Onu en iyi arkadaşım olarak görmesem de, iki yıl önce iş ve kişisel asistanım olarak göreve başladığından beri aramızda dostane bir bağ oluşmuştur.

Kişisel hayatımdan bahsedilebilecek bir şey yok. Benimki gibi yoğun bir programla mümkün değil. Özellikle de hayatımın her yönünün dikkat dağıtıcı unsurlardan ve skandal kokusundan arındırılmış olmasını sağlayan bir baba-menajer-ajan varken.

"Oh, ve o..."

Elimle telefonunu kapatarak Liza'yı durduruyorum. Telefonunu elinden alıp güç düğmesine basarak ekranı karartıyorum. "İkimiz de sabah altıdan beri ayaktayız. Biraz ara verip öğle yemeğine çıkmaya ne dersin?" diye öneriyorum.

Ama bu bir öneri değil. Bunu, onun cep telefonunu tulumumun cebine koyarak açıkça belli ediyorum.

"Ama ya..."

"Babam bir iki saat cevap almadan idare eder. Hadi yemek yiyelim." Gerçekten ihtiyacım olmayan koltuk değneğini yanıma bastırıp, boş kolumu onun koluna doladım.

"Ayak bileğine dikkat et," diye uyarıyor, kaşlarını çatarak ayak bileğime bakıyor. "Bana daha fazla yaslan." Koluma sıkıca tutunarak, 1,60 boyundaki minik vücuduna daha fazla ağırlığımı vermemi sağlıyor.

"O botları bir an önce çıkarmalıyız. Personele buz torbaları ve yastıklar getirmesini söyleyeceğim, böylece yemek yerken ayak bileğini yukarıda tutabilirsin."

"Tamam," diyorum içimden. "Ayak bileğim."

Yemek alanını bir kez daha gözden geçirmem, olağan dışı bir şey ortaya çıkarmadı. Yine de, izlendiğim hissini bir türlü atamıyorum.

"Ne oldu?" diye sordu Liza. "Ayak bileğin mi? Masada değil de kanepede oturmalıydık. Dur, ben..."

Elimi onun elinin üzerine koyarak onu durduruyorum. "Ayak bileğim iyi." Siyah, şık deri koltuklardan birine dayadığım sağ bacağıma bakıyorum, ayak bileğimin altında bir yastık ve üstünde sarılmış, yarı erimiş bir buz torbası var.

"Şişlik bile yoktu, hatırladın mı?" diye hatırlatırım ona.

O da başını sallar. "Doğru. Şanslısın. Çekim sırasında saatlerce ayak bileğin üzerinde durduktan sonra. Doktorun dediği gibi, burkulma çabuk iyileşiyor olmalı," diye bitirir.

Göğsümü bir suçluluk duygusu kaplar, ama özel garsonumuz masamıza dönmeden önce bu duygu içimde yerleşmeye zaman bulamaz.

Sevimli kızıl saçlı garson ikimize de gülümser, ama gözleri Liza'da kalır. "Şef sizin masanız için özel olarak fazladan zencefilli kurabiye yaptı."

"Mmm, harika," diyorum ve tabaktan bir kurabiye alıyorum.

Hala sıcaklar.

"Teşekkürler... Bekle, kurabiyeler yemek planında yok," diyor Liza masanın diğer tarafına uzanırken.

"Aklından bile geçirme." Zencefilli kurabiye adamımın sol bacağına ısıırıyorum ve kurabiyenin tatlı tarçın tadı ile karışan zencefilin baharatlı tadını tadıyorum. Vücudum, yılın bu zamanına ait sevimli çocukluk anıları ile ısınır.

"Baban öğrenirse..." Ben ona sert bir bakış attığımda sözünü keser. "Öğrenmeyecek. Değil mi?"

Dudaklarını sıkılaştırır. Liza'yı nadiren babamla aramızdaki kavgalara karıştırırım. Çoğunlukla, babamın istediği her şeyi kabul ettiğim için.

Bu yüzden Liza, ondan sakladığım sırrı bilmiyor.

Ve babam.

"Bir iki kurabiye bir şeyleri mahvetmez herhalde," diye mırıldanır, gözleri telefon ekranına döner.

Asistanım, ona bakan yakışıklı garsonu fark etmez.

"Lütfen Tania adına şefe teşekkür edin," der ve sonunda ona bakar. Gözlerinin hafifçe büyüdüğünü fark etmem. Dudakları seğirir ama tam bir gülümseme ortaya çıkmaz.

"Ayrıca, gönderilen yemek planını aldığınızdan emin olabilirsiniz? Bayan Casey profesyonel bir sporcu, çok sıkı bir yemek planı var ve X Games ile..."

"Her şey harikaydı. Lütfen şefe övgülerimizi iletin," diye Liza'nın sözünü kestim.

O da başını sallar. "Başka bir ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin Bayan Casey..." Bir an duraksar, sanki tereddüt ediyormuş gibi, sonra sözlerini şöyle bitirir: "Bu arada, ben büyük bir hayranınızım. Son Olimpiyatlarda altın madalya kazanmak için yaptığınız arka arkaya 1980'ler muhteşemdi," diye iltifat eder.

"Sizin snowboard tarihinin en iyi kadın sporcusu olduğunuzu söylüyorlar. Belki de tüm zamanların en iyi snowboardcusu," diye devam etti.

Son birkaç aydır yaşadığım o hisle midem sıkışır. Nefesim yüzeysel hale gelir ve nefesimi derinleştirmem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekir.

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizliyorum.

Gözleri parlıyor, ama Liza'ya baktığı zamanki gibi değil. "Gelecek ayki X Games'te tekrar denemeyi düşünüyor musun?"

Göğsüm sıkışarak başımı sallıyorum. "Şey, göreceğiz."

Bakışları, tekrar telefonuna dönen Liza'ya geri dönüyor. Öğle yemeği bitmeden ona o lanet şeyi vermemeliydim, biliyordum.

"Şefe övgülerini ileteceğim." Başını sallar ve mutfağın yönüne doğru yola çıkar.

"Çok tatlı," derim, benimle aynı yaşta, yirmi beş yaşında gibi görünen garsonun uzaklaşmasını izlerken.

"Hmm?" Liza, dikkatini hala elindeki telefona vermiş halde sorar.

"Seni kesinlikle kesiyordu," derim ona.

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Biri seni mi kesiyordu? Güvenliği çağdırmamı ister misin?"

Kafamı sallayarak, "Ciddi misin? Etrafında olan biteni fark etmiyor musun?" diye soruyorum.

Liza, tanıdığım en ciddi yirmi üç yaşındaki kız.

"Evet, ama babanın az önce gönderdiği bu e-postaya cevap vermem gerekiyor. Seni sponsor olmak isteyen yeni bir snowboard şirketi var."

Elimi kaldırıyorum. "Öğle yemeğinde çalışmayacağımıza anlaşıştık, değil mi?" Omuzları çöküyor ve telefonunu yavaşça masanın üzerine, yüzüstü. "Üzgünüm."

"Beni gerçekten telafi etmek istiyor musun?"

Alnı karışıklıkla kırışır. "Nasıl?"

Masaya doğru dönerim, hiç düşünmeden sandalyeden ayağımı indirir, botuma geri sokarım ve gizemli bir şekilde eğilirim.

"Sana aşık olduğun belli olan o çok sevimli garsonla konuşabilirsin," diye cevap veriyorum.

O, kekeleyip ama cevap verme şansı bulamıyor.

"Aman Tanrım, o Tania Casey," dedi genç bir kadın sesi.

Adımı duyunca bakıyorum ve büyük, kıvrıkcık saçlı, iri gözlü bir genç kızın bana doğru geldiğini görüyorum.

"Sen harikasin," diye coşkuyla söylüyor. "Kayak yapmayı denemek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama geçen yıl babamla birlikte X Games'i izledik ve sen altın madalya kazandın. Harikaydın."

Dudaklarımdan içten bir gülümseme yayılıyor ve bir an için, pistlerde kayan birkaç kadın snowboardcuyu hayranlıkla izleyen on üç yaşındaki kız çocuğuna geri dönüyorum.

Ama o kadınların hiçbirisi bana benzemiyordu.

Belime kadar uzanan siyah ve mavi örgülerimi omzumun üzerinden atıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum..." Bir an durup, onun boşluğu doldurmasını bekliyorum.

"Eve Townsend," der ve aynı anda yemek salonunun diğer ucundan derin bir ses onun adını çağırır.

Bakınca, uzun boylu, yakışıklı bir adamın bize doğru geldiğini gördüm. Ela gözleri, önümdeki genç kıza dikilmişti.

"Baba," diyor, "bu Tania Casey." Omzunun üzerinden bana işaret ediyor. "O da bizimle aynı tatil köyünde." Bana dönüyor. "Sen de Noel için mi buradasın? Bileğin nasıl? İyileşiyor mu? Ocak'taki oyunlara hala katılacak mısın?"

"Eve, sadece tuvalete gidip gelecektin. Teyzen ve ben seni bekliyorduk," diye azarladı beni, sonra bana baktı.

Bana nazıkçe başını sallar. "Onu affet lütfen," der bana. "Senin büyük hayranın." Ona bakar, sonra dikkatini tekrar bana çevirir.

"Ben Kyle Townsend." Elini uzattı, ben de elini sıktım.

Sonra Eve adındaki küçük kıza kolunu doladı. Kız onun yanına yaslandı ve kolunu kendi koluyla kapattı.

Kalbim sıkışır. Bu sahne, babamla benim çok benzer bir pozda çekilmiş en sevdiğim fotoğraflardan birini hatırlatır. Tek fark, biz kayak pistindeydik ve arkamızda kocaman bir kar dağı vardı.

Ve kameranın arkasında babamın yaptığı komik suratlara gülen kadın annemdi.

Fotoğraf, her şeyin değişmesinden sadece birkaç yıl önce çekilmişti.

"Senden imza alabilir miyim?"

"Eve," diye babası onu azarladı.

Kız babasına bakar. "Ne? Her zaman istediğim şeyin peşinden gitmemi söylersin. Özür dileme." Bana köpek yavrusu gibi bakan gözleriyle babasına bakar.

Babası bana bakar, yüzünde hafif bir gülümseme vardır. O anda, bu küçük kızın babasını parmağında oynattığını anlarım.

"O benim hayranım," der, neredeyse özür diler gibi.

"Kyle, siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Güzel bir siyahi kadın, kucağında bir bebekle ikisinin arkasına gelir.

Adam hemen boş olan kolunu kadına doladı.

"Eve, Tania Casey'yi gördü ve ondan imza istedi."

Kadın kaşlarını çatar. "Ladybug, onun öğle yemeğini yediğini görmüyor musun?"

Bu çok kaba..."

"Ama babam dedi ki..."

"Hiç sorun değil," diyorum aralarına girerek, kızın başının belaya girmesini istemiyorum. "Liza, kalemin var mı?"

Asistanım çantasını karıştırır ve benim için her zaman yanında taşıdığı imza kalemini çıkarır.

"Hoodie'mi imzalayabilir misin? Yarınki ilk snowboard dersim için yeni ceketimde senin imzan olması harika olur."

Kız dönerek bana sırtını döndü.

Beyaz puffer ceketini imzalamadan önce, onaylarını almak için anne babasına bakarım.

Kadın gözlerini devirir. "Zaten ona yenisini alacak," der, yarı gülerek.

"Hayır, bunu asla çıkarmayacağım," diye karşılık veriyor Eve, ben onun paltosunu imzalarken. "Teşekkür ederim. Öğle yemeğinizi böldüğüm için çok özür dilerim," diyor kadın diyor ve kucağındaki bebeği sallıyor.

Parmağındaki kocaman elmas yüzükten anladığım kadarıyla kocası, bebeği alır ve sallamaya başlar.

"Hiç sorun değil," diyorum ona. "Gerçekten."

Eve'in gülümsemesi genişler. "Bunu Stasi'ye göstermek için sabırsızlanıyorum. Ne zaman geliyorlar, Riley Teyze?"

Kadın, ki onun annesi olduğunu tahmin ediyorum, "Birkaç saat sonra. Bayan Casey ve arkadaşının öğle yemeğini huzur içinde bitirmelerine izin verelim" diye cevaplar. Bana el sallar. "Tekrar teşekkürler" der omzunun üzerinden.

"Teşekkür ederim," diyor Eve heyecanla ve beni şaşırtarak sarılmaya başlıyor. "Eve," diyor kadın, ama Eve beni daha sıkı sarıyor.

"X Games'te harika bir performans sergileyeceksin. Bileğin için endişelenme. Hızlı iyileşeceğini biliyorum." Beni daha sıkı sarar ve sonra bırakır.

Onu bıraktığında göğsümü bir özlem kaplar. Zaten orada bulunan suçluluk duygusuyla karışarak, kelimelerle ifade edemediğim garip bir duygu karışımı yaratır.

Bir kez daha, birinin beni izlediğine dair o karıncalanma hissi omurgamdan yukarı doğru yayılır. Gözlerimle odayı dolaşırım. Gördüğüm tek şey, geniş yemek salonuna dağılmış birkaç aile. Ve uzaklaşan aile ve genç Eve.

Masada oturan Liza'ya bakmaya cesaret edemiyorum. Eve ilk kez kendini tanıttığında hissettiğim memnuniyet, yalanımdan duyduğum utançla yer değiştiriyor.

"Belki de sen buradayken bir tanışma toplantısı yapmalıyız," diyor Liza aniden. "Biliyorsun, baban, Wilson Slopes'a bir hafta gelme fikrini ilk kez ortaya attığında böyle bir şey yapmayı önermişti."

"Hayır." Kafamı sallıyorum.

"Ben de ona ilk başta öyle demiştim. Ama o genç kızı görünce, bu hafta burada Tania Casey ile tanışmak isteyecek başkaları da olacağına eminim. Birkaç telefon görüşmesi yapabilirim..."

"Hayır," diye tekrar daha sert bir şekilde söylüyorum ve ayağa kalkıyorum.

Hızla ayağa kalkar ve yanıma gelir. "Dikkatli ol. Al, koltuk değneğini." Koltuk değneğini kolumun altına sıkıştırır ve ben o lanet şeyi odanın öbür ucuna fırlatma isteği duyarım.

Bu dürtüyü bastırırım.

"Ne oldu?" Liza, yüzümdeki ifadeyi yanlış yorumlayarak sorar. "Biraz hasta görünüyorsun. Burkulma ağrıtıyor mu? Kahretsin. Yukarı çıkalım, o merhemi sürelim ve personele daha fazla buz torbası getirtelim."

Liza'nın her sözü, utancımın keskin kenarını göğsüme daha derine bastırmak gibiydi.

"Sorun ayak bileğim değil. Ben... sadece biraz zamana ihtiyacım var," diyorum ve masadan bir adım uzaklaşıyorum.

"Nereye gideceğini söyle. Araba ayarlayabilirim..." Elimi kaldırıncaya kadar durdu.

"Yalnız. Biraz zamana ihtiyacım var," mümkün olduğunca sabırlı bir şekilde söyledim. Küçük bir kızın yüzüne bakamayan bir yalancı olmam Liza'nın suçu değil. "Yakında döneceğim."

Nereye gittiğimi veya tam olarak ne zaman döneceğimi sormasına fırsat vermeden, sağ ayak bileğime fazla yük bindirmemeye dikkat ederek koltuk değneğini kolumun altına alıp çıkışa yöneliyorum.

Liza beni izliyor ve yaralanmamın kötüleştiği izlenimini verecek herhangi bir şey yaparsam sinir krizi geçirecek.

Onun görüş alanından çıktığımı anladığımda derin bir nefes alıyorum. Aklım düşüncelerle dolup taşıyor. Bu hafta, yeni yılın ardından başlayacak telaştan önce dinlenip iyileşmek için rahatlatıcı bir hafta olması gerekiyordu.

Ancak, her şey altüst olmuş gibi hissediyorum.

Tabii ki, tam o anda telefonum çalıyor. Ekranda "Dad-Ager" yazısını görünce omuzlarım çöküyor.

"Merhaba baba," diye cevap veriyorum, çünkü cevap vermezsem aramaya devam edeceğini biliyorum.

"Ace'im nasıl?" diye cevaplar. "Umarım ayak bileğini dinlendiriyorsundur." Botlu ayaklarıma bakıyorum. "Tabii ki."

"Harika. Liza bu sabah çekimin iyi geçtiğini söyledi. Bir iki gün içinde düzenlenmemiş fotoğrafları alacağız. O zaman hangilerinin iyi olduğuna karar verebiliriz," diyor ve arka planda kağıtların hışırdadığını duyuyorum.

"Fotoğraflar için acele etmemize gerek yok," diye hatırlatırım. "Noel bir hafta sonra."

"Bu yüzden fotoğrafları bir an önce almamız gerekiyor. Bu zamanlarda kaç kişinin tatile çıktığını biliyorsun. Ayak bileğin iyileştiğinde hemen işe koyulmak istiyorsak, her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyız."

Dilimi ısıırıyorum. Babam iş konusunda her zaman iki adım öndedir. Hayır, üç adım. Muhtemelen 2026 sonuna kadar programımı planlamıştır. Yedek planlar da dahil.

"Doğru. Sadece fotoğrafçı veya bazı çalışanlarının bu dönemde birlikte vakit geçirmek istedikleri aileleri olduğunu düşünüyordum. Bu kadar kısa sürede buraya gelmeleri zaten onlardan büyük bir istek oldu."

Babam boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır. "Bunu seve seve yaptılar. Özellikle de ayak bileğinizi duyduktan sonra. Carl ve Thomas'ın gelecek sezon için görüşmelerini yürütmekle meşgul olmasaydım, ben de oraya giderdim."

Babam kendi spor ajansını işletiyor. Tam zamanlı olarak menajerliğini yaptığı tek sporcu ben olsam da, diğer üç üst düzey sporcu için de bazı menajerlik görevlerini yerine getiriyor.

"Ama sen hiçbir şey için endişelenme, Ace. Senin işin dinlenmek ve zihinsel olarak Ocak ayına hazırlanmak. Gitmem gerek, ama bir iki gün içinde seni ararım."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum, Ace," diye cevapladı ve telefonu kapattı.

Sadece onun bana taktığı bu takma adı çok sevdiğimi hatırlıyorum. Sekiz aylıkken ilk adımlarımı attığım andan beri bana böyle sesleniyor.

Ancak yıllar sonra, onun Ace'i olmak artık bir hediyeden çok bir lanet gibi geliyor.

"Sana da mutlu Noeller," diye mırıldanıyorum, sonra beni saran bu nostaljik duyguyu silkeliyorum ve amaçsızca bir yöne doğru yürüyorum.

Neyse ki, çıkmadan önce büyük güneş gözlüklerimi ve kış şapkamı aldım. Hava çok soğuk olmasa da, şapkamı alnıma kadar indirip gözlüklerimi gözlerimin üzerine kaydırıyorum. Bu kılığım la kimsenin beni tanımayacağını umuyorum.

Ancak, benim imzamı taşıyan uzun, renkli örgülerim beni ele verebilir. Ve yanımda taşımak zorunda olduğum bu aptal koltuk değneği.

Nereye varacağımı düşünmeden bir süre amaçsızca yürüyorum. Tek bildiğim, bir süreliğine uzaklaşmak istediğim. Botlarımın altında karın çıtırtısı düşüncelerimi bastırıyor. Tatil köyünün ana yamaçlarından uzakta, ormanlık alanın bir kısmını kesen bir dereye geldiğimde dudaklarıma küçük bir gülümseme konuyor.

Bir süre sonra, kayakçıları ve snowboardcuları dağın bu tarafından diğer tarafına taşıyan teleferiklerden birini görüyorum ve o yöne doğru yürümeye başlıyorum.

Aslında tahtaya çıkamayabilirim, ama karda olmak, sadece botlarımla bile olsa, beni sakinleştiriyor.

"Teşekkürler," diyorum görevliye, o da benim için teleferikteki koltuğuma oturmam için barı kaldırıyor.

Otururum, koltuk değneğimi çubuğa engel olmayacak şekilde ayarlarım ve rahatlarım. Tatil köyü çalışanı güvenlik çubuğunu indirmeye başlar, ama yanımdaki yere bir adam kayınca durur.

Hareketleri o kadar hızlı ki, tepki verecek zamanım olmuyor.

"Ben onunla birlikteyim," diyor adam, beni işaret ederek görevliye.

Kafamı geriye doğru çekiyorum.

"Bekle, ne..." Sözlerim işlenmeye zaman bulamadan teleferik hareket etmeye başlar.

Gözlerimi kırpıyorum, sonra tekrar kırpıyorum. Kelimeleri bir araya getirebildiğimde, görevli arkamızda kalmış ve teleferik havada gittikçe yükseliyor.

Bu beş dakikalık yolculuk bitene kadar yanımdaki adamı görmezden gelmeye niyetliyim.

Ancak onun başka planları var. Bana dönüp bir anlığına bakıyor.

"O gözlükleri çıkarabilirsin. Burada sadece ikimiz varız." Sesi derin ve pürüzsüzdür, rampanın arkasından kaykayımla yaptığım mükemmel bir 360 derece dönüş gibi.

"Beni duydun mu?" diye soruyor.

Ona doğru dönüyorum. "Seni tanıyor muyum?"

Koyu renkli güneş gözlüklerini yavaşça çıkarır ve bana doğru kısık gözlerle bakan koyu renkli gözlerini ortaya çıkarır. Refleks olarak çenemi sıkar, dişlerimi birbirine bastırırım.

Onun yüzünün mükemmelliğine bu kadar güçlü tepki vermek istemiyorum, ama elimde değil. Güzel bronzlaşmış teni, taştan yapılmış çenesi ve

kaşları, badem şeklindeki gözlerini vurgular.

Başını yana eğiyor.

Kendi sorunun cevabını ben verebilirim. Hayır, bu adamı tanımıyorum. Onunla tanışmış olsaydım, tanırdım.

"Beni tanıyıp tanımadığın önemli değil," diye küstahça cevaplar.

"Öyleyse ne önemli?"

Gülümsemesi genişliyor ve bu ifade midemi bulandırıyor.

"Asıl soru, ünlü Tania Casey neden dünyaya ayak bileğinin yaralandığı konusunda yalan söylüyor?"

BÖLÜM 2

Taehyun

Dudakları açılır ve mükemmel bir "O" şekli oluşturur ve sorunun tam da istediğim gibi karşılık bulduğunu anlarım.

"Ne... Ne... Ne yapıyorsun... Sen kimsin?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Hâlâ kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyor, ha? Kabul etmeliyim ki, çok iyi bir yalancı. Ayak bileği yaralanması konusunda yalan söylediğini kesin olarak bilmesem, ona neredeyse inanacaktım.

Bu sakatlık, onu gelecek ayki X Games'ten uzak tutacakmış. Bu sabah fotoğraf çekiminde Tania'yı gördüğümünden beri ona gözüm takıldı.

Ve ben de bu hafta kuzenimin kayınvalidesiyle geçireceğim tatilin, Noel'i sevmeyen ruhum için işkence gibi olacağını düşünmüştüm.

Ama belki, sadece belki, bu zamanı beni soğuk bir şekilde reddeden kadından intikam almak için kullanabilirim.

"Hâlâ beni tanımıyor gibi davranıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Ne yapıyorsun... Seni tanımıyorum," diyor.

Kafamı sallıyorum. "Zaten önemli değil," diyorum, ancak çenemdeki kaslar seğiriyor. "Önemli olan, yemek salonunda o genç kıza söylediğin daha büyük yalan. Eve, adı buydu, değil mi?" Bilmiyormuş gibi soruyorum.

Rol yapabilen tek kişi o değil.

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." Başını benden uzaklaştırıp, teleferikte bir dakika daha kalırsa benden kurtulabileceğini mırıldanıyor.

Tam o anda teleferik birden durur ve bizi havada donmuş halde bırakır.

Gülümsememi saklamaya bile

çalışmıyorum. "O da neydi?"

Omzunun üzerinden bakmaya çalışır.

"Görünüşe göre sıkışıp kaldık." "Ne?"

Tekrar soruyorum.

"Nasıl sıkışmış olabiliriz?" Bu yükseklikten ve açıdan sorunun ne olduğunu görmeye çalışır gibi dönüp duruyor.

"Sakın bana ünlü Tania Casey'nin yükseklik korkusu olduğunu söyleme?" İnanamadan başımı sallamadan önce alaycı bir şekilde soruyorum. "Hayır, geçen yılki Oyunlarda çılgın bir atlayış yapıp mükemmel bir backside 1980 iniş yapan kadın olamaz."

Kaşlarını çatarak bana döndü.

Aptalca, dikkatim onun mükemmel dudaklarında kalır.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

Gözlerine bakıyorum. En azından bakmaya çalışıyorum, ama yüzündeki o lanet güneş gözlükleri görüşümü engelliyor.

"Gülüyor muyum?" Yüzümde bir sırıtişla soruyorum.

"Bence gülüyorsun."

Omuz silkiyorum. "Soruma cevap verecek misin?"

Dudakları şaşkınlık içinde büzülüyor.

"Neden hayranlarına yalan söylüyorsun?"

Dişlerini emer ve boğazından tiksinti dolu bir ses çıkarır, sonra kollarını göğsünde kavuşturur. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kayak teleferiği durana kadar birbirimize hiçbir şey söylemesek nasıl olur? Sonra da kendi yollarımıza gidebiliriz."

O böyle düşünüyor. Beni ilk seferinde reddetti. İkinci kez kaçmasına izin vermeyeceğim.

Kimse bana hayır diyemez.

Her zaman istediğimi elde ederim.

"Bu senin için rahatsız edici olacak," diyorum ona.

Kafasını o kadar hızlı bana doğru çevirir ki, uzun örgülerinden birkaçı yüzüne çarpar. Elimini uzatıp örgülerinden birini tuttuğumda, ne yaptığımı bile fark etmiyorum.

Bu örgü gök mavisi. Örgülerin çoğu siyah ve mavinin karışımı. Elimde örgüyle oynarken, Tania sonunda gözlüklerini kaldırır ve bana daralmış bakışlarını yöneltir.

Gözleri, öğle yemeğinde yediğini fark ettiğim zencefilli kurabiyelerin rengiyle aynı.

İşte o anda, onun dikkatini üzerimde tutmayı sevdiğime karar veriyorum. Bakışları sert olsa da.

"Neden benim için rahatsız edici olsun ki?" diye sorar, normalde melodik olan sesi artan hayal kırıklığıyla sertleşir.

"Çünkü ünlü Tania Casey'nin yaralanması hakkında dünyaya yalan söylediğini herkese anlatmak zorunda kalmak istemem. Sponsorların bunu pek hoş karşılamayacaktır, sence de öyle değil mi?"

"Kim sana inanır ki?"

Kahretsin, sinirlendiğinde sesinin tonunu gerçekten seviyorum. Muhtemelen bu benim hakkımda çok şey söylüyor.

"Kimse," diye itiraf ediyorum. "Sana, sözde ciddi bir burkulma geçirdiğin halde, hiçbir şey olmamış gibi dolaştığın fotoğrafları gösterene kadar."

Ona dalga geçmediğimi göstermek için cep telefonumu çıkarıp, ormanda kayak teleferiğine doğru yürürken çekilmiş fotoğraflarını açtım.

Koltuk değneği koltuk altının altında değil, elinde.

"Bu fotoğrafa özellikle bayıldım, çünkü teleferiğe ulaşmak için küçük bir dereyi çok zarif bir şekilde atlıyorsun."

Onu bir süre takip ettiğim belli, çünkü teleferiğe giden çok daha az kalabalık olan yolu seçmiş.

Dikkatimi tekrar ona çeviriyorum.

"Oh, ve yüzünün daha da iyi görüldüğü bir video da var.

Böylece herkes senin gerçekten sen olduğunu anlasın." "Seni adi herif."

"Evet," diye cevap verdim, hiç aldırmadan. "Şimdi," telefonumu cebime geri koyarken başladım, "gerçeklerle başlayalım. Neden ayak bileğin hakkında yalan söylüyorsun?"

Bunu öğrenmek için bu kadar ısrar etmemin gerçek bir nedeni yok. Ondan istediğimi elde etmek için onun gerekçesini bilmeme gerek yok. Kanıtı cebimde duruyor.

Yine de, ona cevap vermesi için baskı yapma gereği duyuyorum. Bunu, beni bir kez reddettiği ve intikam almak için elimden gelen tüm kozları kullanmak istediğim gerçeğine bağlıyorum.

"Oh," diyor Tania şaşkınlıkla, kayak teleferiği aniden sarsıldıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi sorunsuz bir şekilde hareket etmeye başlıyor.

Saatime bakıp kaşlarımı çatıyorum. Bu şeyi on beş dakika durdurması için para ödediğim herif beş dakika erken gelmiş.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum. "Bana ne dedin?"

"Senden bahsetmiyordum, Ginger," diye cevap veriyorum.

Kaşlarını daha da çatıyor ve ben dudaklarının ince ve o kadar da ince olmayan hareketlerini dikkatle izliyorum.

"Şimdi, soruma cevap verecek misin?"

"Hayır." Beni görmezden gelmek istercesine dümdüz önüne bakıyor. Hayatta olmaz.

"O zaman bu asansörden iner inmez, en sevdiğim sosyal medya sitesine gidip bu fotoğrafları yükleyeceğim."

Beni görmezden gelmekle kalmaz, tüm vücudunu benden uzaklaştırır ve bana sessizce "Siktir git" der.

"Sen bilirsın."

Bir saniye sonra asansör yavaşlayarak, koltuklarımızdan kolayca kalkmamızı sağlıyor. Tania'nın koltuktan dikkatlice kalkmasını, koltuk değneğiyle, sonra da benden ters yönde topallayarak uzaklaşmasını bir an izliyorum.

Hâlâ yaralı sporcu rolünü oynuyor.

Tamam. Tania, en iyileriyle saçmalayabilen tek kişi değil. "Hey, Frank, *Gazette* hala X Games'teki sporcularla ilgili bir haber mi arıyor?"

"Evet, az önce bir sporcunun sakatlık numarası yaptığını gördüm."

"Evet, az önce bir sporcunun sakatlık numarası yaptığını gördüm."

Tania'nın tersi yönde yürümeye başlayarak daha da büyük bir gösteri yapıyorum. Ancak aynı zamanda sesimi yükseltiyorum.

"Adları mı?"

gülümsedim.

"Evet, ismi, fotoğrafları ve videoları da var. Bilgin olsun, hepsi gerçek. İsmi..."

"Tamam, tamam," der melodik bir ses arkamdan, aynı anda omzumdan birinin beni çektiğini hissediyorum.

Dönüp, yansıtıcı kayak gözlüklerine bakıyorum. Tania, gözlüklerini gözlerinin üzerine indiriyor ve yüzünün neredeyse yarısını kapatan kışlık şapkasını da tekrar takıyor.

"Yeter," diye sertçe fısıldadı ve omzunun üzerinden bakarak.

Dağın daha ileri düzeydeki snowboardcular ve kayakçılar için olan kısmında olduğumuzdan, yemek salonunun bulunduğu alan kadar kalabalık değil. Ancak, etrafta birkaç kişi var.

Ama hiçbiri bize dikkat etmiyor.

"Telefonu kapat," diye ısrar ediyor, hala kolumu çekiyor.

"Ne dedin?" Ona sertçe bakıyorum. "Adları mı?"

Kolumu çekiştirir. "Tamam, peki. Yeter artık!"

Serbest elimle telefonu kapatıyorum. "Ne dedin? Duymadım."

Dudakları, gözlerini görebilseydim bana dik dik bakacağını bildiğim bir şekilde dışarı çıkıntı yapıyor. "Haklısın, tamam mı?"

"Hala seni duyamıyorum." Telefonu tekrar kulağıma dayıyorum. "Numara yapıyorum, tamam mı? Haklısın. Bileğim hakkında yalan söylüyorum.

Şimdi

telefonu kapat."

Aramayı sonlandırmak için tuşa basıyorum ve tüm boyumla ayağa kalkıp ona bakıyorum. Onun üzerinde çok fazla uzun olduğumdan değil. O 1,78 metre boyunda, ben ise 1,85 metre.

"Bu harika bir başlangıç," diyorum sonunda. "Ama sorum bu değildi. Yaralanmanı numara yaptığını zaten *biliyordum*. Bilmek istediğim şey, neden yaptığı?"

Omuzları belirgin bir şekilde çöküyor, sonra etrafına bakınıyor. "Kimse bizi dinlemiyor ya da dikkat etmiyor," diye temin ediyorum.

"Bunu nereden bileceğim?"

Dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. Bu meşru bir soru. Az önce bir muhabire onun sırrını ifşa etmekle tehdit ettim. Onun bilmediği şey, aslında dişçimdeki muayenehaneyi aradığım.

Telefonun diğer ucunda hiçbir gazeteci yoktu. Şimdilik.

"Çünkü ben öyle dedim," diye sorusuna cevap veriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Şimdi konuş."

"Seni tanımıyorum bile," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Senin yalanını dünyaya ifşa edecek piç kurusu olduğumu bilmek için beni tanımana gerek yok."

Burun kıvırdı ve dişlerini sıktı.

Çenemdeki bir kas seğirdi.

Onun bu küçük tavrını seviyorum. Bana tahtasında sergilediği ateşi hatırlatıyor.

"En azından adını söyle. Sen benim adımı biliyorsun, bu adil olur."

Bir süre durakladıktan sonra başımı salladım. "Adil görünüyor. Adım Taehyun." Beni ilk başta reddetmemiş olsaydı bunu zaten bilirdi.

Tüm bu tatsızlıkları önleyebilirdik.

Kadınlar konusunda en son istediğim şey karmaşadır. Ama bu kadının beni açıkça reddetmesini öylece kabul etmeye niyetim yok.

"Taehyun," doğru söylemek için dikkatlice tekrarlıyor.

Adımı duyduktan sonra omurgamda hissettiğim o garip hissi görmezden geliyorum. Muhtemelen giydiğim yeni tişörtün etiketinden kaynaklanıyordur.

"Bu..." Duraklıyor, dudakları merakla kıvrılıyor.

"Korece," diye cevap veriyorum onun yerine.

Beni işaret eder. "Biliyordum."

Nasıl bildiğini sormak dilimin ucunda ama soruyu geri çekiyorum. Amacım, neden yalan söylediğini anlamak, böylece bunu ona karşı kullanabilmek.

Hepsi bu.

"Şimdi soruma cevap verebilirsin. Neden yalan söylüyorsun?" Ellerini havaya kaldırır ve başını gökyüzüne doğru eğir.

Neden gözlerim onun boynunun yukarı aşağı hareketini izlemeye başladığını bilmiyorum. Daha da kötüsü, parmağımı söz konusu boynun çok yumuşak görünen derisi üzerinde gezdirdiğimi hayal ediyorum.

Ne. Lanet. Olsun?

"Neden önemli ki?" diye sorar ve düşüncelerimi asıl soruna geri getirir.

"Çünkü önemli." Asla itiraf etmem ama bu gerçekten bulabildiğim en iyi cevap. Neden bu kadar önemsemişime dair bir açıklamam bile yok.

Cevap vermeden önce başını yana eğiyor ve "Öyleyim işte" diyor.

"Bu bir cevap değil."

"Çünkü öyle" de cevap değil, diye karşılık verdi.

"Bütün spor dünyasının önünde sakatlık numarası yapan ben değilim."

"Ben hiçbir şeyi numara yapmadım," diye bağırarak üzereyken kendini topladı. Bir kez daha omzunun üzerinden sağa sola baktı.

Onun tüm dikkatini üzerimde hissetmemek hoşuma gitmiyor. Düşünmeden koltuk değneğini alıp kolunu bana doladım ve dağın daha تنها bir yerine doğru yürümeye başladım.

"Nereye gidiyoruz?" Kolunu çekiyor ama ben bırakmıyorum.

"Bu oyunu sürdürmek niyetindeysen, dengeni korumama yardım ediyormuşum gibi bana yaslanmanı öneririm."

"Ben..." Kendini durdurur ve söylemek üzere olduğu şeyi yeniden düşünür. Neyse ki, uyarıma kulak verir ve bana yaslanır.

Bizi gören biri, bir erkeğin yaralı bir kadına yardım ettiğini düşünürdü.

"O iyi mi?" Birkaç metre öteden kayakçı bir adam bağırıyor. Siyah yeleşindeki kayak merkezinin adı ve logosu, onun kayak merkezinin çalışanı olduğunu gösteriyor. "Ben... ben iyiyim." Tania, şimdiye kadar duyduğum en sahte tiz sesle ona el sallayarak

. "Arkadaşım sadece yürüyüş yapmama yardım ediyor."

Ona doğru başımı sallıyorum ama gülümsemiyorum.

"Artık gidebilirsin," diyorum refleks olarak.

"Çok kaba değil mi?" Tania, adam dağdan aşağı kayarak uzaklaşınca soruyor.

"Yalancı mısın?"

Yüzündeki gözlüğü kaldırıp gözlerini devirir. "Her neyse." Başını sallar ve örgülerinden hayali karları silkelir.

Beni geçip koltuk değneğine uzanır, ama ben onu onun elinden uzak tutarım.

"Hadi şunu halledelim. Ne kadar?"

Şaşkınlıkla başımı geriye doğru eğiyorum. "Anlamadım?"

"Sırrımı öğrendin ve beni ifşa etmekle tehdit ediyorsun. En son sponsorluk anlaşmamı duymuş olmalısın, o yüzden para istiyorsun."

Aslında, onun yakın zamanda yaptığı yedi haneli rakamlı kazançlı marka sponsorluğunu duymuştum.

"Para mı? İlgilenmemin sebebi bu mu sence?"

Kollarını yanlara doğru açtı. "Herkesin istediği bu değil mi? Ne kadar?"

Neden bu soru göğsümde bir yankı uyandırıyor? Ve neden sesindeki tonlama, bu dünyada çok az kişiye sakladığım duygularımın bir kısmını harekete geçiriyor?

Dışarıdan bakıldığında, ben dünyaya çekici, bazen komik, kolay anlaşılan ve kolayca anlaşma yapabilen bir iş uzmanı olarak görünüyorum. Kuzenim Dae'nin sert ve huysuz bir iş adamı rolünü oynamasına izin veriyorum.

Ancak gerçek, samimi duygularımı hayatımdaki çok az sayıda insana saklıyorum. Annem yanımdayken. Kız kardeşim, durum gerektirdiğinde. Ve kuzenimden çok kardeşim gibi olan Dae.

Onlarla bile, nadiren çok derinlere iniyorum.

"Bu lanet tatil köyüne gelmek için uçağa binmeden önce nerede olduğumu biliyor musun?"

"Seni tanımadığım için elbette bilmiyorum," diye küstahça cevaplar.

"Kore'nin en lüks otellerinden birinin CEO'suyla toplantıdaydım. Şirketim, onun otelleriyle birlikte özel bir gece kulübü açmak için görüşmeler yapıyor. Ve bu anlaşmanın gerçekleşmesi için her türlü niyetim var."

Gözlerini kısar. "Neden sen..."

Sesim sertleşir ve onu keserek şöyle derim: "Sana söylemek istediğim şey, son marka anlaşman sevimli olsa da... benim ihtiyacım olan ya da istediğim son şey senin lanet olası parandır."

"*Sevimli* derken ne demek istiyorsun?"

Belki de benim yorumumdan sadece "sevimli" kelimesini seçmiş olması beni rahatsız etmelidir. Yine de, sesindeki kırgınlık, gözlerinin kısılması ve dudaklarının alaycı gülümsemesi, midemin derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Garip bir şekilde, uzun zamandır hissetmediğim bir duygu beni ele geçiriyor. Bir kadına karşı gerçek bir ilgi.

"Sevimli kelimesinin benim bilmediğim bir tanımını mı var?" Telefonumu çıkarıp tanımını arıyorum. "Genel olarak hoş veya sevimli bir şekilde çekici." Onaylayarak başımı sallıyorum. "Sevimli kelimesini ben de aşağı yukarı böyle tanımlardım."

Telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Neden? Senin tanımın farklı mıydı?"

"Sen kesinlikle çirkin birisin. Bunu biliyor musun?" Tania kollarını göğsünde kavuşturur.

Elimi yanağıma sürer ve sırtırım. "Bana pek çok şey denildi, ama çirkin?" Kafamı sallayarak kendi soruma cevap veririm. "Hiç."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Sırrının açığa çıkmasına bir telefon kadar uzak olan biri için çok fazla saçmalıyorsun."

Bu, onun zırhını çatlatır. "Tamam. Para istemiyorsun. Ne istiyorsun?"

Dudaklarımdan bastıramadığım bir gülümseme geçer. Kötü niyetli olmak istemem ama Tania'nın bronz gözlerine yansıyan dehşet dolu bakıştan bunun kötü niyetli olduğunu anlarım.

"Nihayet gerçekten önemli bir soru sordun."

BÖLÜM 3

Tania

On yaşındayken, o zamanki eğitmenimin bana ilk ön taraf alley-oop'umu yapmamı önerdiğini hatırlıyorum. O zamanlar, rampanın arkasından havalanmak, havada dönmek ve tam olarak 180 derece diğer yöne doğru inmek düşüncesi beni hiç korkutmamıştı.

Snowboard derslerine başlamamın üzerinden sadece birkaç ay geçmişti.

Ama babam, inanılmaz öngörüsüyle, yeteneğimi hemen fark etti. Ayrıca, ilk hocamın yeteneğimi çok şüpheli bulduğunu da fark etti. Bunun nedeni kız olmam mıydı, siyahi olmam mıydı, yoksa sadece deneyimsiz olması mıydı, bunu asla bilemeyeceğim. Bildiğim tek şey, babamın onu hemen kovup Rick Ames'i işe aldığı ve Rick Ames'in bugüne kadar benim ana spor koçum olarak kaldığı.

İkinci dersimizde Rick bana ilk alley-oop'umu yapacağımı söyledi. Sormadı. Sadece bana bu hareketin videosunu gösterdi ve bunu yapacağımı söyledi.

Korkmam gerekirdi.

Ama tek hissettiğim şey sevinçti. Sonunda, ailem dışında, benim sörf tahtasında daha fazlasını yapmak istediğimi anlayan biri vardı.

Her neyse, yıllar sonra, o anda hissetmem gereken korkuyu ve o zamandan beri öğrendiğim tüm çılgın numaraları, bu anın gelmesini beklediğimi düşünüyorum.

Tam olarak bu an değil. Ama Taehyun'a benden ne istediğini sorduğumda, yüzünde beliren o şeytani sırıtışı gördüğüm an.

Para kolay olurdu.

"Vay canına, Lee Corporation, Sonya Hotels ile ortaklaşa özel bir gece kulübü açmak için görüşmelerde bulunuyor," diyor Liza, Taehyun'un kuzeni ve kız kardeşi ile birlikte işlettiği özel gece kulübü ve emlak şirketi hakkında, tabletinde bulduğu son makaleyi okurken.

"Duydum," diye mırıldanıyorum.

Hayır, Taehyun Kim'in ihtiyacı olan ya da istediği şey para değildi. "Bir iş adamıyla randevuya çıkıyorsun," diye bitiriyor Liza. "Bu bir randevu değil," diye ikinci kez hatırlatıyorum ona.

Asistanım, süitimizin geniş oturma odasından dışarıya bakıyor. Tavandan tabana uzanan devasa pencere, otelin arazisindeki en yüksek yamaçlardan birine bakıyor.

"Babanın senin randevuna onay vereceğinden pek emin değilim. X Games'e bu kadar yakinken."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum ve ona bunun bir randevu olmadığını zar zor söylüyorum. Gözlerindeki uzak bakış, beni dinlemediğini zaten gösteriyor. Liza birçok yönden babama benziyor. Kafasına bir fikir veya plan koyduğunda, hemen harekete geçer. Ve sürekli strateji geliştirir.

Bu, onu bu kadar harika bir asistan yapan özelliklerinden biri.

Bu yüzden babam, üniversiteden mezun olduktan sonra onu yaz stajyerliğinden benim asistanlığıma terfi ettirdi.

"Belki de ben..."

"Hayır!" Ona doğru atılıyorum, telefonunu kapıp elimden alıyorum.

Bir anlığına, gözlerini kocaman açarak bana bakar. Sonra bakışlarıyla vücudumu yavaşça yukarıdan aşağıya doğru tarar. Liza'nın bakışları sağ ayak bileğimde durur.

"Ah," diye inlerim ve sonra pelüş kanepeye geri topallayarak giderim, sağ bacağımı yukarı kaldırarak dikkatlice oturduğum yere geri dönerim. İyice inmek için bir kez daha sahte bir inilti çıkarırım.

"Kahretsin! Üzgünüm, Tania." Liza hemen harekete geçer, sağ ayak bileğimin altındaki yastığı yeniden düzenler ve bacağımın üzerine buz torbasını geri koyar. "Şişmemiş, değil mi? Doktora gitmen gerekmiyor mu?"

Midemde yükselen suçluluk duygusunu bastırıyorum. "Hayır, hayır, ben iyiyim. Özür dileme," diye ısrar ediyorum.

"Sadece öneri yapıyordum. Aslında babanı aramayacaktım," der, alnında kıvrışıklıklar ve utangaç bir ifadeyle.

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece şu anda sözleşme görüşmeleriyle meşgul. Bu kadar küçük bir şey için onu rahatsız etmeyelim, tamam mı?"

Liza onaylayarak başını sallar. "Haklısın. Sonuçta sadece akşam yemeği yiyeceksin," der. "Ve bunun gerçek bir randevu olmadığını söyledin."

Boğazımdaki yumruyu yutarım. Yirmi beş yaşında, istediğim kişiyle çıkma ya da çıkmama özgürlüğüm olduğunu düşünebilirsiniz. Ki öyle de. Ama babam, on yedi yaşında profesyonel olduğumdan beri kamuoyundaki imajımı sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyor. Çıktığım herkesi onun onaylaması gerektiği yazılı olmayan bir kural.

Normalde, umurunda değil. Son zamanlarda çıkmak isteyeceğim biriyle tanışmadığım için zaten. Son ilişkim bittiğinden beri. Cody Dwight. Profesyonel snowboardcu bir arkadaşım. İki yıl çıktık, sonra aramızdaki ilişki sönüverdi.

Şimdi başka biriyle evlendi ve ilk çocuklarını bekliyorlar. Kafamı sallıyorum, neden son ilişkiyi düşündüğümü merak ediyorum. Zaten Taehyun ile bu gezinti bir şeylerin başlangıcı değil ki. Adam, beni istediğini yaptırmak için resmen yalanla tehdit ediyor.

İsteğini yerine getirmemi sağlamak için başımın üzerinde bir yalan tutuyor

"Hmhm," diye cevap veriyorum Liza'ya, o sormamasına rağmen. "O bu sporun hayranı ve benimle bir etkinliğe katılıp katılmayacağımı sordu."

"Ne tür bir etkinlik olduğunu söyledi mi? Giyinmen gerekiyor mu? Ayak bileğin olduğu için topuklu giyemezsin," diye tavsiye ediyor.

"Topuklu giymeyeceğim. Rahat bir etkinlik olduğunu söyledi."

Bir kahkaha atıyorum. Rahat.

Taehyun da bu gece gideceğimiz yer hakkında bana aynen böyle demişti.

Bu onun istediği şeydi.

Sordum, o da bana o şeytani gülümsemesini gösterdi, yüzlerimiz birbirine birkaç santim kalana kadar yaklaştı ve bana, "Burada kaldığım süre boyunca sen benimsin" dedi.

BÖLÜM 4

Tania

"Kore'de birini zorla alıkoymak yasa dışı mı acaba?" diye yüksek sesle soruyorum, Taehyun için süitimin kapısını açarken.

Görünüşümün aksine, orman yeşili, nervürlü balıkçı yaka, siyah kot pantolon ve siyah kayak botlarıyla ne kadar yakışıklı olduğunu görmezden gelmek için elimden geleni yapmam gerekiyor. Genelde koyu renkleri itici bulurum.

Renkleri severim, bu yüzden benim imzama taşıyan renkli örgülerim benim markalarımın biri haline geldi.

Yine de - bunu itiraf etmekten nefret ediyorum - ona yakışıyor. Adi herif.

Gözleri gökyüzüne doğru çevrilirken, yakışıklı yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor.

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Neden?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Yaptığının yasadışı olduğunu farkında mısın diye merak ettim." Vurgu yapmak için bir ara veriyorum. "Çünkü bu ülkede de yasadışı."

Gözlerinde o gizemli ışıltı belirir. Neden, yaramaz bir şey söylemek veya yapmak üzereyken gözlerinde özel bir ışıltı olduğunu biliyorum? Bu adamla tanışalı henüz yirmi dört saat bile olmadı.

Şu anda onun yüz ifadelerini bilmemeliyim.

"Bana bir şey söylemeye çalıştığını hissediyorum," diye cevapladı.

Boğazımın derinliklerinden sinirli bir ses çıkar. "Ukala," diye mırıldanıyorum.

"Ne dedin?"

"Dedim ki..."

"Aman Tanrım, sen Taehyun Kim olmalısın," diye Liza, asansörden koridora girerken sözümü keser.

Tam zamanında geldiği için sırtıyorum.

Taehyun dönüyor ve sadece profilini görebiliyorum ama gözlerinin asistanıma diktiği bakışı kaçırmıyorum.

İçgüdüsel olarak Liza'nın önüne geçip, teknik olarak bana şantaj yapan adamla onun arasına giriyorum. Bana ne isterse söyleyebilir, ne isterse yapabilir, ama asistanıma dokunamaz.

"İkinizin henüz gitmemiş olmasına sevindim," diyor Liza, Taehyun'un ona attığı bakışlardan habersiz. "Geç kalacağım sandım. Resepsiyona yarın sabahki alarm saatini hatırlatmam gerekti."

Yanıma geliyor. "Geç kalmadım, değil mi?"

"Hayır." Başımı sallayıp saatime bakıyorum. "5:55."

Liza her zaman erken gelir.

"Siz kimsiniz?" Taehyun'un derin sesi araya girer.

Liza elini uzatırken geniş bir gülümsemeyle, "Özür dilerim. Ben Liza Simmons. Tania'nın asistanıyım," der.

Gözlerini Liza'nın eline indirir.

Bir an için, kaba davranıp elini sıkmayacağını düşünürüm. Ama Liza'nın eli sadece bir an boş kalır, sonra Taehyun elini sıkar.

Yüzündeki ifade hızla değişir.

Elini tuttuğu anda yüzünde bin wattlık bir gülümseme belirir ve yüzü aydınlanır.

Ağzımdan bir nefes çıkıyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum

"Umarım sakıncası yoktur, Tania bu akşam ikinize katılmamı istedi," diyor Liza, ikimizi sırayla bakarak. "Bilirsin, bunun bir randevu olduğu izlenimini vermemek için."

"Öyle mi?" Taehyun'un sesi belirgin bir şekilde kalınlaşır ve bana bakar.

Göğsümde kötü ve tatlı bir şey kıvılcımlanır.

"Evet, benimle uğraşmaktan ne zaman sıkılacağınızı bilemezsiniz ve asistanımın yardımıyla dolaşmam gerekebilir," derim ve bir avuç dolusu örgülerimi omzumun üzerinden atıp kırmızı parlak tırnaklarına bakarım.

"Bu arada..." Liza omzumun üzerinden hala açık olan kapıya bakıyor. "Koltuk değneğin nerede? Bu sabahki fotoğraf çekiminden sonra, ayak bileğine çok uzun süre fazla yük bindirmemelisin."

Cevabımı beklemeden süite geri koşar. Süitin oturma odası ikimiz tarafından ortak kullanılıyor olsa da, ayrı yatak odalarımız ve banyolarımız var.

Asistanımın süite girip kaybolmasını izlerken, Taehyun'un beni izlediğini hissediyorum. Bir mıknaş gibi, dikkatim onun yönüne çekiliyor.

Bana odaklanmaya devam ederken çenesini indirir.

Üst dudağının eğlenerek kıvrılmasından hoşlanmıyorum. "O bilmiyor."

Üç küçük kelime ama mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Dudaklarımı sıkıp başımı sallıyorum, içimdeki her şey istemese de Liza'ya sırrımı söylememesi için ona yalvarmaya hazırım.

"Buldum," diye bağıyor Liza, süitten çıkarken, elimdeki iki koltuk değneğinden birini elinde tutuyor. "İkisini de getirmeye çalışırsam çıldıracağını biliyorum, ama en azından bir tanesi olmalı. Al bakalım," diyor ve koltuk değneğini bana uzatmıyor.

Liza neredeyse kolumu kaldırıp sağ koltuk altımın altına yerleştirir. "Ayak bileğin nasıl?" Bana çocuğunu kontrol eden bir anneyi hatırlatır.

"Ben hallederim," diye cevap veremedi Taehyun söze girer.

O, koltuk değneğini elimden pek de nazik olmayan bir şekilde alır, kolunu belime dolayarak, destek için ona yaslanmamı ısrarla ister.

Ona, onun lanet yardımına ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum. Çoğunlukla, onun yakınlığından dolayı vücut ısımın yükselmesinden hoşlanmadığım için.

Ya da onun kokusunun ne kadar iyi olduğunu.

Boynunu koklamak için ona daha da yaslanma isteğiyle mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Koku nane, kakao ve saf erkeklik kokusunun karışımı.

"T-tamam," diyor Liza, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

Taehyun ona pek aldırmaz etmez, koltuk değneğimi boş eline alır ve beni daha sıkı sarar.

Boğazımı temizlerim. "Şey, beni bu gece nereye götüreceğinizi söyleyecek misiniz?" diye sorarım, çünkü şu anki garip durumumuzda aklıma gelen tek şey budur.

"Zencefilli ev yarışmasına katılıyoruz."

* * *

TAEHYUN

Tania'ya zencefilli kurabiye ev yarışmasından bahsettiğimde yüzündeki ifade, o kadar komik olmamalıydı.

Onu kolumun altına sıkıştırmak da bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Ama işte buradayız.

"Ben lobide bekleyip ikinizi bekleyebilirim," diyor Liza, biz tatil köyündeki küçük yemek salonlarından birine girerken. Burası, öğleden sonra Tania'yı asistanıyla ilk gördüğüm ana yemek salonundan yaklaşık çeyrek mil uzaklıkta.

"Hayır, burada bekleyemezsin," diye ısrar ediyor Tania.

"Bu özel bir aile etkinliği gibi görünüyor." Liza ikimizin arkasından, akşam için kiralanmış özel odaya açılan kapılara bakıyor.

"Öyle," diye yanıtlıyorum.

Tania bana bakıyor ve ben ona bakmasam da, bana öfkeyle baktığını biliyorum. Asistanını korumaya çalışıyor. Ve sadece sırrını öğrenmesini engellemek için değil.

"Bu yüzden ikinizi de özel konuğum olarak ağırlamaktan mutluluk duyuyorum," diyorum. "Townsend ailesi yarışmaya birkaç kişinin daha katılmasına aldırmayacaktır."

Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz, girişten gelen sesler bizi keser. Townsend ailesinin ilk üyeleri kapıdan içeri girmeye başlar.

Tania'nın vücudu benimkine sıkıca yapışır.

Bu bir oyun. Kendime hatırlatıyorum.

Fiziksel destek için bana gerçekten ihtiyacı yok.

Bileği iyi.

Yine de onu daha da yaklaşıtıyorum, sanki benim yardımım olmadan gerçekten düşecekmiş gibi onu daha sıkı tutuyorum.

"Taehyun, öğle yemeğinde seni özledik," diyor kuzenimin kayınbiraderi Kyle Townsend beni ilk gördüğünde.

Tania'ya bakarak kaşlarını kaldırır. "Yine karşılaştık." "Tania, sen de mi buradasın?"

"Ladybug, terbiyen nerede?" Riley, Kyle'ın karısı, neredeyse on üç yaşındaki kızını azarlar.

"Özür dilerim, yani Bayan Casey," diye düzeltir kız.

"Tania yeterli." Bana belirsiz bir ifadeyle bakar. Dikkatimi ondan Eve'e çevirmek için kendimi zorlamam gerekir.

"Bize katılıp dostça bir rekabet yapmaya karar verdi. Umarım sorun olmaz?" diye soruyorum, ama bu gerçek bir soru değil.

"Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur," diyor kuzenimin karısı Kennedy, kardeşinin arkasına gelerek.

Dae, karısının çok gerisinde değil, kolunu onun omzuna atarken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Sen Kennedy Townsend," diyor der, şaşırtıcı herkesi herkesi şaşırttı.

"Kim," diye düzeltir Dae. "Kennedy Townsend-Kim."

"O hala bir Townsend," Kyle Dae'ye sert bir bakış atar ve karısı onu azarlar.

"Kesinlikle öyle," derin, gür bir ses duyulur.

Onu görmeme gerek yok, sesin Townsend Industries'in CEO'su ve Kennedy ile Kyle'ın babası Aaron Townsend'e ait olduğunu biliyorum.

"O her zaman bir Townsend olacak," diyor kuzenime sert bir bakış atarak. "Aaron, başlama," diyor karısı, Kennedy'nin annesi, kızını ve ardından kuzenimi kucaklamadan önce araya giriyor. "Geciktiğimiz için özür dileriz." "Stasi nerede?" diye soruyor Eve.

"Saçını yeniden yapmaya karar verdi. Birazdan gelir," diye cevaplar Patience Townsend. "İçeri girip hazırlıklara başlayalım mı?"

"Üzgünüm, adını öyle pat diye söylemek istemedim," diyor Tania, Kennedy'ye bakarak. "Podcast'ini çok seviyorum," diyor.

Kuzenimin karısının yüzü aydınlanır. "Teşekkürler. Ben de senin hayranıyım. Bileğinle ilgili haberi duyunca çok üzıldüm. Umarım iyileşiyordur."

Tania boğazını temizler. "Evet..." Tereddüt eder ve bana bakar. "Hala biraz hassas ama iyileşiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Zaten tanışmış olsanız da, yine de sizi tanıştırmalıyım," diye araya giriyorum sonunda. "Tania ile bugün kayak pistinde tanıştık ve bu akşam benimle çıkmayı kabul etti."

"Randevu mu?" Dae ve Tania aynı anda konuşurlar.

Kolumun hala belinde olduğunu fark ederek ona sert bir bakış attım. "Ben de öyle dedim."

Bana bakıyor.

"Kayak pisti mi?" Kennedy sorar. "Kayak pistinde miydin?"

"Hayır, şey, snowboard yapamıyorum ama karda olmayı özlüyorum. Biraz temiz hava almak için dışarı çıktım ve burada Taehyun'la karşılaştım."

Yüzümde hafif bir gülümseme belirir. O da neredeyse benim kadar iyi yalan söylüyor.

"Eminim sana reddedemeyeceğin bir teklif yapmıştır," diyor Dae bana bakarak.

"Ben müzakereci bir adamım." Kuzenimin gözlerine bakıyorum. Gözleri dar ve gözlerimin arkasında daha fazlasını okuduğunu biliyorum.

Daha sonra bu konuda sorular sorulacağından eminim.

"Görünüşe göre daha fazla insan geliyor. İçeri girelim mi?" diye soruyorum.

Tania uzaklaşmaya çalışır, ama ben onu kendime çekip, diğerleri ailenin o gece için kiraladığı yemek salonuna girene kadar onu tutarım.

"Senin için de bir yer olmalı, Liza," diyorum asistanına, ki o ikimizi yalnız bırakmaktan açıkça rahatsız.

Tania'yı tutmam, sessizce de olsa, izleyen herkese, ben hazır olana kadar ikimizin de kıpırdamasına izin vermeyeceğimi anlatıyor.

"Tamam," diyor Liza başını sallayarak ve Townsend ailesinin geri kalanını takip ederek içeri giriyor.

"Beni Townsend ailesinin tümünün katıldığı özel bir akşam yemeğine davet ettiğine inanamıyorum."

Etrafa bakıyorum.

"Burada başka kimse yok. Fısıldaman gerek yok," diye cevap veriyorum.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek burun deliklerini genişletir. "Sen tamamen imkansızsın."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçır. "Garip bir şekilde, annem de aynı şeyi söylerdi."

"Eminim öyledir. Sana ne kadar sinir bozucu biri olduğunu da söyler miydi?" Biraz düşünürüm. "Bir iki kez."

"Saçma." Benden uzaklaşır. "Burada geçireceğin zamanın geri kalanı için planın bu mu? Beni fotoğraf çekilmek için poz verdirmek ya da aklında ne varsa onu yapmak mı?"

"Hm, fotoğraf konusunu henüz düşünmemiştim." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Ama ben sosyal medyayı pek kullanmam. Kız kardeşim bu konuda hep bana takılır. Ona göre, Instagram'ın seveceği bir yüzüm var. Bunun kulüplerimize daha fazla müşteri çekeceğini iddia ediyor."

Yüzümü çevirip ona profilimi gösterdim. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence ilk aşkımın önünde kolay bir backside alley-oop yaparken karnımın üstüne düştüğüm zamankinden daha kötüsün."

Düşük bir ıslık çaldım. "O kadar mı kötü?" Ona bir kez daha omuz silktim. "En azından iki yıl önce X Games'te altın madalyayı kaybetmene neden olan, yapamadığın backside quad kadar kötü değil."

"Seni adi herif..." Dişlerini gıcırdatarak, "O bir backside quad 180'di. O lanet şeylerin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Yine istemeden ağzımdan bir kahkaha çıkar. Bu da gerçek bir kahkaha. Müzakerelerim sırasında yaptığım sahte kahkahalardan biri değil.

"Bir kez denedim," diye itiraf ettim.

Tania'nın kaşları kalkar. "Sen snowboard yapıyorsun." "Tania Casey kadar iyi değilim ama idare ederim."

Yine gözlerim dudaklarında kalıyor, çünkü ilk kez bana içten bir gülümseme atıyor. Karın kaslarım geriliyor.

Yüzündeki o gülümsemeyi görmeye devam etmek istiyorum. Bu farkındalıkla kalp atışlarım hızlanmaya başlar.

"Giriyor musunuz?"

Dönüp Kennedy'nin beklediğini görüyorum.

Tania bir adım atar ama ben elimi beline koyarak onu durdururum. Ona yaklaşıyorum. "Burkulmuş bir ayak bileği ile bu kadar hızlı hareket etmemelisin."

Bana bakar ve yüzünde neredeyse minnettar bir ifade vardır.

Muhtemelen paniklemeye başlamam gereken an bu, çünkü yine, yüzündeki o ifadeyi görmek istiyorum. Tabii bu ifadeyi bana gösterdiği sürece.

BÖLÜM 5

Taehyun

Dae yaklaşırken "Hyung" diye selam veriyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Dae Korece.

Marshmallowlu iki fincan sıcak çikolatayı kaldırıyorum. "Görünüşe göre randevuma sıcak çikolata götürüyorum."

"Ne zamandan beri Tania Casey ile çıkıyorsun?"

Onun omzunun üzerinden söz konusu kadına bakıyorum. Eve ve Kennedy'nin küçük kız kardeşi Stasi onun yanında durmuş, snowboard hakkında konuşurken gülüyor.

Bir anlığına gözleri benimkilerle buluştu. Adını koymak istemediğim garip hisler karnımda patladı.

"Görünüşe göre bu geceden beri," diye cevap veriyorum.

Kuzenim beni herkesten daha iyi tanır.

"O, altı ay önce Colorado'daki kayak merkezinde seni reddeden Tania Casey değil mi?"

Bu sefer ona sert bir bakış atma sırası bende. "Neden bu konuyu açıyorsun ki?" "Çünkü bir haftadan fazla bir süre boyunca bu konuda sızlandın."

"Sızlanmam."

O burun kıvrır. "O zaman ne diyorsun?"

"Bansa," diyorum ona, Korece argoda "aynen sana" anlamına gelen kelimeyi kullanarak. "Hiçbir şey, çünkü artık önemi yok."

Tamamen yalan. Eğer alakalı olmasaydı, bu gece Tania burada benimle olmazdı.

Ama bunu bilmesine gerek yok. "Sen yalancı bir orospu çocuğusun."

Gözlerimi gökyüzüne doğru çeviriyorum. "Bu gece bana bu sözleri söyleyen ikinci kişisin. Dikkatli olmazsam, kompleks geliştirebilirim."

Kuzenim gülümser ama hemen gülümsemesini bastırır.

Başını yana eğdiğinde, ciddi moduna geri döndüğünü anlıyorum. Dönüp omzunun üzerinden bir şeye bakıyor. Onun bakışını takip ederek, gözlerim Tania'ya takılıyor.

Stasi'nin ona uzattığı bir şeyi imzaladığını görünce midemde garip bir his oluşur.

"Ona ne tuttuğunu bana söyleyecek misin?" İsteksizce, bakışlarımı Tania'dan ayırıp kuzenime bakıyorum.

"Beni gerçekten o kadar küçümsüyor musun ki, benim..." Son kelimeyi uzatarak, kırılmış gibi davranarak, "bir kadınla çıkmak için ona bir şey tutacak kadar alçaldığımı mı düşünüyorsun?"

Kafasını sallar. "Hayır."

"Teşekkür ederim..."

"Biliyorum lan," diye ekledi. "Ayrıca, herkesten daha fazla reddedilmeyi nefret ettiğini ve istediğini elde etmek için elinden geleni yapacağını da biliyorum."

Onu işaret ediyorum. "İşimizin bu kadar başarılı olmasının nedeni bu," diye hatırlatıyorum.

"Bu nedenlerden biri. İşimizin büyümesinde benim de payım var."

Kafamı sallayarak onaylıyorum. Babamın ölümünden sonra Lee Corporation'ın CEO'su olarak göreve geldiğinde Dae'nin iş zekası, son beş yılda net değerimizi ikiye katlamamıza şüphesiz katkıda bulundu.

Bunu söylediğimde minnetle başını sallar.

"Ve hala istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapıyorsun," diye ekledi. "Peki, onu elinde tutan şey nedir?"

"Çekiciliğim ve etkileyici zekam." O burun kıvrırdı. "Ve?"

"Başka ne olabilir ki?"

"Şantajın yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Yine mi lanet olası hukuki tavsiye veren biri," diye şikayet ediyorum. "Ayrıca, kız arkadaşını lanet olası evine kilitleyen birinden bunu duymak oldukça ilginç."

Dae somurtuyor. "Onu güvende tutmak için yaptım."

"Bize sürekli bunu söylüyorsun." Kennedy kuzenimin arkasına gelip yanına durur.

Yüzünün ifadesinin yumuşamasına şaşırmadım.

"Bir daha asla yapmayacağım bir şey," diyor ciddi bir ses tonuyla.

Bunu içten söylediğinden şüphem yok. Bu çılgın hareket, on yıldan fazla bir süredir takıntılı olduğu kadının sevgisini neredeyse kaybetmesine neden oluyordu.

Kuzenim ve karısı arasında, birbirlerine fısıltıyla konuşurken, çiftlerin yanında hissettiğim tipik ilgisizliğin ortaya çıkmasını bekliyorum.

Ancak bu hiç ortaya çıkmaz.

Kennedy'nin kız kardeşi Stasi'nin önderlik ettiği Townsend kızları, çiftin başlarının üzerine ökse otu tutarken "Öp, öp, öp" diye tezahürat yapıyorlar.

Dae ve Kennedy gülerek bunu kabul ediyorlar. Endişe verici bir şekilde, dikkatim Tania'ya kayıyor. Stasi'nin başımızın üzerine ökse otu tutarak bizi öpüşmeye teşvik etmesi, içimi bir sızı ile dolduruyor.

Sanırım bunun tek nedeni, günün büyük bir bölümünde Tania'nın dudaklarının tadı nasıl acaba diye merak etmiş olmam.

Hepsi bu. Başka bir şey yok.

Aşk diye bir şeye bile inanmıyorum. En azından benim için.

Dae ve Kennedy'ye son bir kez bakıyorum. Dae'nin yüzündeki ifade hafızama kazınıyor. Kuzenimin karısının yanında olduğunda yüzünde beliren ışıltıyı ilk kez görmüyorum.

Ama ilk kez içimden bir parça, yani çok küçük bir parça, bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyor. Bir kadına bu kadar derinden bağlı olmak.

Bu düşünceyi kafamdan silip, Tania'nın oturduğu masaya geri dönüyorum. "Ayak bileğin nasıl?" diye soruyor Liza, onun yanında durarak.

Asistanının son derece yetkin ve sadık olduğunu anlayabiliyorum. Yine de, onun varlığı beni sinirlendirmeye başlıyor.

"Ayak bileği iyi, eminim," diye Tania'nın yerine cevap veriyorum. "Eğer iyi değilse, bana söyler." Etrafa bakıyorum ve daha önce Liza'ya bakıp duran garsonu görüyorum, yine ona bakışlar atıyor.

"Şuradaki masa biraz boş görünüyor," diyorum ona, en az aile üyesinin oturduğu ve garsona en yakın olan masayı işaret ederek. "Yarışma yakında başlayacağı için onlara yardım edebilirsin."

Bu bir soru değil.

Liza'nın gözleri büyüdü ve Tania'ya baktı. Tania boğazını temizledi ve desteklediği bacağı düzeltti.

"Evet, senin onlarla oturmana bir şey demezler," diyor Tania.

"Tamam... Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor Liza, Tania'ya son bir kez bakıp odanın karşı tarafındaki masaya doğru yöneliyor.

Sonunda yalnız kaldık.

"Ayak bileğin nasıl?" Onun önüne sıcak çikolata dolu bir fincan koyup yanındaki boş sandalyeye otururken gülümserim.

Onun somurtkan hali beni gülümsetir. Ona doğru eğilirim. "Başka bir buz torbası ister misin?"

"Çok yakında yüzün için buz torbasına ihtiyacın olacak."

Taklit bir titreme yapıyorum. "Bu bir tehdit gibi geldi."

Bir şey söylemeye başlar ama ailenin reisi Deborah Townsend, mikrofonla odanın başında durur.

"Tamam, tamam, bu bizim ilk Townsend Ailesi Noel etkinliğimiz. Hepimiz bunun *sadece* eğlence amaçlı olduğunu unutmayalım." Bakışları, pek de gizli olmayan bir şekilde, odanın diğer ucundaki kocasına ve ardından en küçük oğlu Tyler Townsend'e yöneldi.

"Geçen yılki zencefilli kurabiye yarışmasında olduğu gibi kimse kavga etmeyecek."

Odanın her yerinden bir dizi inilti duyulur.

"Bilginiz olsun, kavgayı başlatan babamdı," diye bağırır Tyler.

"Ben de aynı fikirdeyim, küçük kardeşim," diye cevaplar en büyük kardeş Carter Townsend.

"Oradaydım ve kavgayı başlatan kesinlikle Tyler amcaydı," diye ekler Kennedy.

"Bu adil değil! Babam masum," diye bağırır Chloe Townsend.

Doğal olarak, geçen yılki kavgayı kimin başlattığı konusunda bir dizi tartışma başlar.

"Her neyse," diyor Deborah Townsend, "bu yıl aynı şey olmayacak." Sesi sert olsa da, içinde bir parça şakacılık var.

Tania bana döner. "Geçen yıl ne oldu?" diye fısıldar.

Omuz silkiyorum ve başımı sallıyorum. "Bu, kuzenimin yeni ailesiyle ilk kez tatilimi geçiriyorum."

"Dae senin kuzenin mi?" diye sorar, ikimizi sırayla bakarak. "İkiniz kardeş gibi görünüyorsunuz."

"Neredeyse öyleyiz," diyorum ona.

Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Uzun hikaye."

Kafamı, zencefilli evlerimizi yapmak için şeker ve ekstra malzemeleri dağıtmaya başlayan tatil köyü personeline doğru uzatırım.

"İlk yarışma için takımlar seçildi. Kayla, Patience ve Sandra bu akşamın jürileri."

"Eve ve ben birlikteyiz," diye bağırır Stasi ve neredeyse herkes güler. Görünüşe göre ikisi, aralarındaki beş yıllık yaş farkına rağmen çok yakındırlar.

"Bu, benim takımımda olduğun anlamına gelir."

Tania'nın, onu buraya zorla getirdiğim için benim takımımda olduğunu söyleyerek bana küstahça bir cevap vereceğini bekliyorum.

Ancak, parmağını bana doğru uzatarak, "Ve sen de topu düşürmesen iyi olur," diye cevap veriyor.

Sesindeki ciddiyet beni şaşırttı.

"Birisi zencefilli ev yapımını oldukça ciddiye alıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen almıyor musun? Bu bir oyun değil. Bu bir yarışma.

Şu kutuyu bana ver."

Zencefilli evin içinde bulunduğu kutuyu almak için elini uzatır.

Sessizce kutuyu açarız ve ilk evimizi birlikte inşa etmek için gerekli malzemeleri ayırırız.

Bu fikir neden birdenbire bana çekici geldi, hiç bilmiyorum.

BÖLÜM 6

Tania

"Bir şeyler yolunda değil." Neredeyse tamamlanmış zencefilli kurabiye evine bakarken alt dudağımı ısıyorum.

Düşünmeden, kullanılmamış parçaların bulunduğu tabaktan bir zencefilli kurabiye daha alıyorum.

Zencefilli evimizi incelerken yavaşça çiğniyorum.

"Neden bahsediyorsun? Mükemmel," diyor Taehyun. Ayağa kalkıp zencefilli evimizi bu tarafa, o tarafa çevirerek sözde mükemmelliğini gösteriyor. "Üç kutu kullanmakta ısrar ettiğin için diğerlerinin iki katı büyüklüğünde oldu."

Bayan Townsend'ın ikinci kutuyu kullanabileceğimi doğrulamak için kuralları kontrol ettiğini anlatırken onu görmezden geliyorum. Bu, çevremizdekilerin de evlerinin boyutunu iki katına çıkarmak için ikinci kutuları kullanmakta ısrar etmelerine neden oldu.

Evet, sonra evi inşa etmek için üçüncü kutuyu da kullandım.

"Bu lanet olası bir zencefilli kurabiye McMansion," diyor Taehyun.

"Bir şey eksik," diye ısrar ediyorum. Ev güzel görünüyor. Ama daha da güzel olabilir.

Bunu söylediğimde gülüyor.

"Zaten iki arabalık garaj, ön ve arka bahçe, ayrıca ön bahçede bir Noel sahnesi ekledik. Başka ne gerekebilir ki..."

"Daha fazla sakızlı şeker." Parmaklarımı şıklatıp elimdeki kurabiyeden bir ısırık daha alıyorum.

Masamıza getirilen sakızlı şekerlerin hepsini bitirdiğimiz için, sakızlı şeker aramak için kalkmaya çalışıyorum. Omuzlarıma konan güçlü bir çift kol beni durduruyor.

"Ben g e t i r e yim mi?" Taehyun'un gözleri bana takıldı. Gözlerinde anlamlı bir parıltı vardı.

Kahretsin. Yine, *yaralı* bileğimi tamamen unutmuşum.

Odaya bakındım ama rahatladım, çünkü odadaki otuzdan fazla aile üyesi kendi zencefilli evlerini inşa etmekle meşgul, bir masayı diğerine zencefilli evlerinin ne kadar berbat olduğunu söyleyerek alay ediyor ya da kendi ev inşa becerilerinin ne kadar üstün olduğunu tartışıyorlardı.

"Bu adam nasıl oldu da yirmi yıldır Townsend inşaatının başkanı olabildi?" Damon Richardson, Joshua Townsend'ın zencefilli evini işaret ederek bağırır.

İki arkadaş, eşleri jüri üyeleri olduğu için birbirlerini ortak olarak seçtiler. Son bir saattir aralıklı olarak tartışıyorlar.

Bunu izlemek çok komik.

"İnşaat becerilerin nereye kayboldu?" Joshua, en iyi arkadaşı olduğunu öğrendiğim adama şikayet ediyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum ve Taehyun'a dönüyorum. "Bizimki daha üstün olduğunu bildikleri için sinirleniyorlar." Ellerimi ovuşturuyorum. "Sakızlı şekerleri getir."

Kaşları kalkıyor. "Çok mu otoriterim?" "Kazanmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Bu onu harekete geçirir. Taehyun, ekstra sakızlı şekerler aramak için bir masadan diğerine geçer.

On bir ya da on iki yaşından büyük görünmeyen Townsend'ların küçüklerinden biri, Taehyun'un masadan almak üzere olduğu bir kutu sakızı kapınca kahkahalarını dökülür.

"Kendine bir tane al."

"Bu pek misafirperverce değildi." Taehyun somurtmak üzere gibi görünüyor.

Oturduğum yerden gülmekten ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

"Yıllık

zencefilli ev yarışmamız söz konusu olduğunda tüm misafirperverlik ortadan kalkar," diye bağırıyor biri odanın diğer ucundan Taehyun'a.

"Öyleyse..." diyor ve hızla iki kutu sakızlı şeker alıp odanın diğer ucundaki masamıza koşuyor, hazinesini dikkatle koruyor.

"Bu lanet yarışmayı kazanmalıyız," diyor ve kutuları önüme koyarken.

"Benim arka takla attığımı gördün mü? Bu W, gözlerim kapalıyken bir tane yapmam kadar garantidir," diye cevap vermeden önce soruma cevap vermeden önce söylüyorum.

Kutuyu açtım, birkaç sakızın yere dökülmesini umursamadan.

"O kutudan tüm kırmızı olanları al," diye talimat veriyorum.

Gözümün ucuyla, bana yan gözle baktığını görüyorum, ama kısa süre sonra emrimi yerine getiriyor. Bu yarışma başlamadan önce, Taehyun'un emir almaktan çekinen bir tip olduğuna üç zencefilli kurabiye adam bahse girerdim.

Özellikle de sır sakladığı birinden gelen emirlere.

Yine de, ona mükemmel zencefilli evi nasıl yapacağını öğretirken neredeyse her adımda beni şaşırtıyor.

"Sonuncusu buraya gelecek." Son kırmızı şekerlemeyi evimizin çatısına yerleştirirken "buraya" kelimesini uzatarak söylüyorum. "Şimdi, mükemmel oldu." Koltuğuma yaslanarak iç çekiyorum.

Bunu yaptığımda, görmezden geldiğim buz torbası yere düşüyor. Ben bunu neredeyse fark etmiyorum, ama Taehyun hızla onu yerden alıp dikkatlice bileğime geri koyuyor.

O diz çöküp ayak bileğimin altındaki yastığı düzeltirken gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Nasıl?" diye sorar bir saniye sonra.

Dudaklarım birkaç kez açılıp kapanır, sonra bir şey söylerim. O da benim gibi, düşen buz torbasını dert etmeye gerek olmadığını bilir. Ayak bileğimin altındaki yastığa da ihtiyacım yoktur.

Yine de, sanki gerçekten önemsiyormuş gibi her şeyi ayarlıyor.

"Mükemmel," diye kekeliyorum. Neden bu kadar ilgilendiğini sormak dilimin ucunda, ama aniden sözümüz kesiliyor.

"Bakın kim mistletoe'nun altında yakalandı," diyor Stasi Townsend şarkı söyler gibi.

Taehyun ve ben yavaşça başımızı yukarı kaldırıyoruz ve onun üzerimizde ökse otu tuttuğunu görüyoruz.

"Siz ikiniz öpüşmek zorundasınız. Bu bir aile geleneği," diye cesaretlendirir, parlak bir gülümsemeyle.

"Ben, şey, bu değil..." Evet, Taehyun yüzümü avuçladığında itirazım aniden kesildi.

"Eğer gelenekse..." Sesi ipek gibi yumuşak ve sıcak, krem si sıcak çikolataya batırılmış zencefilli kurabiye kadar çekici.

Bir saniye sonra, beni ilk öpücüğümüz için kendine çektiğinde, dudaklarının da yukarıda bahsettiğim tatlı kadar lezzetli olduğunu keşfediyorum.

Ancak öpücüğü uzun sürmesine izin vermez. Daha önce yediği nane çikolatalı kabuğun tadını alabileceğim kadar uzun sürer, ama aynı zamanda benden çok daha fazlasını istememe neden olur.

"Güzel!" diyor Stasi ve bir sonraki masaya geçiyor.

Taehyun tüm boyuyla ayağa kalkar, gözlerini benden ayırmaz. Bu arada, ben de gözlerimi onun dudaklarından ayıramıyorum.

O dudaklar bir gülümsemeye dönüşmeye başlar. Ama bu, son yirmi dört saatte bana gösterdiği kendinden emin sırtışlara benzemez. Sanki bir şeyin farkına varmış gibi bir ifadedir.

Önemli bir şey.

Karnım ağrıyor ve kalbim, adını koyamadığım bir heyecanla hızla atıyor.

"Tamam, zaman doldu," diye bağıyor biri ve zencefilli evin süslenmesi duruyor.

"Senin lanet sakızlarını almak için çektiğim onca eziyetten sonra, bu yarışmayı kazanmamız gerek," diyor Taehyun, yanıma otururken.

Kolunu sandalyemin uzunluğu boyunca kaydırduğında bunun ne kadar doğal hissettirdiğini fark etmiyorum bile. Tek hissedebildiğim, vücudunun yakınlığının getirdiği rahatlatıcı sıcaklık.

Aniden, tabağında kalan son zencefilli kurabiyeyi bile istemiyorum. Tek istediğim ona daha yakın olmak.

Kafamı sallayarak bu saçma düşüncüyü zihnimden uzaklaştırıyorum. "Ne suistimali?" diye karşılık veriyorum. "Sen de bir şeker için on iki yaşındaki bir çocuğu zorbalıkla sindirdin."

"O *senin* isteğin üzerine oldu. O on iki yaşındaki çocuğu tanıyor musun? Townsend çocukları kolay lokma değildir. Sevimliliklerine aldanma."

Korkmuş gibi titreyerek alaycı bir şekilde davranmasına gülerek karşılık veriyorum.

"Tabii. Son yirmi dört saat içinde, istediğini elde etmek için ahlaksız şeyler yapmaya hazır yeni biriyle tanışmadım sanki."

Ona sert bir bakış attım.

Kaşlarını kaldırarak, kırılmış gibi göründü. "Muah?" Dilini şaklatıp başını salladı. "Kırıldım."

"Buna inanmıyorum." Sonra gözlerimi kısarak, sadece onun duyabileceği kadar yaklaşıyorum. "Ayrıca, bana gerçekten ne istediğini bile söylemedin," derim sonunda.

Başını yana eğdi.

İkimizin arasında elimi sallarım. "Bu. Benden tam olarak ne istediğini henüz açıklamadın. Para değil. Bunu belirledik."

Taehyun'un bana söylediği tek şey, bu geceki gezintiye benimle birlikte gelmemi istediği. Ve benim katılımımı istediği diğer etkinliklere. Henüz onun amacını anlamış değilim.

Uzun süre cevap vermez. O kadar uzun ki, onun karanlık bakışlarına dalıp giderim. Kayak teleferiğinde ilk tanıştığımızda düşündüğüm kadar karanlık değil. Göz bebekleri bakır kahverengi ve siyahın karışımı. İfadesine göre renkleri değişebiliyor.

Ne kadar uzun bakarsam, o kadar güzelleşiyorlar. "Hala fark etmedin mi?" diye soruyor.

Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamak bile biraz zamanımı alıyor.

"Bilsem, sormam gerekmezdi."

Esprili ya da keskin bir cevap bekliyorum, ama o sadece başını sallayıp "Anlayacaksın" diyor.

"Peki, burada ne var?" arkamızdan bir kadın soruyor.

Taehyun ve ben koltuklarımızda dönerek bu yarışmayı değerlendiren dört kadını üstümüzde dururken görüyoruz. Dördü de zencefilli evimizi hayranlıkla inceliyor.

"İki arabalık garajı olan bir zencefilli ev gördüğümü sanmıyorum," diyor Patience Townsend, Kennedy ve Kyles'ın annesi.

"Sadece o da değil," diye hemen cevap veriyorum, "arka bahçeye küçük bir ağaç ev de yaptık."

Kadınlar bizi övüyorlar.

Kayla Townsend odadaki diğerlerine gelip bakmalarını söylüyor.

Taehyun'a zafer dolu bir bakış atarak, ne yaptığımı bildiğimi sessizce söylüyorum. O da başını sallayıp, sanki aynı fikirde olduğunu söylemek istercesine bana gülümsüyor.

"Neden bahsediyorsunuz? Ben geçen yıl zencefilli evim için garaj yapmıştım," diyor Aaron Townsend.

"Baba, o Kyle'ın zencefilli eviydi," diye karşılık veriyor en küçük kızı Stasi.

Townsend başını yana eğip kızına sert bir bakış attı. Bana bakmıyor olmasına rağmen, bu bakış beni korkudan geri çekilmeye zorladı. Ama Stasi sadece gülererek geçiştirdi.

"Bebekken beni gece yarısı uyandırdığın onca zaman, o zaman senin beni ihanet edecek kişi olduğunu anlamalıydım." Başını sallar

ve Stasi'ye sarılırken gülümser. "Tabii, önce kız kardeşin kalbimi kırdı."

Odanın diğer ucundaki Kennedy'ye bakar ve sonra Taehyun'un kuzeni Dae'ye azarlayıcı bir bakış atar. Stasi'ye attığı bakıştan on kat daha acımasız bir bakış.

"Anne, lütfen kocana adil ve dürüst bir şekilde kaybettiğini hatırlat." Kennedy annesine bakar.

Patience ellerini kaldırır. "Ben bir yargıçım ve bu durumda tarafsız biriyim."

Aaron Townsend bir şeyler mırıldanır ve en küçük kızı gülümser, sonra babasının yanağına bir öpücük kondurur.

Bu sahne, kendi babamı hatırlatır. Göğsümde tanıdık bir sıkışma hissi yayılmaya başlar. İlk kez değil, menajerim olmadan önceki babamı özlüyorum.

Hayır, aslında profesyonel olmadan önceki halini özlüyorum. Ayakkabı bağcıklarını bağlamak ya da tek başıma kayaklarıma binmek gibi küçük şeyler yaptığım için onun gözdesi olduğum zamanları. Her şeyin basit ve kolay olduğu zamanları.

Sponsorlar, marka anlaşmaları ve altın madalya beklentileri olmadan önce. "Yarışmaya dönelim," diyor Patience Townsend, dikkatimi

Yaşlı kadına bakmak için başımı kaldırdım ama bakışlarım Taehyun'un bakışlarıyla buluştu.

Gözleri kısılmış ama öfkeli ya da sinirli bir şekilde değil. Sanki kafamda neler olup bittiğini anlamaya çalışır gibi beni izliyor.

Hızla yüzümü düzeltip, *yaralı* bacağıma yük bindirmemeye dikkat ederek dik oturuyorum. Patience Townsend, "Taehyun ve Tania'yı, bu yılki Townsend Zencefilli Ev Yarışması'nı kazandıkları için tebrik ediyorum" diyor.

Odadaki birkaç kişinin homurdanmasına rağmen, alkışlar ve tebrikler bize yöneliyor.

"Kazananların ödülleri neymiş bir bakalım," diyor. "Bir dakika, kazanana ödül mü veriliyor?" diyorum.

Sayısız kafa bana doğru dönüyor. "Tabii ki var," diye cevaplıyor Patience. "Geçen yılın galibi sinema tarzı bir patlamış mısır makinesi kazanmıştı."

"Küçük Chloe üç ay sonra onu kırdı," diye bağırır Destiny Townsend ve en küçük kızına bakar — tıpkı babası Tyler Townsend gibi kahverengi tenli ve kıvılcı saçlı

kızına, tıpkı babası Tyler Townsend gibi kahverengi tenli ve kızıl saçlı.

"O suçsuz!" diye savunur Tyler.

Destiny gözlerini devirir. "Bunun video kaydı var. Bir gün o adam, o küçük kızın onu parmağında oynattığını itiraf edecek."

Gülümser ve karısına kulağına bir şey söylemek için eğilir. Kocasının ona özel olarak söylediği şeyden dolayı karısının sert ifadesinin yumuşadığını fark etmek zor değil.

Boğazımda bir düğüm oluşur. Bu aileyle çok uzun süredir birlikte olmasam da, aralarında ne kadar çok sevgi olduğunu fark etmek çok zor değil.

Bu duyguyu bilirim. Büyüdüğüm aile - annem, babam ve ben - küçük bir aileydi, ama aramızda bolca sevgi vardı.

Ağzımda oluşan ekşi tadı hafifletmek için zencefilli kurabiye adamın bacağına ısıyorum.

Baktığımda, Taehyun'un gözlerinin üzerimde olduğunu görmek beni şaşırtmadı. Yemin ederim ki, gözlerinde endişe dolu bir bakış görüyorum. Bu adamı, benim için endişelenecek kadar uzun süredir tanımıyorum.

Değil mi?

Gözlerine tekrar baktım ve evet, hala bana bakıyordu, utangaçlık bile göstermiyordu.

"Ve bu yılın ödülü Taehyun ve Tania'ya gidiyor..."

BÖLÜM 7

Tania

"İnanamıyorum," diyor Eve, elinde kırmızı bir zarf sallayarak. "Stasi, X Games'e gidiyoruz!"

"Teşekkürler, Tania."

Bir sonraki anda, ikinci kez bana sarılıyor. Bu hareket o kadar beklenmedik ki, biraz sendeleyip sağ kolumun altındaki koltuk değneğine yaslanmaya başlıyorum.

Ancak arkamdaki tuğla duvar düşmemi engelliyor.

Ama bu bir tuğla duvar değil. Taehyun, dengemi korumama yardımcı olmak için vücudunu arkamda kullanıyor.

Omzumun üzerinden ona minnettar bir bakış attım. Garip olan, ellerini belimden çekmemesi. Eve benden uzaklaştığında bile.

"Eve, dikkatli ol. Tania'nın ayak bileği yaralı, unutma," diyor teyzesi Riley.

"Çok üzgünüm," diye nefes nefese özür diler Eve.

Suçluluk duygusu beni ona bunun sorun olmadığını ve önemli bir şey olmadığını söylemeye itiyor.

"Kazandığın biletleri bize verdiğin için tekrar teşekkür etmek istedim."

Meğer bu, bu yılki zencefilli ev yarışmasını kazanmanın büyük ödülüymüş. Birkaç hafta sonra yapılacak X Games'e bir gezi.

"Değil mi?" Stasi, Eve'in yanına gelerek diyor. "Odadaki biletlere ihtiyacı olmayan tek kişinin biletleri kazanması ne kadar ironik, değil mi?"

Gülüyor.

"Ve teşekkürler Taehyun Amca, bizim de birlikte gidebilmemiz için biletinden vazgeçtiğin için." Stasi kolunu Eve'in omzuna atar. "Tania'nın altın madalya kazanmasını izlerken çok eğleneceğiz."

Midem sıkışır.

"Tabii ayak bileği zamanında iyileşirse," diye düzeltir Stasi.

"İyileşecek. Biliyorum," Eve bana bakmadan önce konuşur. "Endişelenme. Babam, seninle çalışanların muhtemelen en iyi antrenörler, fizyoterapistler ve personel olduğunu söylüyor. Kısa sürede iyileşeceksin."

Boğazımı temizlerim.

"Öyle." Umarım sesimdeki titremeyi fark etmez.

"Biliyordum. Altın madalya kazandığında, bir imza daha alabilir miyiz?"

"Stasi, yeter," diyor kızın annesi, iki kızın arasına girerek.

"Taehyun ve Tania'yı dinlenmeye bırakıp biz temizlik yapalım mı?"

Bize gülümseyerek başını salladıktan sonra kızları az önce çıktığımız odaya geri götürdü.

Ailenin geri kalanı yaklaşık yarım saat önce dağılıp kendi kabinlerine gitmeye başladı. O zaman Taehyun'u, X Games hayranı olan Eve ve Stasi'ye biletlerimizi vermesi için ikna ettim.

Yine yalnız kaldığımızda Taehyun yavaşça ellerini belimden çekip önüme geçer.

"Hala bu kadar rekabetçi olduğuna ve ödül olduğunu bile bilmediğine inanamıyorum."

Ben burun kıvrıyorum. "İnanmalısın. Elinden gelenin en iyisini yapmadan bir yarışmaya katılmanın hiçbir anlamı yok. *Herhangi* bir yarışmaya," diye vurguluyorum.

O gülüyor ve midemde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oluyor. "Rekabetçi olduğumu biliyordum... Seni kaykayda gören herkes ne kadar rekabetçi olduğunu bilir. Ama bunun zencefilli evler için de geçerli olduğunu bilmiyordum."

"Zencefilli evler, bilardo, dart, Go! Fish ve aklına gelebilecek diğer tüm rekabetçi oyunlar."

"Go! Fish mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Kesinlikle." Dramatik bir şekilde başımı sallıyorum, örgülerim yüzüme dökülüyor.

Taehyun onları kulağımın arkasına itti. Sanki yüzümden görüşünü engelleyen hiçbir şey istemiyormuş gibi. Sonra bunun ne kadar saçma olduğunu fark ettim ve bu düşüncüyü kafamdan attım.

"Bu beni meraklandırıyor..." Sesi kesilir ve o keskin gözlerinde bir parıltı belirir.

Sorusunu veya merakını yüksek sesle dile getirmeden önce, Liza bizi keser.

"Hey, süitimize dönmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorar, sesi biraz nefes nefese.

Onun ani varlığı beni şaşırtır. O anda asistanımı en son ne zaman gördüğümü hatırlarım. Taehyun ile göz teması kurmayı bırakıp ona baktığımda, şaşkınlıkla gözlerim büyür.

Yanakları alışılmadık bir şekilde kızarmış. "İyi misin?" diye soruyorum.

Başını geriye atar. "Ben mi? Tabii ki." Yanıma koşar. "Ayak bileğin nasıl? Geri döndüğümüzde süite buz getirtmemi ister misin?"

"Gerek yok," diye araya girer Taehyun. "Onu eve ben götürürüm." Sesi o kadar yumuşak ama aynı zamanda otoriter ki, ben bile ona itiraz etmem.

En azından ilk başta.

"Bana yardım edecek misin?" Duygularım geri geldiğinde soruyorum.

O, kurnazca başını koridora doğru salladı. Bakışlarımı, az önce gördüğüm sevimli garsona çevirdim. Kapının önünde duruyordu, ama ne bana ne de Taehyun'a dikkatini vermiyordu.

Doğrudan asistanıma bakıyor.

"Bu akşam Tania için planlarım henüz bitmedi," diyor. "Neden bu gecelik bu kadarla yetinmiyorsun?"

Asistanıma emir vermek onun işi değil, demek istiyorum. Ama sonra ona bakıyorum.

Liza koridorun yönüne bakıyor.

Hâlâ ondan gözlerini ayıramayan sevimli kızıl saçlı adama.

Bu akşamki zencefilli ev yarışmasına o kadar dalmıştım ki, Liza'ya olanları kaçırmış mıydım?

Taehyun'un bakışlarıyla karşılaşıyorum ve hayır, bu gece beni büyüleyen yarışma değildi. En azından tamamen değil.

"O haklı." Boğazımı temizledim. "Gecenin geri kalanında izinlisin," dedim Liza'ya. "Doğrusu..." Bir süre durakladım ve sonra sözlerime devam ettim, "Bu tatil benim olduğu kadar senin de tatilin. Neden önümüzdeki birkaç gün izin almıyorsun?"

"Bunu yapamam." Hemen başını sallar. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca, seninle ilgilenmekten başka yapmam gereken bir şey yok."

Bu, Liza'nın biraz dinlenebilmesi için daha da fazla çaba sarf etmemi sağlıyor. Ailesinin pek fazla olmadığını biliyorum, ama Noel Noel'dir.

"Bundan sonra bu benim işim olacak," diyor Taehyun, ikimizi de şaşırtarak. "Onun süite zamanında dönmesini sağlayacağım."

Gözleri benimkilere doğru kayıyor, sorgulayıcı bir bakışla.

"Henüz kayak yapmadın ve birkaç ders almak istediğini söylemiştin."

"Saat gece ondan sonra. Kayak pistleri açık değil," diye hatırlatıyor bana.

"O zaman yarın. Git."

"T-Tamam," diye sonunda pes etti. "Yarın ilk iş seni kontrol edeceğim."

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye Taehyun benim yerime cevap verdi.

Beni beklemeden, koltuk değneğini tutan kolumu tutup kendi vücuduna doladı.

Onun vücuduna yaslanırken sorgulamak istemediğim bir rahatlık hissediyorum. Biraz fazla iyi hissettiriyor ve bu akşamki yarışmadan kalma zencefilli kurabiye kokusu üzerinde hâlâ duruyor.

"Bana yaslan, Ginger," diye cesaretlendirir beni, kapıdan çıkarken.

Asistanım ve diğerlerinin görüş alanından çıktığımızda bile beni bırakmıyor.

"İşte böyle," diye neredeyse şakıyor.

Kahretsin, onun sesine sıcak bir battaniye gibi sarılmak istiyorum.

Hayır, Tania, kendime hatırlatıyorum.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum, sonunda ondan uzaklaşarak, bir ucunda kulübeler, diğer ucunda otel tarzı süitler bulunan iki yöne ayrılan yola ulaştığımızda.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm." Sol elinde koltuk değneğini tutuyor. "Bu şeylere çok fazla yaslanırsan koltuk altı bölgesi ağrıyabilir. On beş yaşındayken bacağım kırılmıştı. Koltuk değnekleri yardımcı olur ama çok rahatsız edici olabilirler."

Ona kaşlarımı çattım. "O lanet koltuk değneğine ihtiyacım olmadığını herkesten daha iyi biliyorsun," diye ona sertçe fisıldadım ve omzumun üzerinden bakarak hala yalnız olduğumuzdan emin oldum.

"Evet, bu da beni asistanın tarafından kesintiye uğramadan önceki düşünceme geri getiriyor."

Asistanıma ne yapması gerektiğini söylemek ona düşmez, diye tekrar söylemeye başlıyorum ama o benden daha hızlı davranıyor.

"Senin gibi dünya çapında bir sporcunun çocuklara yalan söylemesine ne sebep olabilir acaba?"

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Ne-Ne?"

Arkamda, az önce ayrıldığımız yeri işaret ederek başını salladı. "Eve ve Stasi senin hayranların ve X Games'te seni görmek için çok heyecanlılar. Bu bana Colorado'da seni gördüğüm günü hatırlattı, bir sürü genç kız senin adını haykırıyor ve senin imzanı istiyordu."

"Beni Colorado'da ne zaman gördün?"

"Ve bu beni meraklandırıyor," diye devam ediyor, benim soruma aldırış etmeden, "neden böyle bir hayranlığa sahip biri hayranlarına yalan söylesin ki?"

Ayak bileğimdeki sakatlığı daha da kötüleştirme kararını verdiğimden beri içimde hissettiğim suçluluk duygusu giderek büyüyor. Sanki beni yutmak üzere olan bir kara delik gibi.

Suçluluk duygusu o kadar baskın ki, beni boğuyor, ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Bu yüzden cevap vermek yerine, Taehyun'un yanından geçip, kasıtlı olarak omzuna omzumla çarparak süitimin olduğu yöne doğru yürümeye başlıyorum.

"Ne halt..." diye homurdanıyor arkamdan ve koşarak önüme geçiyor.

"Çekil," diyorum ona sertçe.

"Zorla beni."

"Adi herif," diye bağıriyorum ve onun etrafından geçmeye çalışıyorum.

O da yana kayarak yoluma çıkıyor. Onu itmek ya da yumruklamak aklımdan geçiyor. Ama içten içe en çok kızdığım kişinin kendim olduğunu bildiğim için kendimi tutuyorum.

Onun sorusu, sadece Eve ve Stasi'nin X Games'te beni görmekle ilgili soruları ve heyecanlarını değil, aynı zamanda son birkaç ayda karşılaştığım ve imza isteyen tüm genç kızları da aklıma getirir.

Ebeveynleri, televizyon ekranında rampanın arkasından havaya uçtuğumu gördükleri için onlara ilk snowboardlarını alan küçük siyahi ve esmer kızlar.

Alışveriş merkezinde beni durdurup yatak odasının duvarında benim posterimin asılı olduğunu söyleyen küçük kız.

"*Annem odama asmama izin verdiği tek poster bu,*" dedi bana sevimli küçük yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Yolumdan çekil dedim!" Taehyun'a öfkeyle söylerken, düşmek üzere olan aptal gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırıştıtırırım.

"Biraz itip kakmak ve bağarmakla beni geri çekebileceğini sanıyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir," diyor benim yorumum kadar sert bir şekilde.

"Senin neyin var?" diye patladım, öfkemi dışa vurarak. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Sen kimsin ki o kızların önünde utanmam gerektiğini söylüyorsun? Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Bu sözlerle onu itiyorum. Ve hiç de nazık değilim. Ben haftanın altı günü antrenman yapan profesyonel bir sporcuyum, bunun dört günü spor salonunda, benim iki katım büyüklüğündeki erkeklerin bile şikayet edeceği ağırlıklar kaldırıyorum.

Görünür kaslarım olmasa da, çok formdayım. Ve güçlüyüm. Tahtadaki gücüm, doğal gücümün ve spor salonunda gösterdiğim çabanın bir sonucu.

sonucudur.

Bütün bunları, benim itmem Taehyun'u kışına vurmalıydı demek için söylüyorum.

düşürmesi gerektiğini söylemek için.

Ama öyle olmadı.

O piç kurusu bir şekilde sadece dengede kalmayı başarmakla kalmıyor dengeyi korumakla kalmıyor, yüzündeki kararlı ifadeyi de koruyor.

"Beni rahat bırak. Medyaya ne istersen söyle." Onu itip, süitime dönmek için ters yönde hızla uzaklaşıyorum.

Hayır, ona medyaya istediğini söylemesini söylediğimde bunu gerçekten kastetmiyorum. Eminim pişman olacağım, ama en son istediğim şey onun beni gözyaşları ve utanç içinde görmesi.

Tamamen ağlayarak

Neden, ben de bilmiyorum.

Tek bildiğim, daha fazla zencefilli kurabiye, yüzüm kadar büyük bir fincan sıcak

çikolata ve bulabildiğim en büyük battaniyeyle süitimin oturma odasındaki şöminenin önünde sarınmak istediğim.

"O kadar acele etme..." Taehyun devam ediyor ve beni kendine doğru çeviriyor.

"Ne?" diye bağıyorum, kollarımı havaya kaldırarak. "Sen tam bir..."

"Piç" kelimesi dudaklarımdan çıkamadan, uzun, sert ve güçlü kollar bedenimi sarar ve beni daha da sağlam bir

göğsüne çeker.

"Kıpırdama," diyor aniden.

"Ne?" Kendimi kurtarmak için karnına bastırıyorum. O ise kıpırdamıyor.

"Yolun karşısında bir grup seyirci bu tarafa bakıyor," diye kulağıma fısıldadı. "Dikkat çekmek istemiyorsan, yüzünü göğsüme gömmeni öneririm."

Cevabımı yutuyorum, göğsümün ortasındaki kasın çarpmasını görmezden geliyorum ve sonunda onun söylediklerinin doğru olduğunu anlıyorum. Bir grup insan geçiyor.

"Hey, bunu mu kaybettin?" diye sesleniyor biri.

Taehyun elini kaldırıp gruba el salladı. "Evet, görünüşe göre biri fazla alkollü eggnog içmiş." Bir kolunu hala bana dolamış halde omuz silkti ve beni kendine doğru çekti.

"Ne yapacaksın? Noel'deyiz, değil mi?" diye gülerek diyor.

Gruptan birkaç kişi onunla birlikte gülüyor.

"Sana getireceğim," diyor bir erkek sesi, adımları yaklaşıyor.

İçgüdüsel olarak yüzümü Taehyun'un vücuduna daha da gömdüm. Giydiği kalın kışlık mont bile onun lezzetli kokusunu gizleyemiyordu.

"Al bakalım," diyor adam, Taehyun'a bir şey uzatarak.

Gözümün ucuyla, beni tutan adama lanet olası koltuk değneğimi uzattığını görüyorum. Onu tamamen unutmuştum.

"Teşekkürler. Sanırım onu eve götürme zamanı geldi." Kollarını bana daha sıkı sarar.

ben

- i. İnlerim ve uzun bir nefes vererek her şeyin normal görünmesini sağlarım. "Ben de oradaydım," diyor adamlar Taehyun'a, sonra tekrar kendi gruplarına dönüyorlar.

"Kıpırdama," Taehyun, geri çekilmeye çalıştığımda emir verir. "Henüz gözden kaybolmadılar."

Bir yanım bunun, bana sarılmaya devam etmesine izin vermem için bir taktik olduğunu düşünüyor. Ama aynı zamanda, öyle olsa bile umurumda değil.

Umursamamalıyım, ama beni bu kadar yakın tutması umurumda değil. Evet, bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum, çünkü beş dakika önce ona bunu kışına sokmasını söylemek üzereydim.

"Gidelim," diyor aniden.

"Ne yapıyorsun?" Beni kollarının arasına alıp süitimin ters yönüne doğru taşımaya başladığında nefesim kesildi.

"Beni ve bu lanet koltuk değneğini düşürmemi istemiyorsan, kıvranmayı kes."

"Tabii ben... Beni yere indirsen bu konuda endişelenmene gerek kalmazdı," diye karşılık verdim.

O, meydan okurcasına başını sallar. "Ayak bileği burkulmuş, açıkça sarhoş bir kadının bu buzlu yolda yardımsız yürümesi için izin veren ne tür bir pislik gibi görünürdüm?"

"Sen delisin. Bunun farkında mısın?"

Soruma gülerek cevap verdi. Gözlerimi onun adem elmasının yukarı aşağı hareketinden ayırmak zorunda kaldım. Boynuna dilimi sürmek için çılgın bir dürtü hissettim.

O anda, zencefilli ev yarışması sırasında içtiğim sıcak çikolatalardan birine gerçekten alkol katılmış mı diye merak etmeye başlıyorum. Çünkü bu adama gerçekten ilgi duymamın imkânı yok.

"Daha kötüsü de söylendi," diye cevaplar. "Aslında, son yirmi dört saat içinde." Dudaklarının şakacı kıvrımı, onun karakteri hakkındaki değerlendirmeme katıldığını, ama bunun hiç umurunda olmadığını gösteriyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, kendimi onun taşımaya razı olmuş bir halde.

"Benim evime." Cevabı o kadar sıradan ki, neredeyse kaçırıyordum. "Senin evine gidemem."

"Bu kesinlikle doğru değil, çünkü tam da oraya gidiyoruz. Sen ve ben."

"Sen hep bu kadar çekilmez misin?" Kollarım hala boynuna dolanmış olsa da, kollarında kıvranıyorum. Bu doğru olsa da, bir parçam onun kollarında ne kadar rahat hissettiğimi itiraf etmekten nefret ediyor.

"Hayır." Başını sallar. "Bazen daha da kötüyüm."

Burnumu çekerim. "Buna inanabilirim."

Pembe dudakları yine gülümsüyor.

"Tatlım, eve geldik," diyor yaklaşık beş dakika sonra, önümüzdeki birkaç gün boyunca kalacağı özel kabininin kapısının önünde.

BÖLÜM 8

Tania

Ev.

Bu kelimeyi duyunca kalbim sıkışır.

Taehyun beni ahşap kulübesinin kapısının önüne indirir.

Beni yaklaşık on dakika boyunca, biraz buzlu bir yolda taşıdı. Bu tatil köyü çok büyük ve otel tarzı sütünleri olan ana konaklama tesisine ek olarak birden fazla kulübeye sahip.

Kodu girip kapıyı açtıktan sonra, sanki kaçacağımdan korkuyormuş gibi kolunu belime doladı. Onun beni lüks kulübesinin içine çekmesine izin verdim.

"Ayakkabılar," diye emrediyor, ayağımdaki botları işaret ederek. "İçeride ayakkabı giyilmez."

Botlarımı çözüp topuklarımdan çıkardım ve etrafa göz gezdirdim.

Bu yerden başka bir şey beklemiyordum, ama kabin gerçekten muhteşem. İki katlı. Ahşap bir merdiven ve korkuluk ikinci kata kadar spiral şeklinde uzanıyor.

Alt katın içi açık bir planla düzenlenmiş, oturma odasında büyük bir şömine, mutfakta devasa bir buzdolabı ve ayrı bir yemek alanı var.

Kulübenin içi güzel olsa da, biraz da... sıradan. "Dekorasyonlar nerede?"

Tatil köyü, benim ve Liza'nın sütünini tinsel, Noel ağacı, mumlar ve hatta şöminenin üzerine çoraplarla süslemişti. Hatta oturma odasına bir doğum sahnesi kurmalarını isteyip istemediğimizi bile sordular.

Liza, benim ayak bileğimin kötü olması nedeniyle yürürken takılıp düşebileceğimden korktuğu için bu teklifi reddetti.

"Ne için dekorasyon?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne demek ne için? Noel geldi."

Taehyun başını yana eğdi. "Oh, o mu." Gözlerini yarı yarıya devirdi. "Ben Noel'i pek sevmem."

"Affedersin," diye karşılık verdim.

"Bu sadece açgözlü insanların açgözlü olmadıklarını iddia ettikleri bir gün," diye devam etti. "Ve aptalca hediyeler alacak parası olmayanların borçlanmaya başladıkları bir gün. En azından Amerika'da durum böyle. Kore'de ise bu gün daha çok çiftler için. Önemli bir şey değil. İkisini de deneyimledim ve ikisi de sıradan."

Omuzlarını silkiyor. "Ben bir çiftin parçası değilim, o zaman süslemelerin ne anlamı var?"

Başımı geriye doğru eğiyorum. "Yılın en güzel zamanlarından birine ne kadar karanlık ve kasvetli bir bakış açısı." Kafamı sallayıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Onun kabinini tekrar incelerken aramızda bir sessizlik oluşur. Taehyun sessizliğin içinde beni izler. Sanki elleriymiş gibi gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Bu yüzden mi yaralanmış gibi yapıyorsun? Bir gecede kırmızı giysili şişman bir adamın tüm dünyaya hediyeler dağıttığını hayal ederek, ışıklarla süslenmiş bir ağacın yanında oturarak zaman geçirmek için mi?"

Sesi alaycı ve her kelimeyi iğneleme ve suçlamayla dolu.

Gözlerimi devirip, birkaç örgümü salladıktan sonra cevap veriyorum: "Anlamamı beklemiyorum."

Yüzümdeki ifade kalbimdeki ağırlıkla aynı olmaya başladığını biliyorum ve onun bunu görmesini istemiyorum, bu yüzden arkamı dönüyorum.

Adam ısrarcı olsa da bir şey ifade etmiyor, çünkü bedenimin etrafında dönerek önüme geçiyor. Artık benimle kapı arasında duruyor ve özgürlüğümü kazanmak için onu geçmem gerektiğini söylüyor.

"Burada sen ve benden başka kimse yok." Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Anlat bana."

"Bu seni ilgilendirmez." Bir adım geri çekiliyorum. "Bana söyledin. Her ne olursa olsun söyle bana."

"Neden?" Çok ısrarcı. İstediklerini zaten elde etti. En azından ben öyle düşünüyorum. Neden benim lanet sırrımı bilmek istiyor?

"Çünkü dünya çapında bir sporcunun hayatındaki herkese yalan söylemesinin, kaçmak için sadece asistanıyla birlikte Kaliforniya'ya gelmesinin bir nedeni var ve bence bu, lanet olası zencefilli kurabiyelerden daha fazlası."

Gözlerimin yaşardığını hissederek bir adım daha geri çekildim. Taehyun bir adım daha yaklaştı. "Söyle bana."

"Seni ilgilendirmez," diye tekrar deniyorum. "Ben ilgilendiriyorum."

"*Ben* senin işin değilim." Cidden, bu noktada, gözyaşlarımın akmasını zorlukla engelliyorum. Keşke bu konuyu rahat bıraksa.

"Tek istediğim huzur ve sükûnetti," diyorum sonunda. Yarı gerçek ona yetmiyor.

"İyi bir başlangıç. Devam et."

"Daha ne istiyorsun?" Kollarımı iki yana açtım. "Gerçeği."

"Sana az önce lanet gerçeği söyledim."

"Beni bu davadan vazgeçireceğini düşündüğün şeyi söyledin." Yaklaşıp parmağını çenemin altına koyarak gözlerime bakmamı sağladı. "Ama istediğimi elde etmek söz konusu olduğunda, rekabette senin kadar inatçıyım. Neden dünyaya yalan söylüyorsun?"

Elini itip geri çekildim. "Neden bu konuda bu kadar ısrarcısın?"

"Neden sırrını saklamaya bu kadar kararlısın?"

"Çünkü istedim... hayır, biraz zamana *ihtiyacım vardı*," diye bağırdım, ellerimi havaya kaldırarak. Bu noktada, biraz deli gibi göründüğümü biliyorum, ama siktir et.

O sordu, şimdi de tüm gerçeği öğrenecek. Bunu paylaşacak başka kimsem olmadığı için.

"Çünkü Noel ve tatili kutlamak için en son ne zaman bir hafta izin aldığımı hatırlamıyorum. Sabah beş buçuktan sonra uyumak, bir sonraki yarışma yaklaşıyor diye sürekli diyetimi takip etmekten uzaklaşmak ve ailemin birlikte vakit geçirdiği son yerde dinlenmek istedim. Babam menajerim olmadan ve annem hala hayattayken, yılın en sevdiği zamanını kutlamak için."

Ağzımı açtığım için artık duramıyorum.

"Lanet olası bir kamyon annemin arabasına çarpmadan önceki hayatıma, babamın beni gıdıklayarak uyandırmayı ve omuzlarında taşımayı seven, en büyük hayranım olan adamdan, Tania Casey imparatorluğunu yöneten adama dönüştüğü zamana, kısa bir süreliğine de olsa geri dönmek istemem suç mu?"

O zamanlar, onun küçük kızı olmam yeterliydi, snowboard dünyasının yeni yıldızı olmam gerekmiyordu, ben onun "as"ıydım.

. Evet, öyle..."

Düşen aptalca gözyaşlarını meydan okurcasına siliyorum.

"Son antrenmanımda düştüğümde ve bileğimi hafifçe burktuğumda, durumu abartmak için bir fırsat gördüm. Ve evet, doktoruma para verip koçlarıma ve babama bunun kötü bir burkulma olduğunu ve gelecek ayki yarışmaya hazır olmak için haftalarca dinlenmem gerektiğini söylemesini sağladım.

"Bunu yaptıktan sonra, annem öldüğünden beri on yıldır gitmediğim bir tatil köyünde bir haftalık konaklama rezervasyonu yaptım. Annemle birlikte kurabiye pişirdiğimiz ve şömüne önünde dans ettiğimiz, babamın bizi filme alırken bizimle birlikte güldüğü, 'All I Want for Christmas is You' şarkısını söylediğimiz son yerdi."

Bir nedenden dolayı durup nefes nefese kalıyorum.

"Ben sadece..." Derin bir nefes alıp, ciğerlerimi doldurmak için elimden geleni yapıyorum. "Sadece o hissi tekrar yaşamak istedim. Bu sporu neden sevdiğimi hatırlamak istedim."

Taehyun bana yaklaşmaya çalıştığında ellerimi kaldırıp uzaklaşıyorum.

"İşte lanet olası gerçeğin bu. Ve medyaya gittiğinde, hepsinin kışımı öpebileceğini söyle."

Gözlerim yaşlarla bulanıklaşmış halde kapıya yöneldim.

* * *

TAEHYUN

Ben bir şeyleri saklamam.

Çaresiz yaratıklardan ya da hüznü hikayelerden etkilenmeyen bir adamım. Bu, ne gurur duyduğum ne de utandığım bir şey.

Öyle işte.

Bu yüzden Tania'nın yanaklarından akan gözyaşlarının göğsümde derin bir şeyleri harekete geçirmesi bana rahatsız edici bir şekilde tuhaf geliyor. Sanki...

Hayır.

Bu konuyu daha fazla uzatmayacağım.

Lanet duygularımı değerlendirmeye çalışmak yerine, onları görmezden geliyorum ve aynı anda kapıya doğru yürüyen kadına, sanki gitmek üzereymiş gibi uzanıyorum.

Gitmiyor.

"Beni bırak," diye mırıldanıyor, ama sesinde gerçek bir güç yok.

Onu kollarıma alıp sarılınca, biraz direnir ama sonra benim kucaklamama teslim olur. Yine de Tania'nın tamamen gevşemesine ve kollarını belime dolmasına birkaç saniye daha geçer.

Uzun bir süre ses çıkarmaz.

Ancak kısa süre sonra vücudunun titrediğini hissediyorum. Tania yüzünü göğsüme yaslar ve vücudunun titremesi şiddetlenir.

Ağlıyor.

Bu sefer onu kucağıma almamın nedeni, kimliğini meraklı gözlerden korumak için bir hile yapmak değil.

Bu anı görecek kimse yok. Ve Tania kendi başına yürüyebilir. Ama ben onun yürümesini istemiyorum.

Onu kucağıma alıp merdivenlere doğru ilerliyorum çünkü bedenlerimizin birbirinden ayrılmasını istemiyorum. O da aynı şeyi istiyor olmalı ki kolları boynuma sıkıca sarılıyor.

Tek sorun, hala kışlık giysilerini giymiş olması. Geniş kral yatağına gidip onu kucağıma alıyorum ve sadece ona sarılıyorum.

Bu şekilde ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum, ama ihtiyacı olduğu sürece bana sarılmasına izin vermeye kararlıyım. Gözyaşları süveterimin yakasını ıslatıp, altındaki tişörtümü sırlıslamak etse bile.

O gözyaşları ruhumun derinliklerine, varlığından bile haberdar olmadığım bir deliğe kadar işliyor. Ta ki bu ana kadar.

Tania yavaşça geri çekilir, kızarmış, şişmiş gözleriyle bana bakar. Yanaklarında gözyaşı izleri vardır.

O kalan birkaç gözyaşını şiddetle silerken, ben de kalanları siliyorum. Sanki bu kadar duygusal olduğu için utanıyormuş gibi.

Her iki bileğini de ellerimle tutarak hareketlerini durduruyorum. Tania'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanırım özür dilemek üzere.

"Yapma," diyorum, başımı sallayarak.

O ise boğazını temizler, sonra derin ve titrek bir nefes verir.

Sessizlik içinde, ceketinin fermuarını kapatan cırt cırtlı kısmı açıp fermuarı kaydırarak açıyorum. Ceketini vücudundan çıkardıktan sonra, odanın köşesindeki sandalyeye atıyorum.

Ona neden bu kadar özen gösterdiğimi fazla düşünmeden, botlarını da çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Tania, sonunda sadece iç çamaşırlarıyla kalınca.

"Ne için teşekkür ediyorsun?"

"Özür dilememe izin vermediğin için, teşekkür etmek en iyi seçenek olduğunu düşündüm."

Dudaklarım kıvrılır. "Teşekkürün sadece bir özür şekliyse, o zaman kendine sakla."

Gülerek başını eğerek beni şaşırttı. "Teşekkür etmeyi nasıl olumsuz bir şeye dönüştürebilirsin ki?"

Ona omuz silkerek cevap veriyorum. "Babam bana özürlerimi ve teşekkürlerimi kendime saklamamı ve bir dahaki sefere daha iyisini yapmamı söylerdi," diyorum, ikinci yarısını babamı taklit etmek için kullandığım sert ses tonuyla.

Yorumumun asıl amacı şaka yapmak olsa da, bu, göğsümü delen acıyı gizleyemiyor.

"Bu biraz acımasızca geliyor."

Tania'nın yorumu, gözlerine bakmamı sağladı.

Gözlerine bakmak, babamla ilgili düşüncelerimden beni uzaklaştırır. Başparmağımı yüzünün yan tarafına sürerim, bu da onun alt dudağını dişlerinin arasına çekmesine neden olur.

"O kadar çok ara vermeye ihtiyaç duyuyorsan, bunu elde etmek için yaralanmış gibi davranmak zorunda kalırsın."

Yine başını eğmek istediğinde, elimi çenesine koyarak onu durduruyorum. "Utanacak hiçbir şeyin yok."

Yine de başını benden uzaklaştırmayı başardı. "Ama haklıydın. Bana hayran olan herkese yalan söylüyorum. Liza bile gerçeği bilmiyor. Ve babama söylersem çılgına döneceğini biliyorum."

"Ben ne bilirim ki? Ben bir pisliğim. Unuttun mu?"

Gözleri büyüdü.

"En azından biri bana öyle söyledi," derim ve amacım olan gülümsemeyi yüzünde görürüm.

"Hâlâ pisliğin tekisin," diye cevaplar.

"Bir erkek bir günde değişemez," diye karşılık verdim.

Yine çenesini tutup dikkatini üzerimde tutuyorum. "Ama baban, asistanın ve sana hayran olan kızlar bile burada değiller."

Referans olması için kolumu odanın geniş bir alanını işaret ederek sallıyorum.

"Şu anda burada sadece ikimiz varız. Ve bana karşı rol yapmaya devam etmek zorunda değilsin."

Gözleri dudaklarıma düşer ve bütün gece mücadele ettiğim —özellikle de o öpücükten beri—büyümeye başlar.

Bir an, dudaklarına bakıyorum ve onun kollarımda duygusal bir çöküntü yaşadktan sonra, onu öpmek için kendimi tutamayacağımı ve pislik lakabımın hakkını vereceğimi biliyorum.

Ama ben benim, neysem oyum.

Bu, tam da bunu yapmadan önce aklıma gelen son düşüncem. Tania'nın dudaklarını, o kayak teleferiğinde onunla yüz yüze geldiğimden beri hayalini kurduğum şekilde ele geçiriyorum.

Siktir et, dürüst olmak gerekirse, çok daha önceden beri. Aylar önce beni reddettiği ilk andan beri.

Ben, başa çıkamayacağım kadar çok seçeneği olan bir adamım. ABD ve Kore'deki yarı zamanlı evlerim arasında, istersem haftanın her gecesi farklı bir kadınla birlikte olabilirim.

Yine de, bunu itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir arzuluyorum.

Ve şimdi onu evimde, yatağında, kollarımda tutarken, onu hiç bırakmak isteyip istemediğimi merak etmeye başladım.

Bunlar, Tania'yı yatağıma yatırırken, öpüşmeyi hiç kesmeden, zihnimden geçip giden çılgın ve evet, onun daha önce söylediği gibi, delice düşünceler.

Kollarını boynuma doluyor, belli ki öpücükten benim kadar etkilenmiş. Öpücükleri tatlı. Daha önce kalan zencefilli kurabiye ve sıcak çikolatanın tadıdan daha baştan çıkarıcı.

Elimi süveterinin altına sokup, karnının pürüzsüz, gergin derisine dokunuyorum. Dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor, bu beni cesaretlendiriyor. Elimin derisine dokunmasından hoşlanıyor.

İyi, çünkü ben de buna bayılıyorum.

O kadar çok hoşuma gidiyor ki, süveterini başının üzerinden çıkarıyorum, örgülerini çok sert çekmemeye dikkat ederek. Sutyen, siyah kaşkorse ve bir çift kot pantolonla kalıyor. Ellerim kot pantolonunun düğmesine doğru hareket ediyor, onu soyarken tepkisini ölçmek için sadece bir an duruyorum.

"Duruyor musun?"

Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. "Biri sabırsızlanıyor."

"Ve biri çok uzun sürüyor," diyor nefes nefese, kaşkorseyi başından çıkarırken.

Kahretsin, ne istediğini bilen kadınları seviyorum. Hayır. Kimi istediğini bilen kadınları. Özellikle de o "kim" ben olduğumda.

Rekor sürede kot pantolonunu ve altında giydiği kısa külotu çıkarıyorum. Ağzım yine onun ağzını arzuluyor. Neredeyse tamamen çıplak halini iyice görebilmeden, bir öpücük daha için eğiliyorum.

Kafasını kaldırıp dudaklarıma karşılık veriyor. Dillerimiz birbirini okşuyor, birbirini hissediyor.

Penisim kot pantolonumun fermuarını sertçe bastırıyor.

Ama pantolonumu açacak vaktim yok çünkü Tania'nın elleri çoktan iş başlıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, o beni kot pantolonumdan kurtarıp elini penisime doladığında.

"Kondomun var, değil mi?" diye sorar öpüşmelerin arasında.

Sessizce yatağın üzerine eğilirim, komodinin üst çekmecesinde bıraktığım prezervatif kutusunu ararım. Burada kaldığım süre boyunca kimseyi kabinime getirmeye niyetim yoktu, ama ne olacağı belli olmaz.

"O kadar hızlı olma," Tania elinden prezervatiflerden birini almak için uzandığında ona söylüyorum.

Ondan uzaklaşıp, dizlerimin üzerine çökerek bacaklarının arasına oturuyorum. "Acelen mi var tatlım?"

"Evet," diye cevaplar hemen.

Beklenmedik cevaba güldüm. Bana yine pislik diyeceğini biliyordum.

"Gururum okşandı, ama bu gece seninle acele etmeye niyetim yok."

Bir şey sormaya başlar, en azından ben öyle tahmin ediyorum. Ancak, aklındaki her neyse, dudaklarımız tekrar birleştide kesilir. Öpüşmeye karşı değilim, ama nadiren bir kadının öpücüğünü arzuluyorum.

Yine de burada, doyamamışım gibi Tania'yı defalarca öpüyorum.

Çünkü doyamıyorum. Bunu itiraf edecek kadar erkekliğim var.

Elimi, Tania'nın ne kadar çok antrenman yaptığını gösteren karın kaslarının dalgalarına doğru indiriyorum.

Parmaklarım klitorisine dokunduğunda, o nefesini kesip sırtını kavisler.

"Prezervatif," diye tekrar ısrar ediyor.

Bu sefer, onun isteğini yerine getiriyorum, lanet şeyi yırtıp bir elimle ereksiyonumun üzerine geçirirken, diğer elimle geri kalan giysilerimi çıkarıyorum.

Tania bacaklarını belime dolamak ister, ama onu durdururum.

"Bekle." O açıkça hayal kırıklığıyla inleyince, içimden bir kahkaha kopar. "Ben tatlıyı önce yemeyi seven bir adamım."

"Ne... ohhh," başımı bacaklarının arasına daldırdığımda sorusu iniltiye dönüşür.

Bacaklarının arasındaki dudakların da ağızındakiler kadar tatlı, hatta daha da lezzetli olması beni çok şaşırtıyor.

"Oh, lanet olsun, tam orası," diye teşvik ediyor.

Elleri, beni yerinde tutmak istercesine başıma uzanır. Bu düşünce beni güldürür, ama ağzım, özellikle de dilim, şu anda biraz fazla meşgul.

Hayatımda ilk kez bir kadının bacaklarının arasında başımı tutarken, buna bağımlı hale gelebileceğimi düşünüyorum. Onun tadı, kokusu, cildinin benimkine değdiği hissi.

Dilimi onun am dudaklarına değdirerek kendi adımı hecelelemeye başladığım an, tamamen kaptırdığımı anladım.

Ama şu anda, beni nasıl çıldırttığını düşünemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım.

"Geliyorum," diye inliyor, elleri saçlarımı sıkıca kavırıyor.

Ona bunun amacının bu olduğunu söylemek isterdim, ama bacaklarını başımın etrafına sıkıştırdığında nefes almam neredeyse imkansız hale geliyor. Evet, ne kadar sıkı sıkı olduğunu düşünürsek, bu hayatımı tehlikeye atabilecek bir durum.

Yine de, tek umursadığım şey, ağızıma boşalmasını hissetmek. Orgazmını tatmak istiyorum.

Saniyeler sonra, bacakları kontrolsüz bir şekilde titremeye başlayıp kalçaları yataktan kalkınca, tatil sezonunun ilk hediyesini alıyorum. Orgazm dalgalar halinde vücudunu sararken, tüm vücudu geriliyor.

Dilimi kaplayan ıslaklık, onun vücudundan uzaklaşmadan önce ihtiyacım olan tatmini sağlar.

Belinden yukarı doğru hareket etmeye başladığımda, Tania beni şaşırtıyor, çünkü birdenbire sıçrayıp o kadar hızlı hareket ediyor ki, farkına varmadan sırt üstü yatıyorum ve o da üzerime çıkıyor.

"Sıra bende," diyor sesinde yaramaz bir tonla.

Kısa süre sonra o güzel amını benim sikime batırır. İkimiz de yüksek sesle inleriz. Rahatlama ve tatmin hissi içimi kaplar. O beni sikmeye başlarken kalçalarını tutup uyluklarını sıkarım.

İyi, ama yeterince iyi değil.

Hala giydiği sinir bozucu siyah pamuklu sütyeni hızla çıkarıp göğüslerini serbest bırakıyorum. Benim sikimi sürerken kahverengi göğüsleri zıplamaya başlıyor.

"Böyle daha iyi," diyorum ve iki elimle onları tutmak için uzanıyorum. Özellikle üst kısmı ağır değil ama ellerime tam uyuyorlar.

Tania başını geriye atıyor ve bu manzara benim isteyebileceğimden daha iyi olsa da, onun yüzünü görmek istiyorum.

"Bana bak," diyorum ve aynı anda meme uçlarını sıkıyorum. "Benim sikimi sürerken gözlerini benden ayırma."

Kelimelerimle birlikte vajinasının kasları kasılır ve sıkışır. Gözlerini benimkilere bakmak için indirir.

"Gözlerini orada tut," diye teşvik ediyorum.

Ellerimi kalçalarına götürüyorum, onları tutarken kendi kalçalarımı yataktan kaldırıyorum, pozisyonumu bile ele geçiriyorum.

Tania'nın gözleri kapanmaya başlayınca "Hayır" diye homurdanırım. Vücudumuzu döndürürüm, böylece şimdi üstte ben olurum. Onu altımda hissetme ihtiyacı beni altüst eder.

"Gözlerini benden ayırma, Tania."

O iyi dinliyor. Bacaklarını belime doluyorum ve ona girmeye başlıyorum, bu sefer onun benim penisimin etrafında boşalmasını hissetmeye ihtiyacım var.

"Taehyun," diye fısıldayarak adımı söyler.

Ben genelde bir kadının benimle sevişirken adımı söylemesini isteyen ya da buna ihtiyaç duyan türden bir erkek değilim. Bu bana çok fazla bir hak iddia gibi geliyor.

Amacım hiçbir kadını sahiplenmek değildi.

Ama Tania'nın adımı duymak, içimde var olduğunu hiç fark etmediğim bir tür hayvani içgüdüğü ortaya çıkarıyor, çünkü kendimi "Tekrar söyle" derken duymak neredeyse beden dışı bir deneyim gibi.

Kaşları şaşkınlıkla kalkar, sanki az önce ne dediğinin farkında değilmiş gibi

söyl

ediğ Hayatta olmaz.

ini "Adımı. Lanet olası adımı tekrar söyle," diye homurdandım.

anla "Tae..."

ma "Söyle," diye talep ettim, ona doğru iterek.

miş "Taehyun," diye inledi, topukları sırtıma batıyordu.

gibi.

Duvarlarının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum ve onun orgazm olmak üzere olduğunu biliyorum.

"Benim için boşal, Tania," diye cesaretlendiriyorum. Ve o da boşalıyor.

Siktir.

Başını geriye atarken, dudakları sessiz bir iniltiyle açılırken, orgazm onu ele geçirirken vücudu sertleşirken onu izlemekten kendimi alamıyorum.

O çok etkileyici.

Yemin ederim, orgazmımı tetikleyen tek şey onun güzelliği. O ve benim sikimi sıkıca amcığı.

Kısa süre sonra ben de kendimi kaybettim. Tania kollarını bana sıkıca doladı ve ben boşalırken beni kendine çekti.

Normal nefes almam beklediğimden daha uzun sürer. Nefes almaya başladığımda, aklıma tek bir kelime gelir.

"Siktir."

BÖLÜM 9

Tania

"Üşüdün mü? Yukarı çıkalım mı?" Taehyun, kafam yanan şöminenin önündeki çıplak karnına yaslanmışken sorar.

"Burası mükemmel." Göz kapaklarımı açıp ona bakıyorum.

Sırtını kanepeye dayamış. Elini örgülerimin arasında gezdirirken bana bakıyor. Ateşin alevleri onun koyu renk gözlerinde yansıyor. Bu bana, kısa bir süre önce onun yatak odasında yaptığımız şeyi hatırlatıyor.

"Neden gülüyorsun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve tekrar ateşe bakmaya başlıyorum. "Seninle yattığıma inanamıyorum."

O homurdanır. "Bebeğim, ben oradaydım ve hiç uyumadım."

Göğsüne vurduğumda gülüyor.

"Her zaman bu kadar kelime kelime mi anlarsın? Ne demek istediğimi biliyorsun."

Eli hareket etmeyi bırakır ve yüzümü daha iyi görebilmek için vücudunu yana doğru çevirir. "Pişman mısın?"

Sadece soru beni şaşırtmadı. Sesindeki samimi ton beni şaşırttı. Sanki yaptığımız şeyden zevk almamış olma ihtimalim varmış gibi, neredeyse tereddütlüydü.

"Hiç pişman değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Yanılmıyorsa, cevabımı beklerken nefesini tutmuş gibi bir nefes verdiğini hissediyorum.

"Beni bekar evine getirdiğin için pişman değil misin?" diye alay ediyorum. "Burada kaç kadınla birlikte olmayı planladığını tahmin edebiliyorum."

Yorumum şakaydı çünkü bunun Taehyun için ciddi bir şey olmadığını biliyorum. Bu, ikimiz için de sadece Noel tatili kaçamağı.

O burun kıvırıyor. "Ben buradayken bu kulübede olan ya da olacak tek kadın sensin."

Onun bu açıklaması nefesimi keser. Onun cevabını hafife almak için bir şaka yapma dürtüsü dilimin ucunda. Ama yapamam.

Özellikle, tekrar onun bakışlarına karşılık vermek için başımı kaldırdığımda, göz bebeklerinde yanan ateşi gördüğümde. Bu sefer, bu sadece şöminenin yansıması değil. Gözlerinde bir ateş var ki, eğer daha az aklı başında bir kadın olsaydım, bunu gerçek bir duygu sanabilirdim.

Vücudumu ona yakın oturacak şekilde ayarlıyorum ve o kolunu bana doladığında başımı omzuna yaslıyorum. İkimiz de hala tamamen çıplakız, kanepenin üzerindeki battaniyenin altında.

Bu adamı sadece bir gündür tanıyorum, ama ona bu kadar yakın hissetmem garip. Hissetmemeliyim. Hiç mantıklı değil. Yine de, birkaç saat önce kollarında tamamen yıkıldım ve kimseye anlatmadığım şeyleri açığa vurdum.

Hayatımın bir döneminde en iyi arkadaşım olarak gördüğüm babama bile.

"Onu özlüyor musun?"

Taehyun bana bakarken gözlerine bakıyorum.

"Kimi?"

"Anneni," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

"Her gün," diyorum ve boğazımdan kırılgan bir kahkaha çıkıyor. "On yıl oldu ve onu düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi."

"Her gün

mü?" Başımı

salladım.

"Acaba benimle gurur duyuyor mu? Az önce yaptığım anlaşma veya kurduğum marka hakkında ne düşünür? Olimpiyatlarda ilk altın madalyamı kazandığımda ne derdi? Ya da son saç stilim hakkında ne gibi aptalca şeyler söylerdi?"

"Babamdan sonra, büyürken en büyük hayranım oydu."

Nedense, bir anda içimi dökmeye başladım. Yıllardır kimseyle annem hakkında konuşmamıştım.

Ölümünden hemen sonra, bir süre babamla konuşmaya çalıştım. Ama gözleri parlayıp konuyu başka bir şeye çeviriyordu. Kısa süre sonra, snowboard yeteneğimi ciddiye almam için beni zorlamaya başladı.

"Sonra menajerim oldu ve ilişkimiz değişti," diyorum Taehyun'a. "Artık sadece babam değildi. Ya da en büyük hayranım. Hala

"Onun beni içtenlikle desteklediğini ve benimle gurur duyduğunu biliyorum. Ama ilişkimizin daha önce olmayan bir iş yönü var."

"Artık senin menajerin olmasını istemiyor musun?"

Kafamı sallıyorum ve sonra pozisyonumu değiştirip örgülerimi kenara çekiyorum, sonra kafamı Taehyun'un göğsüne yaslıyorum.

"İstiyorum. İlişkimizdeki değişime rağmen, kariyerimde benim için ondan daha fazla mücadele edecek kimse olmadığını biliyorum. Menajer ve yönetici olarak gösterdiği azim sayesinde, benim spor dalımda neredeyse hiç duyulmamış olan yedi haneli bir sözleşme imzaladım."

"Ve yeteneğin," diye ekliyor

Taehyun. Ona gülümsüyorum. "O da var."

Alnıma bir öpücük kondurur ve vücudumun her yeri ısınır.

"Onu özlüyorum," diye iç çekirim. "Ben onun tek müşterisi değilim ve en son ne zaman tatil yaptığını hatırlamıyorum."

"Ve ona tatil için seninle birlikte izin almasını isteyemedin mi?" "Huh, evet, doğru." Derin bir nefes alıyorum. "En son dendiğimde dendiğimde iki yıl önceydi. Deneyeceğini söyledi ama o tatili hiç yapamadık."

"İlk birkaç gün içinde birden fazla fotoğraf çekimi, bir belgesel hakkında konuşmalar ve her zamanki gibi markalar ve sponsorlarla video konferanslar oldu."

"Babamla bir haftalık tatil gezisi olması gereken şey, yarım günlük bir tatile dönüştü. Noel sabahı, birkaç hediye alışverişinde bulunduk ve güzel bir kahvaltı yaptık. Ama öğleden sonra, yine telefonuna dönüp aramalar yapmaya ve anlaşmalar yapmaya başladı."

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyor Taehyun, sesi biraz uzak geliyor.

"Öyle mi?" Profilini

izliyorum. Çenesi sertleşiyor.

"Babalarımız birbirine çok benziyor." Serbest koluyla omuz silkiyor. "En iyi arkadaş olmaları hariç. O ve benim böyle bir geçmişimiz olmadı. Ben beş yaşındayken göçmen olarak Amerika'ya geldi. Kız kardeşim ve beni birkaç yıl annemizle birlikte Kore'de bıraktı. Yeterince yerleşik hale geldiğini hissedince hepimiz oraya taşındık."

"Çok çalışırdı ve tek oğlundan da aynısını beklerdi. Çok çalışmaktan hiç şikayetçi değildim, ama onun için hiçbir şey yeterince iyi değildi."

A- alırsam, New York'taki kuzenlerimin üç farklı ders dışı etkinliğe katılırken nasıl hep A aldıklarını hatırlatırdı.”

Omuzlarını silkiyor, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi, ama sesindeki ağır ton, ifadesini ele veriyor.

“Onun kurduğu şirkette çalışmaya başladığımda, sık sık yaptığım işleri inceleyerek, ona göre hatalarımı veya elimden gelenin en iyisini yapmadığım yerleri arardı. Bunları bulduğunda, hiç bitmeyen bir azar işitirdim.”

"Üzgünüm," diyorum ve elimi yüzünün yanından aşağıya doğru gezdiriyorum.

Elimi tutup parmaklarıma bir öpücük kondurur. “Özür dileyecek bir şey yok.”

Taehyun'un sesi hafifliyor ama zoraki geliyor.

“Bu beni bugünkü halime getirdi. Onun ölümünden bu yana, şirketimizin kârını iki katından fazla artırdık ve bir zamanlar babamı Kore'den kaçıran piçlerin düşüşünü gördük.”

"Ne?" Otururum ve battaniyeyle göğüslerimi örterim. "Bu anlatmaya değer bir hikaye, eminim. Anlat."

Yarı gülümseyerek başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey yok." "Bu duyduğum en büyük yalan. Anlat bana."

Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi iç çeker, sonra aniden kollarını belime dolayarak beni kucağına oturtur. Altımda onun penisini hissedince kıvranırm.

"Böyle kıvranmaya devam edersen hikayeyi dinleyemeyeceksin, Ginger." *Ginger.*

Dün, yalanımı ifşa etmekle tehdit ederken bana verdiği küçümseyici bir takma addı.

Şimdi ise, onun söylemesini hiç istemediğim bir sevgi ifadesi gibi gelmeye başladı.

"Bana zencefil kurabiyelerini çok sevdiğim için mi zencefil diyorsun?" O sırtarak başını salladı. "Onun için ve gözlerinin rengi de öyle."

Ona bakarak gözlerimi kırıştırdım. "Gözlerim mi?"

"Hiç fark etmedin mi?"

Kafamı sallayıp boğazımı temizledim. "H-Hikayeyi anlat bana. Babanın işini," dedim, konuyu asıl konuya geri döndürmek için.

"Peki..." diye başlar ve babasının ikiz kardeşi tarafından aile işinden nasıl kovulduğunu ayrıntılı olarak anlatmaya başlar.

Ve bu hikayenin sadece başlangıcı.

"Vay canına," dedi, o bitirince. "Sen, Dae ve kız kardeşin Jersey, amcanızdan, yani amcanızın şirketinden ve Dae'nin eski kayınbiraderinden intikam almakla kalmadınız, bunu net servetinizi neredeyse dört katına çıkararak yaptınız."

"Dae on yıl boyunca hayatının aşkını takip ederken." Kıkırdar. "Evet, bu biraz yoğun," diye itiraf ediyorum. "Ve Jersey ve anneniz "Bu hafta Bahamalar'da mısınız?" diye soruyorum, ailesinin neden onunla birlikte olmadığını merak ederek.

O başını sallar. "Daha önce de söylediğim gibi, biz çocukken Noel'i pek önemsemezdik. Babam öldüğünden beri, Jersey annemi her yıl bu zamanlarda sıcak bir yere tatile götürüyor. Her zaman Seollal'da, yani ay takviminin ilk gününde bir araya geliriz. Ve Chuseok'ta, annem inanılmaz miktarda yemek hazırlar ve kültürel geleneklerimizi kutlarız." O sırtarak gülümser.

"Hmm," diyorum. "O zaman Kore'nin Şükran Günü gibi bir şey mi?"

Bir saniye düşünürken gözlerini kısar. "Öyle de denebilir."

Başımı sallarım. "Çok tatlı. En azından birbirinizle vakit geçirmek için zaman ayırıyorsunuz." Başımı sallayarak gülerim. "Kuzenleri takip etmek falan."

Sonra bu adamın, beni o gece onunla çıkmam için resmen şantaj yaptığını hatırlıyorum.

"Gece mi?" diye sorar, ben bu gerçeği ona işaret ettiğimde. Taehyun başını sallar. "Gece için değil, bebeğim. Bütün hafta boyunca."

"Ciddi misin?"

"İstediyimi elde etmek söz konusu olduğunda şaka yapmam."

"Peki ne istiyorsun?" diye soruyorum, muhtemelen yirminci kez.

"Hala anlamadın mı?"

Hayır, anlamadım diye başımı sallıyorum.

"Seni. Seni ilk gördüğüm andan beri." Sözleri bir an nefesimi keser.

"Ne? Dün kayak teleferiğine doğru sahte topallayarak yürüdüğümü gördün ve beni elde etmen gerektiğine mi karar verdin?" Sesimi geri kazandığımda alaycı bir şekilde soruyorum.

Taehyun geri çekilir ve beni değerlendirircesine aşağıya bakar. Sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibidir.

Başını sallar ve beni tekrar göğsüne çeker.

"Öyle bir şey," diye cevaplar sonunda. Ama sanki söylemediği bir şey var gibi hissediyorum.

"Şu anda sıcak çikolata harika olurdu," diye iç çekerek söylüyorum.

Ancak bunu takip edecek vaktim yok, çünkü saniyeler sonra Taehyun ayağa kalkıp mutfağa doğru yöneliyor.

"Sadece söylüyorum," diye şöminenin önündeki yerimden ona sesleniyorum.

"Tatil köyü bana bir orduyu doyuracak kadar sıcak çikolata sağladı. Kore ordusunda görev yaptığım dönemde aşçı olduğum için bunun ne kadar yemek olduğunu çok iyi biliyorum."

Tamamen çıplak halde mutfakta dolaşp iki fincan sıcak çikolata hazırlarken onu izliyorum.

Geri döndüğünde, bana uzattığı Noel Baba kupasını almak için dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, içinde yeterli miktarda marshmallow bulunan çikolatalı sıvının kokusunu içime çekerek. "Tek eksik olan şey zencefilli kurabiye."

Taehyun'un yanında o kurabiyeler olmadığı için dudaklarımı büzüyorum. "O lanet şeylerden bıkmadın mı?"

"Asla. Onlar benim büyüdüğüm evde bir Noel geleneği. Annem ve ben bu zamanlarda saatlerce onları yapmakla uğraşırdık. Bir süre sonra en sevdiğim kurabiyeler oldular."

Taehyun, sıcak çikolatamdan bir yudum alırken beni izliyor. "O zaman biraz daha alınız," diyor.

Biz.

Bu kelimedede beni içten içe ısıtan bir şey var. Colorado'ya geldiğimde, sadece Liza ve ben vardık. O harika bir asistan ve biz de yeterince arkadaşız, ama yine de birçok yönden kendimi yalnız hissediyordum.

Taehyun'un sanki bu haftayı birlikte geçiriyormuşuz gibi "biz" kelimesini kullanması

... bu hissi hafifletiyor.

"Neden iç çekiyorsun?" diye soruyor.

İç çekişimi fark etmemiştim bile. Omuzlarım çöküyor, ateşe bakıyorum.

"Ayak bileğimle ilgili tek pişmanlığımın ne olduğunu bilmek ister misin?" Merakla kaşlarını kaldırdı.

"Kaykayımı özlüyorum," diye itiraf ettim. "Burada kar üzerinde kayarak zaman geçirmek için mükemmel bir yerdeyim, ama yapamıyorum. En azından, birinin beni görüp gerçeği anlayacağından korkmadan yapamıyorum."

"Şu anki durum hariç." O gülümsüyor.

"Şu anki arkadaşlar hariç." O gülümser.

"Yaralanmamı, snowboard'dan nefret ettiğim veya bu spordan bıktığım için uydurmadım. İstedğim, koçların ve antrenörlerin yorumları olmadan, en çok ilgimi çeken becerileri pratik ederek, istediğim zaman pistlere çıkabilmektir.

"Ama Liza burada ve benim imza örgülerim varken, baştan aşağı örtünsem bile mutlaka fark edileceğim."

Taehyun'a yaslanıyorum, kısmen onun kollarında olmayı sevdiğim için, kısmen de beni kucaklayan onun olduğu için.

"Beni bulman iyi oldu," diyor gizemli bir şekilde.

BÖLÜM 10

Taehyun

"Ayak bileğin şişmedi mi?" Liza, tatil köyünün kayak pistlerine bakan geniş pencerenin yanındaki kahvaltılık masasında oturan Tania'ya sorar.

Bacağı, bir yastığın üzerine yerleştirilmiş tahta bir sandalyeye dayalı ve koltuk değneği de ona yaslanmış durumda. Bunların hiçbirine ihtiyacı olmadığını ısrarla söylüyordu ama ben ona gerçekçi görünmesi gerektiğini hatırlattım.

"Hiçbir şeyim yok," diye cevaplar Tania, dün gece saatlerce öptüğüm dudaklarında sahte bir gülümsemeyle.

"Dün bir ara geri döneceğini düşünmüştüm, en azından ağrı kesiciyi almak için, ama senden haber almadım. Nerede olduğunu bilseydim

..." Sözüünü kesip bana baktı. "Ağrı kesici ilacına ihtiyacın var mı?" "Ben iyiyim, Liza. Lütfen benim için endişelenme ve gidip burada zamanının tadını çıkar.

. Kayak derslerine kaydoldun mu?"

Liza'nın gözlerinin odanın diğer ucuna kaymasını fark etmem. Kızıl saçlı garsonun ona baktığını görünce dudaklarım gülümser.

İkisi de bilmiyor ama ben onun sadece bir garson ya da bu tatil köyünün normal bir çalışanı olmadığını biliyorum. Ama içimden bir ses, Liza'nın bunu henüz bilmiyorsa, yakında öğreneceğini söylüyor.

"İlaçları ben alırım," diyerek iki kadının konuşmasını kesiyorum. İkisi de bana bakıyor; Tania oturduğu yerden, Liza ise masanın karşısından.

"Ağrı kesicileri ve önümüzdeki birkaç gün için ihtiyacı olan diğer şeyleri alacağım." Çünkü dün Tania ile birlikte geçirdiğimiz gün boyunca, tatil köyündeki zamanım bitene kadar onu gözümün önünden ayırmayacağıma karar verdim.

"Başka bir şey var mı?" diye sorar

Liza. "Evet," diye cevaplarım.

"Baban beni ararsa ne yapacağım?" diye Tania'ya soruyor.

İş hayatında sabrıyla tanınan biriyim. Dae ve ben ikimiz de öyleyiz. Mükemmel fırsatın ortaya çıkması için aylarca, hatta yıllarca bekleyebiliriz.

Ama burada durup Tania'nın asistanına bakarken sabrımın azaldığını hissediyorum. O anda bir karar veriyorum.

Kızıl saçlı garsonun olduğu yöne doğru yönelirim.

"Sizinle konuşabilir miyim?" diye soruyorum, yanından geçerken, kimsenin oturmadığı bir masaya doğru ilerliyorum.

"Yemeğinizle bir sorun mu var, efendim?" diye soruyor, bu seçkin tatil beldesinin mükemmel eğitimli personeli gibi.

"Evet, biraz kalabalık." Cüzdanımı çıkarmadan önce Liza ve Tania'ya bakıyorum. Cüzdanı açıp beş yüz dolar çıkarıyorum.

Böyle durumlar için hala yanımda nakit para bulunduruyorum.

"İkimiz de bunun sizin için hiçbir şey olmadığını biliyoruz," derim ve parayı dikkatlice ona uzatırım. "Ama bunu onu..." Liza'ya anlamlı bir şekilde bakarım, "güzel bir yere götürmek veya ona bir şey almak için kullanın. Ne yaparsanız yapın, önümüzdeki birkaç gün onu meşgul tutun."

"Efendim, ben... ben yapamam." Parayı itti ama dikkati Liza'ya kaydı. Durum farkındalığı hiç olmayan bir adam bile gözlerindeki özlemi fark edemezdi.

"Sadık çalışan rolünü bırak. İkimiz de kim olduğumu biliyoruz. Umurumda değil, benim işim de değil. Ama o," Tania'ya doğru başımı sallarım, "benim işim ve o," Liza'ya bakarım, "benimle işim arasına giriyor. Al şunu." Parayı giydiği siyah önlüğün cebine tıktırırım.

"Babanın sana verdiği harçlığa ekle ve ona güzel vakit geçirmesini sağlamak için kullan."

Yüzü kızarır ama utançtan değil.

Kızgın, bu da onu biraz sevmemi sağlıyor. "Senin lanet parana ihtiyacım yok," diyor, gözlerini dikip.

"Biliyorum. Bu gerçeği zaten belirledik. Ama yine de parayı alacaksın ve beni bir sıkıntıdan kurtaracaksın."

"Ona öyle deme." Sesindeki bas tonu onu daha da sevmemi sağlıyor.

"Şimdiden onu savunmaya başladın." Sırıttıyorum. "Bu iyiye işaret. İyi eğlenceler." Ona başımı sallayıp, Tania'nın tek başına oturduğu masaya dönüyorum.

Maalesef, kuzenim yolumu kesiyor.

Ona hafifçe başımı sallayarak selam veriyorum, "Hyung," diyorum.

"Erken kalkmışsın," diyor, beni baştan aşağı süzerken.

"Ee?" diye cevap veriyorum ve onu geçmeye çalışıyorum. "Çekil."

"Erken kalkmaktan nefret edersin." Sesi pişmanlık duymuyor.

"Yeni bir sayfa açıyorum. Yolumdan çekilir misin?" diye söylenerek onun yanından geçmeye çalışıyorum. Bu orospu çocuğu nedense bir tuğla duvar gibi davranıyor.

Omzunun üzerinden, Kennedy'nin Tania'nın oturduğu masaya doğru ilerlediğini izliyorum. Kyle ve Riley Townsend'ın bebek kızını kucağında tutuyor.

"Ne zaman baba oldun?" diye Dae'ye soruyorum.

O, karısına dönüyor. Profili görmeme rağmen, muhtemelen farkında olmadan yüzünde beliren gülümsemeyi kaçırmıyorum.

"Kyle ve Riley, Eve'i zorlu pistlerden birine götürürken, biz de sabah boyunca yeğenimize bakıyoruz."

Bunu söylerken bana bakmıyor bile. Odanın diğer ucundaki Kennedy'ye bakmakla meşgul. Gözleri olan herkes, karısının kendi bebekleriyle oynadığını hayal ettiğini anlayabilir.

Ne kadar sevimli olsa da, bunu onun etrafından dolaşıp kadınıma geri dönmek için bir fırsat olarak görüyorum.

Bekle... Ne zaman Tania'yı benim olarak düşünmeye başladım?

Kafamı sallıyorum, bu da Dae'yi sersemliğinden çıkarmış olmalı, çünkü hızla önüme geçerek ulaşmaya çalıştığım kadını görmemi engelliyor.

"O neydi öyle?" Omzumun üzerinden bir şeyi işaret ediyor.

İç çekerek arkama bakıyorum ve az önce konuştuğum kıvılcı saçlı garsonu görüyorum. Ama o bana bakmıyor, Liza'ya bir şey söylüyor.

Dudaklarımın köşesi hafifçe yukarı kalkıyor.

"Bu, istediğimi elde ettiğimden emin olmak

içindi." "Peki o ne?"

Bakışlarım odanın diğer ucundaki Tania'ya kayıyor. Kennedy'nin kollarındaki bebeğe komik suratlar yapıyor ve bebeği güldürüyor.

"O da neydi öyle?"

Dae'nin sorusu dikkatimi ona geri getirir. "Ne?" "Ne

yapma," diye karşılık verir. "Az önce bir bakış attın."

Yüzümde bir kaş çatma oluşur ve onun yorumunu eliyle savuştururum.

"Hiçbir şeye bakmadım. Benden başka bir şey mi istiyorsun? Açım."

"Neye açsın?"

Bilinçsizce, bakışlarım Tania'ya takılır. "Yiyecek. Başka ne olabilir ki?" Onu izlemeye devam etsem de sorarım.

"Eminim öyledir. Sadece dikkatli ol," diye uyarıyor. "Neye dikkatli?"

Sinirlenerek gözlerini devirdi. "Bana öyle bakma. Bu hafta o dünya çapındaki sporcuyu seninle vakit geçirmeye ikna etmek için ne yaptıysan, bunun sana geri tepebileceğini biliyorum."

"Bunu başaranın benim göz kamaştırıcı, yakışıklı yüzüm olduğunu mu sanmıyorsun?" Gözlerimi kısıyorum. Çirkin olmaktan çok uzağım.

Dae ve benim sadece kuzen olmamıza rağmen birbirimize şaşırtıcı derecede benzediğimizi söylemeye gerek bile yok.

Ama bunun nedeni babalarımızın tek yumurta ikizi olması olabilir.

"Hayır, ama bunun aylar önce seni reddeden kadın olduğunu biliyorum. Aslında, bunu uzun süre şikayet ettiğin için biliyorum, çünkü istediğini elde etmeye o kadar alışkınsın ki, ilgilendiğin bir kadının seni reddedebileceğini hayal bile edemiyorsun."

"Beni şımarık bir çocukmuşum gibi gösteriyorsun. Ne istediğimi biliyorum ve onun peşinden giderim." Parmağımla göğsünü dürttüm. "Bu özellik yıllar boyunca ikimize de çok yarar sağladı, eklemeliyim."

Elimi itip uzaklaştırdıktan sonra başını salladı.

"Ayrıca, istediğini elde etmek için etik olmayan yöntemler kullanmaktan çekinmediğini de biliyorum."

"Kennedy'nin telefonuna takip cihazı takan, özel dedektifler tutarak onun hareketlerini izleyen ve onunla resmi olarak tanışmadan önce erkek arkadaşlarını tehdit eden adam böyle diyor."

Bana küçük bir sırıtış atıyor. "Tam da bu nedenle seni uyarıyorum. Biz benzer insanlarız. Onun üzerinde ne tür bir kozun varsa, bunun ikinize de zarar vermemesini sağla."

"Seni tanı mıyorsam, benim iyiliğimi düşündüğünü söyleyebilirim." Avucumu göğsüme bastırıyorum. "Çok duygulandım kuzen."

"Saekki," diyor, Korece'de bana piç diyor. "Sana sadece tavsiye veriyorum çünkü Tania'yı üzersen, bu Noel'de karımı üzme ihtimalin var ve bunun için seni pataklamak zorunda kalırım."

"Kahvaltı bile yapmadan kuzenini neden tehdit ediyorsun?" diye sorar Kennedy, altı aylık yeğeni Kylie'yi kucağında tutarak Dae'nin arkasına gelir.

Dae, Kylie'yi kucagına almadan önce alnına bir öpücük kondurur. Bebek ve her şeyiyle. "Sadece kuzenime önemli şeylere odaklanması için uyarıyorum."

Ben burun kıvrırım. "Sanki odaklanmayı kaybeden benmişim gibi." Küçük Kylie'nin uzattığı elini tutup sallarım, onu güldürürüm. "Sevimli çocuk." İkisine bir bakarım. "Siz ikiniz de bir tane yapmayı düşünmelisiniz."

Bunun üzerine ikisini bırakıp Tania'nın yanına gittim.

Göstermesem de, Tania'ya karşı elimdeki şeyi kullanmamam konusunda verdiği uyarıyı aklımdan çıkaramıyorum, yoksa ikimiz de bunun bedelini ödeyebiliriz.

BÖLÜM 11

Tania

"Neredeyse bir saat oldu ama Liza beni aramadı," diyorum Taehyun'un kabinine girerken. Sonra donup kalıyorum.

"Belki meşguldür."

Arkamda kapının kapandığını duydum, ama önümdeki paketlere o kadar odaklanmıştım ki, Liza hakkındaki cevabını fark etmedim bile.

"Bunlar ne?" diye soruyorum, gözlerim çoğu açılmamış olan ve Noel süsleri gibi görünen kutular ve paketlerin üzerinde dolaşırken.

"Neye benziyor?" diye cevaplar, her zamanki ukala tavrıyla.

O yanımdan geçerken koluna bir tokat attım. "Neden burada bu kadar çok süs var? Ve neden oturma odana dağılmışlar?"

"Çünkü personele onları asacak kişinin ben olacağımı söyledim." Önüme gelip duruyor. "Şey, biraz yardım almayı umuyordum."

"Benden mi?"

Ceketimin fermuarını açarken başını sallar ve işe yaramaz koltuk değneğini

"Bu hafta kabinimi paylaşacağım başka kimse yok," diyor bana

Kahvaltıda giydiğim kar botlarını çıkardım.

"Tatillerin en sevdiğin kısmının evini dekore etmek olduğunu söylemiştin."

"En sevdiğim kısımlardan biri" diye düzeltiyorum. "Tatilin en sevdiğim kısımlarından biri." Doğrusu, çocukken tatilin her kısmını severdim.

Son on yıldır tatilin her yönünü özledim. Annem öldüğünden beri babam tatili neredeyse hiç önemsemiyor, dekorasyonla uğraşmak bir yana.

"Doğru," diyor Taehyun. "Görünüşe göre süslemek için ihtiyacımız olan her şey var."

Onu takip ederek oturma odasına gittim ve açılmamış Noel süsleri, üç farklı türde tinsel, çok sayıda ışık ve mum ve son olarak da iki metrelik yapay bir Noel ağacının bulunduğu kocaman bir kutu buldum.

"Bütün bunları teslim ettiklerine inanamıyorum," diyorum, Noel sabahı bir çocuk gibi sırtarak.

"Hepsi bu kadar değil." Taehyun parmağını kaldırıp mutfığa doğru yönelir. "Zencefilli kurabiye yapmak için gerekli tüm malzemeler de var," der ve her iki elinde birer paket un ve şeker gösterir.

"Ve..." Çekmecelerden birini açmak için dönüyor. Kurabiye kalıplarını çıkarırken memnuniyetle ses çıkarıyor.

"Bunlar da lanet şeyleri yapmak için. Zencefilli kurabiye adam şeklini sevdiğini biliyorum, ama biraz çeşitlilik olsun diye ev şeklindeki kurabiye kalıplarını da getirttim."

Gözlerim yaşarır. Taehyun kurabiye kalıplarını çekmeceye geri koyamadan, ona doğru yürür ve boynuna sarılırım.

Bir saniye şaşkınlıkla donakaldı, ama sonra kollarıyla beni sardı ve bu anı tamamladı. Yine de gözlerimdeki yaşların akmasına izin veremedim. Bu adamın yanında ikinci kez ağlayamazdım.

"Önce süslemeler mi, yoksa kurabiyeler mi?" diye sorar, ben sonunda geri çekildiğimde.

"Şey..." Karar verirken etrafa bakınıyorum. "Kesinlikle önce kurabiye hamurunu hazırlayıp, süslerken pişirmeliyiz."

O gülümser ve beni öper. O kadar hızlı ve doğal ki, neredeyse alışkanlık gibi geliyor. Bir çiftin yapacağı gibi.

Bu düşünceyi kafamdan silip, giydiğim uzun kollu gömleği çıkarıp sadece tişörtümle kalırım. Üzerinde zencefilli kurabiye adamlar olan kırmızı önlüğü başımdan geçiririm ve Taehyun, ben sormadan arkadan bağlar.

Aynı şeyi onun için de yapıyorum ve kısa süre sonra kurabiye hamurunu hazırlamaya başlıyoruz. Sonunda telefonumu kulübenin hoparlörlerine bağlayarak, pişirme sırasında Noel müzikleri çalmasını sağlıyorum.

Mutfaktan oturma odasına geçip süslemeleri yerleştirmeye başladığımızda müzik tekrar tekrar çalmaya devam ediyor.

"Ben hallederim," diyor Taehyun ve kutudan yapay ağacı çıkarmaya başlıyor.

"O şey çok büyük. Tek başına yapamazsın."

Ağacın dallarından birine uzanmak istediğimde beni engelliyor. "Ayak bileğin yaralı. Dinlenmelisin."

Dalı ondan kapıp ona vurunca yüksek sesle gülüyor.

"Çok komik."

Ağacı kurarken böyle atışmalar yapıyoruz ve sonra yeni aldığımız süsleri, ponponları, tinsel ve ışıkları açmaya başlıyoruz.

"Gümüş ve kırmızı temalı bir Noel ağacı yapalım mı?" Ağacımızı yeterince süslemek için fazlasıyla süsümüz var.

Taehyun da aynı fikirde ve bir zamanlar çıplak olan bu ağacı tatil parıltısıyla ışılatmaya başlıyoruz.

"Süsleri bu kadar yakın yerleştiremezsin," diyorum ona bir süre sonra.

Bu, süsleri daha geniş alana yaymasını söylemek zorunda kaldığım üçüncü sefer. Bana öfkeyle bakıyor. "Noel ağacı süsleme konusunda zencefilli

kurabiye evleri kadar rekabetçi olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Rekabetçi davranmıyorum. Sadece aralarına mesafe koyarsan daha güzel görünüyor," diye cevap veriyorum ve onun bir süslemeyi başka

"Rekabetçi davranmıyorum. Sadece aralık bırakınca daha güzel görünüyor," diye cevap veriyorum ve onun bir süsün hemen yanına koyduğu son süsü alıyorum. "Ayrıca aynı renkteler."

Elimdeki süs ile onun hemen yanına koyduğu süs arasında işaret ediyorum.

"Kırmızı, gümüş, kırmızı, gümüş olmalı ki renkler birbirinin yanında öne çıksın."

Sinirlenerek ellerini havaya kaldırır. "İlk parti kurabiyeleri kontrol edeceğim."

"İyi," diye sesleniyorum arkasından. "Yanmamalarına dikkat et." "Evet, anne," diye cevap veriyor.

O mutfakta iken, ağaca daha simetrik görünmesi için onun yerleştirdiği bir dizi süslemeyi düzeltiyorum.

Geri adım atarak ağacımızı değerlendiriyorum.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum ve sonra burnumu çekiyorum. "Ben olmasam ne yapardı?" Bu zavallı, savunmasız Noel ağacı benim yardımımıza ihtiyaç duyuyordu.

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz," diyor Taehyun arkamdan, beni korkutarak.

Ona beni korkuttuğunu söylemek için arkamı döndüm, ama o ağzıma zencefilli kurabiye tutuşturdu.

"Aç."

Tereddüt etmeden yapıyorum ve bir ısırık alıyorum.

"Mmm," diye inledim. Kurabiye şekerlemeyle süslenmemişti ama fırından yeni çıkmıştı, hala sıcaktı ve zencefilin baharatlı tadı ile tarçın ve şekerin tatlılığı mükemmel bir denge oluşturuyordu.

"Çok güzel," diyorum, ağzım hala ilk ısırıkla dolu.

Bir ısırık daha almak için dudaklarımı tekrar aralıyorum, ama Taehyun kurabiye'nin geri kalanını kendi ağzına tıktırıyor.

"Hey."

"Bu, ağaç süsleme becerilerimi eleştirdiğin için."

"Sadece yanlış yaptığını belirtiyordum." Ona dilimi çıkardıktan sonra mutfağa gidip başka bir kurabiye almaya çalışıyorum.

"Yanlış yöne gidiyorsun, Ginger," diyor ve beni oturma odasına geri yönlendirmek için kalçalarını tutuyor.

"Kabin'in geri kalanını süslemeden önce bir kurabiye daha istiyorum." Ama Taehyun başını sallayarak karardır.

"Kurabiyeler henüz buzlanmadı bile. Geri kalan süslemeleri yapmamız ve kurabiyeler soğuduktan sonra bitirmemiz gerekiyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadığını söylemiştin. Neredeyse bir profesyonel gibi konuşuyorsun."

O başını sallar. "Sadece önceden talimatları okuyan bir adam. Şimdi..."

"Ah!" Beni döndürüp popoma şaplak attığında sıçrayarak kaçtım. "Bu yeri süslemeye geri dönelim."

Brenda Lee'nin "Rockin' Around the Christmas Tree" şarkısına eşlik ederek dans etmeye başladığında, kutudan bir dizi Noel ışığını çıkarıp omuzlarına yerleştirdiğinde, kızgınlığım bir anda yok oldu.

Işıkları mikrofon gibi kullanarak şarkının sözlerini taklit ederken, ben kahkahalarla gülüp alkışlıyorum.

"Bu şarkının sözlerini nereden biliyorsun? Noel'i kutlamadığını sanıyordum?" diye soruyorum, aynı anda ışıkları alıp çözmeye başlıyorum.

"Evde kutlamıyorum ama okul ve üniversite eğitimimin çoğunu Amerika'da aldım. Arkadaşlarım her zaman Noel partileri falan düzenlerdi. Her yıl aynı şarkıları tekrar tekrar dinlersin. İnsanların bunlardan nasıl bıkmadığını merak ederdim."

Hâlâ anlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Yorgun mu?" Sesim şaşkınlıkla dolu. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin? Bu şarkılar klasikleşmiş şarkılar." Wham!'ın "Last Christmas" şarkısı çalmaya başladığında yorumumu bitiriyorum. O kadar yüksek sesle nefes alıyorum ki Taehyun irkiliyor.

"Bu şarkı çok güzel!"

Taehyun, ben şarkının sözlerini avazım çıktığı kadar yüksek sesle söylemeye başladığımda şaşkınlık ve alaycı bir dehşetle bana bakıyor.

Sinirli görünmeye çalışsa da, etrafında dans ederken, hala ışıkları çözmeye çalışırken gözlerindeki kahkaha parıltısını kaçırmadım.

Şarkı bittiğinde, "Al," derim ve ışıkların bir kısmını ona uzatırım. "Bu ışıklar kendiliğinden asılmayacak."

Sadece ağacın etrafına ışıklar yerleştirmiyoruz, aynı zamanda ikinci katın korkuluğuna da asıyoruz. Sonra, şöminenin üzerine tinsel ve birkaç mum asmaya geçiyoruz.

"Oh, harika, her birimiz için çorap getirmişler." Bir başka hayret nidasım Taehyun'u ürkütüyor. "Üzerlerine isimlerimizi bile yazmışlar."

Bir elimde "Tania" yazan, diğer elimde "Taehyun" yazan parlak harfleri gösteriyorum.

"Her şeyi düşünmüşler. Bekle..." Taehyun'a tuhaf bir bakış atarak sözümü kesiyorum. "Çoraplara benim adımlı eklemeyi nereden bildiler? Senin rezervasyonunda burada konaklayan misafir olarak adım yok."

"Çünkü ben sana adını eklemelerini söyledim. Ve ikimizin adını da doğru yazdıklarından emin olmak için."

Çorapları elimden alır ve kendi el emeğini sergiler gibi havaya kaldırır.

"Böyle saçma sapan şeyler için ismimin kaç kez yanlış yazıldığını bilemezsin."

Gülerek başımı salladım. "Aslında tahmin edebilirim. Benim adım sadece beş harften oluşuyor ve telaffuzu da yazılışıyla hemen hemen aynı, ama birkaç kez 'Tonya', 'Tammy' ve hatta 'Teresa' yazıldığını gördüm, bu çok saçma."

"Teresa senin ismine hiç benzemiyor."

"Ben de öyle dedim. Senin durumunda bunun ne kadar acı verici olduğunu tahmin edebiliyorum."

O başını sallar ve kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çeker.

"Telaffuzunu kolaylaştırmak için eskiden Tae derdim, Hyung gibi."

Kafamı geriye doğru eğiyorum. "Hyung mu?"

Gözlerini kırıştırır. "Oh, Dae."

"Neden ona hyung diyorsun?"

"Kore'de erkekler, büyük kardeşlerine, akrabalarına veya arkadaşlarına saygı göstergesi olarak hyung derler."

"Ahh."

"Her neyse, Schwarzenegger ve Gyllenhaal gibi isimlerin halk tarafından doğru telaffuz edilebildiğini fark edince, benimkinin de telaffuz edilebileceğine karar verdim."

"Aferin sana," diyorum, içten bir gurur duyarak. "İsimler önemlidir."

Bana uzun, kaynayan bir bakış atıyor, bu bakış beni derinden etkiliyor, ben boğazımı temizlemeden önce.

"Her neyse, bu sefer doğru yazdıklarından emin oldum." Elimde tuttuğum çoraplara başını salladı.

"Bu bayramın en sevdiğin milyonlarca parçadan biri, şöminenin üzerinde asılı duran, üzerinde adın yazılı çorabı görmektir. Ve Noel sabahı uyanıp, önce çorabındaki hediyeleri açmaktır."

Bunu iki gece önce, gece geç saatlere kadar oturup konuşurken ona söylemiştim. Bu zamanla ilgili tüm gizli favorilerimi ona anlattım. Yıllardır kimseyle paylaşmadığım anılar içimden döküldü.

Bazıları, konuşmaya başlayana kadar benim bile unuttuğum şeylerdi.

"Çocukken bu bayramda bir tür sihir olduğunu düşünürdüm," diyorum, elimdeki çoraplara bakarak. Kafamı kaldırıp Taehyun'un bana yoğun bakışlarını görüyorum.

"Yine buna inanmaya başlıyorum."

BÖLÜM 12

Taehyun

Tania'nın sözleri göğsümün derinliklerinde tanıdık bir sıcaklık uyandırırken burun deliklerim genişliyor. Her zaman bildiğim ama hiç dikkat etmediğim soğukluk biraz daha erimeye başlıyor.

Bu tatilin büyüüne olan inancını geri kazandığını söylerken gözlerindeki ışıltı bunu sağlıyor.

Çoraplar, kurabiye pişirme ve Noel ışıkları canı cehenneme. Çorapları elinden alıp kanepeye atıyorum. Sonra yüzünü avuçlarım ve onu şöminede yanan ateşin iki katı sıcaklıkta bir öpücüğe çekiyorum.

O, tam da tahmin ettiğim gibi, öpücüğe anında teslim oldu. Onu elde ettiğimde, ona olan bu takıntımın –çünkü artık bunu bir takıntı olarak kabul ediyorum– azalacağını, sönüp gideceğini ve sonunda Noel'den sonra kurumuş çam ağacının iğneleri gibi yok olacağını yemin etmişim.

Ancak tam tersi oldu.

Ondan daha fazlasını istiyorum. Benim alanımda, benim evimde ve tabii ki benim yatağında.

Bu yüzden onu kaldırıp bacaklarını belime doladım, böylece onu merdivenlerden yukarı, yatak odasına taşıyabilecektim.

Ancak onu ayakları üzerine koyar koymaz, Tania dizlerinin üzerine çöküyor. "Ne..." Sorumu bitirmeye vakit bulamadan, kot pantolonumu açmaya ve içinden zaten sertleşmiş olan penisimi çıkarmaya başladı.

Acı ve arzuyla dolu bir küfür dudaklarımdan dökülüyor.

Tania beni tamamen dışarı çekip dilini penisimin kenarlarında gezdirdiğinde işler daha da kötüye gidiyor.

"Bebeğim... bunu yapmaya devam edersen..." Cümlemi nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum. Sonuç ortada. O devam ederse boğazına boşalacağım.

Kendi küçük Noel meleğim, penisimi boğazına kadar alıp almadan önce bana gülümseyerek cesaretini gösteriyor.

Evet, bu kaçınılmaz. Tohumlarımı onun boğazına boşaltacağım.

Tania, görünüşe göre, bu düşünceyi hiç umursamıyor çünkü ellerini bana doluyor. Ben kalçalarımı ona doğru pompalarken, tırnakları kığımın derisine batıyor.

Beni çok iyi beceriyor. Gözlerim tavana doğru kayıyor ve başının arkasını daha sıkı tutuyorum. Kalçalarımı deli gibi pompalarken onun yüzünü sikiyorum. Ve o hepsini alıyor. Benim oldukça büyük penisimle hiç öğürmüyor ya da boğulmuyor.

Elleri kığımın sıkıldığında, tüm vücudum alev alıyor. Orgazmımın hücumu vücudumu ele geçirirken, neredeyse tüm kaslarım geriliyor. Bir saniye, bunun yaklaştığının farkındayım, bir saniye sonra, boşalıyorum.

Tania sanki benim için yaratılmış gibi her şeyi kabul ediyor. İki gün oldu. İki gün. Öyleyse neden onun benim için yaratılmış olduğuna inanmaya başlıyorum?

Dae'nin, onunla benim aynı hamurdan yaratıldığımızı söyleyen sözleri düşüncelerimi işgal etmeye başlıyor. Tania'yı önüme getirirken başka hiçbir şey düşünmek istemediğim için bu düşünceleri bir kenara itiyorum.

"Sıra bende," diye dudaklarına karşı homurdanıyorum ve onu öpüyorum.

Öpüşürken inliyor. Dudaklarında kendimi tadarken, başımı döndüren, neredeyse sarhoş edici bir his beni sarıyor.

Benim.

Bu kadar ağır bir anlamı olan tek kelime. Hiçbir kadına vermek istemediğim bir anlam. Ama işte buradayım.

Saniyeler içinde, Tania'nın kıyafetlerini çıkarıyorum, o da aynısını bana yapıyor. İkimizin elleri de kasıtlı bir hızla hareket ediyor.

"Prezervatif," diye fısıldadı Tania, ben de penisimin onun vajinasına temas etmesiyle inlerken.

Dudaklarımdan hayal kırıklığı dolu bir homurtu kaçar. Daha önce hiç bu kadar önemli bir önlemi unutmamıştım. Ona olan açgözlülüğüm biraz fazla oluyor.

Komodinden prezervatifi alıp, ambalajını açtım ve rekor sürede kendimi korudum. Ama sonra kendimi yavaşlatmaya zorladım.

Tania ile acele etmemek niyetindeyim.

"Dizlerinin üzerine çök," emrediyorum, ellerimle onu dört ayak pozisyonuna getiriyorum.

Sırtı bana dönükken, iki elimle sıkı kalçalarını kavrar, yanaklarını ayırır ve zevkime göre am dudaklarını ortaya çıkarırım.

"Siktir!" Tania, ağızım labiyasına değdiğinde küfür ediyor. Kalçalarını geriye doğru iterek kendini sunuyor.

Ve ben de açgözlü, aç bir piç kurusu gibi onu kabul ediyorum. Onu tadıyorum ve zevk veriyorum çünkü o, şimdiye kadar tattığım en tatlı şey. Onun o kadar çok sevdiği zencefilli kurabiyelerden çok daha iyi.

Kısa bir süre sonra benim adımı inleyerek söylüyor ve amının kasları sıklaşıyor. Boşalmaya saniyeler kaldı. Her şeyi tatmak istiyorum.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyorum. "Benim için boşal, bebeğim."

O da öyle yapıyor. Kısa bir süre önce onun için boşaldığımla aynı güçle. Ancak en iyi kısmı, benim için uçarken benim adımı haykırmasını dinlemek.

Bu benim için müzik gibi.

Tekrar sertleşmem uzun sürmedi. O orgazmının etkisinden tamamen kurtulamadan, arkadan sikimi onun içine sokuyorum.

Tania sırtını kamburlaştırıyor ve bana arkadan en güzel manzarayı sunuyor. Ama ben daha fazlasını istiyorum. Elimi sırtında aşağı doğru kaydırıyorum, sonra elimi boğazına doluyorum ve onu yukarı çekip göğsüme geri getiriyorum.

"Öp beni," diye dudaklarına karşı homurdanıyorum.

Kollarını başımın arkasına dolayarak dudaklarımı dudaklarına indiriyor. Öpücüğün tadı, süslerken yediğimiz zencefilli kurabiye ve sıcak çikolata ile birlikte, dizginlenemeyen, sınırsız bir tutkuyla dolu.

Nefes almak için öpücüğü kesince, "Tae-hyun," diye nefes nefese söylüyor.

"İşte böyle," diyorum. "Lanet olası adımı söylemeye devam et. Aynen böyle." Arkadan ona vuruyorum, onu tekrar dört ayak üstüne zorluyorum.

O inliyor ve benim adımı söylemeye devam ediyor. Ben kaya gibi sertim ve yemin ederim ki bu, hayatımda yaşadığım en güçlü orgazmlardan biri olacak.

Tania'nın vajina kasları etrafımda sıklaştığında, tahminimin doğru olduğunu anladım.

"Benimle birlikte gel," diyorum ona.

O, orgazm onu sararken bir anlığına başını sallar. Bir nefes sonra, aynı şey benim vücudumda da olur. Birlikte boşalırız, vücutlarımız daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde senkronize olur.

Karanlık görüşümü kaplıyor ve bir an için bayıldığımı sanıyorum.

Dış

arı. Ama durum öyle değil. Sadece çok sert boşaldım.

nefeslerimizi

İsteksizce içinden çıkıyorum ve ikimiz de derin bir nefes alıyoruz.

Prezervatifi attıktan sonra, üst kattaki banyoya gidip bir havlu alıyorum. Tania'yı ve kendimi temizledikten sonra, yatağa geri dönüp ona sarılıyorum.

Onun şakağına öptüğümde memnuniyet dolu bir ses çıkarır.

"Sanırım Noel hediyemi aldım," diye mırıldanıyorum, kendimi şaşırtarak. Bunlar, hiç yapmadığım bir şeye dalmadan önce söylediğim son sözler.

Lanet olası bir şekerleme.

Bir süre sonra, hala uyuyan Tania'yı yatağımda bırakıp aşağı kata indim. Yanmış zencefilli kurabiye kokusu tüm alt katı sarmıştı.

Fırını açıp yüzüme duman ve yanmış zencefil ve tarçının keskin kokusu çarptığında "Siktir" diye küfrediyorum.

Önce fırını kapatmadan önce fırın tepsisini tezgahın üzerine atıyorum. Sonra mutfaktaki birkaç pencereyi ve kulübenin arkasındaki açık terasa açılan mutfak kapısını açıyorum.

Mutfağın ortasında durup dumanı pencerelere ve kapıya doğru havalandırırken, yapmam gereken bir telefon görüşmesi olduğunu hatırladım.

"Ne?" Dae her zamanki çekiciliğiyle telefona cevap verdi. "Karının sana nasıl aşık olduğunu anlayamıyorum," diye cevapladım.

"Ona fazla seçenek bırakmadım," diye karşılık verir.

O beni göremese de, burun kıvrıp onaylayarak başımı salladım. Sonra garip bir şey oldu. Bakışlarım, Tania'nın dinlenmeye devam ettiği yatak odama doğru kaydı.

Yatağımda uzanmış halinin görüntüsü zihnimden geçer ve yüzümde memnuniyet dolu bir gülümseme bırakır.

Noel hediyem.

Uykuya dalmadan önce söylediğim sözler. Ve seks hakkında konuşmuyordum, ama o da bir artı.

"Neyse," diyorum, konumuza geri dönerek, "daha önce istediğim şeyi hallettin mi?"

Kahvaltı sırasında Dae'yi bir kenara çekip benden bir iyilik yapmasını istedim. Kimsenin bilmesini istemediğim bir iyilik.

"Her şey hazır, yarın sabah saat 10'da seni bekliyor," diye onayladı.

"Bütün gün kendinize ait olacak."

"Kimsenin ortalıkta olmayacağından emin misin?"

Sanki sinirlenmiş gibi homurdandı. "Kiminle konuştuğunu unuttun mu? İşleri halletmeyi bilirim. Karıma sor."

"Ne dedin?" Arka planda Kennedy'nin sesini duydum.

Boğazımın derinliklerinden çıkan bir homurtu, onun sorusunu vurguladı.

"Görünüşe göre Bay İşleri Halleden, azar işitmek üzere. Bana yeri söyle.

Teşekkürler, hyung," derim kuzenime ve telefonu kapatırım.

Odaya bir kez daha bakınca, odada hala kalan yanık kokusu aklıma geliyor.

Duman büyük ölçüde dağılmış olsa da, tezgâhın üzerinde mahvolmuş son parti zencefilli kurabiyelere öfkeyle bakıyorum.

"Kurabiyeleri mahvolmuş," diye mırıldanıyorum ve sonra bu kadar dikkatsiz olduğum için kendime lanet ediyorum.

Mahvolmuş son kurabiye partisini çöpe atıyorum ve telefonumu alıp kaydettiğim zencefilli kurabiye tarifini açıyorum. İlk üç parti kurabiye gayet iyi çıkmıştı, ama Tania'yı tanıyorsam, önümüzdeki iki gün içinde hepsini bitirecektir.

Onun en sevdiği Noel kurabiyelerinden daha fazla yapmak için yeterli miktardan fazla malzeme sipariş ettiğimden emin oldum. Bu yüzden, mutfağa adım atmaktansa ağzıma koyduğum her şeyi sipariş etmeyi tercih eden bir erkek olduğumu fazla düşünmeden, yeni bir parti zencefilli kurabiye hamuru karıştırmaya başlıyorum.

"Bu ne?" Tania'nın mutfağın girişinden gelen sesi beni önümdeki işten uzaklaştırdı. Zamanın ve her şeyin farkını kaybetmiş olmalıyım.

Fırını kapatıp zamanlayıcıyı ayarladıktan sonra ona döndüm. Cevap vermek için dudaklarımı açtım ama cevap dilimde dondu.

Benim büyük beden tişörtlerimden birini giymiş. Tişört, uyluklarının üst kısmına kadar geliyor.

"Biliyorsun..." diye başlıyorum, yavaşça ona doğru yürüyerek. "Eğer benim istediğim gibi olsaydı, sana hiçbir şey giydirmezdin. Ama giyinmekte ısrarcıysan, bu görünüşünü beğeniyorum."

Aniden giydiği kıyafetin farkına varmış gibi başını eğiyor. "Kıyafetlerini giymem seni rahatsız etmiyor mu?"

"Takır mı?" Ona doğru eğildim, onu kollarıma aldım ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. "Bundan sonra gardırobumdaki her şey senin," dedim ve dişlerimi boynunun derisine sürttüm.

O titrer ama sonra beni iter.

"Sakın başlama. Son kurabiye partisini de böyle kaybetmemiş miydik?" Lavabodaki yanmış kurabiye tepsisini işaret ediyor.

"Yenilerini yapabiliriz."

Gülerek ellerimi itti. "Kesinlikle olmaz. Fırına bir parti daha kurabiye koydun. Daha önce yaptıklarımızı da henüz süslemedik."

Tezgahın üzerinde duran kocaman zencefilli kurabiye hamurunu işaret ediyor. "Sen fırına koymak için biraz daha kurabiye yap, ben de pişirdiklerimizi süsleyim."

Ona şüpheyle bakarak kaşlarımı çattım. "Onları gerçekten süsleyeceğine emin misin, yoksa ben arkanı döndüğümde onları yiyecek misin?"

Omuzlarını silkiyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bana güvenmek zorundasın sanırım. Şimdi..."

Tezgahın üzerindeki kurabiye kalıplarını işaret etti.

Gülümserim ve itiraz etmeden kurabiye kalıpları için kurabiye hamurunu açmaya başlarım.

Tania Noel şarkı listesini tekrar açar ve biz de sanki bu normal bir şeymiş gibi mutfakta pişirmeye, şarkı söylemeye ve dans etmeye devam ederiz.

Tania'nın yüzündeki ifadeye baktığımda, yarınki gezinti için Dae'den yardım istemekle doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

BÖLÜM 13

Tania

"Neden bu kadar uzağa gittik?" Taehyun'un kiraladığı SUV'nin yolcu koltuğundan ikinci kez soruyorum.

"Sürprizleri sevmezsin, ha?" diye soruyor, bana yan gözle bakıp dikkatini tekrar yola veriyor.

"Sürprizin ne olacağına bağlı." "Önceden söylersem sürpriz olmaz ki."

Hayal kırıklığıyla nefes verip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bugünü Noel filmleri izleyerek geçirebileceğimizi söylemiştin."

"Ben de sana *Hook* ve *Die Hard*'ın Noel filmi olmadığını söyledim. Bunu ben bile biliyorum."

Gözlerimi gökyüzüne doğru çeviriyorum. "Öncelikle," koltuğumda ona dönerek, "*Hook* Noel zamanında geçiyor, bu da onu bir Noel filmi yapıyor. Ve *Die Hard* ise..."

"Nedir?" Soruyu uzatarak sorar.

"Bir gelenek."

Burun kıvrıp başını sallar.

"Öyle," diye itiraz ettim. "Her yıl bu zamanlarda *Die Hard*'ı izlerdik. Ve *Hook*'u. O filmi çok seviyorum. Bu yüzden ikisi de Noel filmi."

Sanki teslim olmuş gibi elini kaldırır. "Sen öyle diyorsan." Omuzlarını silker. "Döndüğümüzde izleyebiliriz."

"Bu da nereden çıktı?"

Bana sinsi bir gülümseme atar ve ifadesinden bana söylemeyeceğini anlarım. Taehyun, yaptığı somurtmaya güler.

"Vardığımızda ne kadar inatçı olduğunu hatırla." "Her neyse," diye mırıldanıyorum ve onu görmezden geliyormuş gibi ondan uzaklaşıyorum.

Sanırım onun sorusunun cevabı hayır, sürprizleri sevdiğimi sanmıyorum.

Ne yazık ki, yaklaşık otuz dakika sonra uzun, rüzgarlı ve karlı bir yola saptığımızda Taehyun haklı olduğunu kanıtlıyor. Bugünkü gezi için neden dört çeker bir SUV kiraladığını anlayabiliyorum.

Ona bir kez daha nereye gittiğimizi sormak istiyorum, ama sonra yol açılıyor. Birkaç küçük ahşap kulübe görünüyor. Ama dikkatimi çeken, onların arkasındaki manzara.

Göz alabildiğince uzanan, güzel, saf karla kaplı dağlar. Bölge ormanlık olsa da, snowboardumla kaymak isteyeceğim mükemmel bir yol var.

"Geldik," diyor Taehyun ve arabayı ilk kulübenin önünde durduruyor. Ben "buraya"nın neresi olduğunu sormadan arabadan iniyorum.

SUV'dan inmeme yardım etmesi için elimi tutmasına izin veriyorum. Ön kapiya doğru yürümeye başlıyoruz, ama onu durduruyorum.

"Bekle, koltuk değneğimi getirmeli miyim? İçeride biri olabilir diye?" Etrafıma bakındım. Etrafta kimse yoktu ama kimlerin çıkacağı belli olmazdı.

"Burada ihtiyacın yok," diye söz veriyor.

İçeride, yirmili yaşlarının başında görünen bir adam bizi karşılıyor. "Vay be," diyor gözleri fal taşı gibi açılırken. "Bunun için gizlilik anlaşması imzalamam gerektiğini biliyorum

imzaladığımı biliyorum, ama Tania Casey'nin geleceğini hiç beklemiyordum."

Gözlerim büyüdü ve Taehyun'a döndüm. Genç adama kaşlarını çatmış

"Üzgünüm," diye sordu, burada çalıştığını düşündüğüm adam -burası neresi olursa olsun-

ve cam tezgahın arkasındaki tabureye geri oturur. "Sizin büyük hayranınızım."

Ona tedirgin bir gülümseme atıyorum. "Teşekkür ederim."

"Hayır, ben teşekkür ederim. Küçük kız kardeşim de size hayran. O evlatlık ve... şey," yüzü kızarır, "yaşadığımız yerde, sınıfındaki tek siyahi kız. Sınıfındaki çocuklardan biri ona siyahi kızların kayak ya da snowboard yapmadığını söylemiş.

Ertesi gün babam ona Sports Network'te sizin bir yarışmanızı gösterdi ve o günden beri büyük bir hayranınız.

"Bu üç yıl önceydi. Hemen ardından snowboard dersleri almaya başladı."

Gülümsemesi o kadar parlak ki, sırrımın ortaya çıkmasından duyduğum korkuyu tamamen unutmamı sağlıyor.

"Kız kardeşinin adı ne?"

"Sasha."

"Kalem ve kağıdın var mı?"

Hevesle başını salladı ve bana bir defter ve kalem getirmek için koştu.

Sasha'ya kısa bir teşvik notu yazıp imzaladıktan sonra genç adama uzattım.

"Ona, yakında kayak pistinde görüşmeyi dört gözle beklediğimi söyle." "Ah dostum, buna bayılacak."

Taehyun'un sırtındaki eli, ona gülümserken vücuduna yaslanmamı sağlar. Evet, seyircilere yaralanmam hakkında yalan söylediğim için hala suçluluk duyuyorum, ama bu genç adamın kız kardeşi hakkındaki hikayesini dinlemek, yorgun ve soğuklaşmaya başlayan kalbimin bazı yerlerini ısıtıyor.

"Hazır mıyız?" Taehyun, genç adam kız kardeşiyle birlikte son yarışmamı izlediğini anlatmayı bitirince sorar.

"Evet, efendim, Bay Kim," diyor. "Bu taraftan."

Bizi takip etmemiz için taburesinden kalkıyor. O anda, neden burada olduğumuzu hala bilmediğimi hatırlıyorum.

Duvarlarda en az bir düzine farklı türde snowboard bulunan bir odaya götürüldük.

"İstedığınızı seçin," diyor adam kollarını açarak. "Ailemizin snowboardlarından herhangi birini kullanmanız bizim için bir onurdur."

Yine Taehyun'a bakıyorum ama Steven adındaki genç adam önce araya giriyor.

"Merak etme. Kimse burada olduğunu bilmeyecek. Gizlilik sözleşmesini imzaladım bile." Taehyun'a başını sallar.

"Teşekkürler. İhtiyacımız olursa ararız," der ve açıkça veda eder.

Adam, beni şaşırtacak şekilde, hoş bir şekilde başını salladıktan sonra, bizi içeriye aldığı kapıdan kayboldu.

"Bu da ne?" Yalnız kalır kalmaz Taehyun'a dönerek soruyorum.

"Burada olmaktan duyduğun tek pişmanlığın snowboard yapamamak olduğunu söylemiştin."

Bunu ona üç gece önce söylediğimi hatırlıyorum. İlk kez birlikte olduktan sonra.

"Hâlâ öyle mi?" diye sorar.

Düşünmeme gerek yok. Taehyun ile geçirdiğim son birkaç gün, kalbimdeki acıyı neredeyse tamamen sildi, ama hala orada. Bu kadar karla çevrili olup da en az bir kez bile snowboard yapamamak, içimde bir boşluk hissi bıraktı.

"Evet."

Ağzımı açmadan önce cevabımı biliyormuş gibi gülümsemesi genişliyor. Ellerimi ellerine alır ve eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurur.

"Biliyordum. Bu yüzden buradayız. Birkaç bağlantımı kullandım. Kulübenin arkasında özel kayak pistleri var." Başıyla kapıyı işaret eder. "Ön tarafta oturan adamın ailesi bu mülkün sahibi ve özel kayak ve snowboard dersleri veriyorlar.

"Ve pistler bugün bizim." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bizim mi?"

"Senin," diye düzeltiyor. "Bizim tatil köyündeki pistler kadar büyük değil, ama özel ve..."

"Mükemmel," derim ve aynı anda kollarına atlayarak boynuna sarılıyorum. O kahkahayı patlatır.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!" O kadar heyecanlıyım ki kendimi zor tutuyorum. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok," diye cevaplar. "Sadece, hangi tahtayı kullanmak istersin?"

Bu soru omurgamdan aşağı heyecan verici bir titreme geçirir. Uzun tahtalardan birini seçerim ve botlarımın tam uyduğunu görünce minnettar olurum.

"Hazır mısın?" diye soruyor Taehyun, ben tahtayı kolumun altına alırken. "Her şeyden daha fazla."

Beş dakika sonra, gözlüklerimi takmış, kışlık giysilerimi giymiş ve kaykayı ayağıma bağlamış durumdayım.

Tepelerin birinin zirvesine vardık ve gerçek bir snowboard rampası görünce nefesim kesildi. Antrenman yaptığım rampaların çoğundan daha küçüktü ama üzerinde birkaç 180 derece dönüş yaptığımı hayal ederken parmaklarım heyecandan titriyordu.

"Haydi bakalım," diyor Taehyun. "Bugün senin günün."

Ayağa kalkıp onu tekrar öpüyorum ve tahtama oturuyorum. Botlarım yerine oturunca ve tahtamın altındaki karı hissetmeye başlayınca kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum.

Taehyun ile geçirdiğim son birkaç gün, zencefilli kurabiye pişirmek, süslemek, Noel müziğine dans etmek ve sadece kendim olabilmek - Noel'i, snowboard'u ve gülmeyi seven bir kız olan Tania Casey - sanki bir daha asla geri dönemeyeceğimi düşündüğüm bir zamana geri dönmüşüm gibi hissettiriyor.

Daha iyisi olabileceğini hayal bile etmek istemedim.

Ama Taehyun, bana özlediğim şekilde hareket etme özgürlüğü veren güvenli bir alan yaratarak, isteyebileceğimden çok daha fazlasını yaptı.

Heyecanım ve neşem beni tepeden aşağıya, rampaya taşıyor. Rampayı hissetmek için birkaç küçük atlayış deniyorum. Ancak ısınmak hiç zaman almıyor.

Farkına varmadan, rampanın tepesinden bir atlayışım ön üç yüz altmış dereceye dönüştü.

İlk üç yüz altmışım ağırlıksız hissettiriyor. Sadece kaykayımda hissettiğim tanıdık uçma hissi beni ele geçiriyor. Bir sonraki hatırladığım şey, havada geriye doğru üç yüz altmış yapıyorum. Bu numara güzelce bittiğinde beynimde bir şey tıklıyor.

Son zamanlarda üzerinde çalıştığım hareketi tekrarlamaya başladım. Son antrenmanımda yapamadığım yeni hareket, ayak bileğimdeki sakatlığı numara yapma kararını vermeme neden olmuştu.

Sınırları zorlama ve yeni numaralar yapma konusundaki isteğim ve azmim, bu sporda sahip olduğum avantajlardan biri.

Rampadan aşağı kayarken vücudumu dengelediğimde, yeni numarayı deneme isteği beni ele geçirir. Farkına varmadan, havada süzülürüm. Sanki birkaç saniye boyunca gökyüzü benim zemim, zemin de benim gökyüzüm olur, sonra vücudum otomatik olarak iniş için hazırlanır.

"Evet!" Hareketi başarıyla tamamladığımda kendimi alkışlayıp tezahürat ediyorum.

Eğlenmek için bir başka geriye doğru alley-oop yapıyorum ve tahtama mükemmel bir şekilde iniyorum. Hiç kaymıyorum, hatta hileyi şık bir şekilde yaparken sallanmıyorum bile.

"Evet!" Bu sefer Taehyun alkışlıyor.

Dönüp baktığımda, iki kolunu havaya kaldırmış, beni alkışlıyor. Karnımdan kahkahalar yükseliyor ve onu bu kadar coşkuyla alkışlarken görmek için ellerimle ağzımı kapatıyorum.

"İşte bunu kastediyordum," diye tezahürat ediyor ve alkışlıyor.

Onun teşviki, beni iki haftadır kaykaydan uzak kaldığım için yapamadığım alley-oop ve diğer numaraları tekrar yapmaya teşvik ediyor. Benim için sadece birkaç hafta geçmiş olsa da, sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyorum.

Özellikle Taehyun ile tanışmadan önce, sponsorlarla telefon görüşmeleri, fotoğraf çekimleri ve koçlarımdan gelen, incelemem ve analiz etmem gereken tonlarca video dışında yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Ancak şimdi burada, bir kurulda olmak, sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissettiriyor. Gerçek özgürlük böyle bir şey. İşte bu anda, bu molaya gerçekten ihtiyacım olduğunu anlıyorum.

Bu molaya ihtiyacım olduğunu anladığım an. Evet, bunu yapma şeklim muhtemelen en iyisi değildi, ama şu anda pişmanlık duyduğumu söylemek imkansız.

"Sen harikasın," diyor Taehyun, beni karşılamak için tepenin aşağısına kayakla inerken.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye şakacı bir şekilde soruyorum ve gözlüklerimi gözlerimden çıkarıp başımın üstüne koyuyorum.

"Tabii ki öyle düşünüyorum." Yüzümü avuçlayarak beni öpüyor. "Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu sana anlatamam." "Son numaranın adı neydi?"

Omuz silkiyorum. "Açıkçası, henüz bir adı yok. Sadece denediğim bir şey. İlk kez başardım," diyorum ona.

"Casey," diye cevaplar, gözleri parıldayarak. "Adını Casey koy. Adını taşıyan bir numara hak ediyorsun."

Gülümseyerek başımı eğiyorum. "Bu sporu bırakmadan önce en az bir numaraya adımı vermek her zaman gizli hedeflerimden biri olmuştur."

"Birden fazla olacak," diyor. Sonra geri çekiliyor, bana bakıyor, kaşlarını çatıyor. "Eğleniyorsun, değil mi?"

Sanki şüphe varmış gibi sorar.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu harika." Kollarımı açarak çevremizin güzelliğini gösterdim.

"Bunun alıştığınız şeyden biraz daha küçük olabileceğinden ve beklentilerinizi karşılamayacağından endişelendim."

Sakin ol kalbim.

Bu noktada, Taehyun'un beni kasten kendine aşık etmeye çalıştığını mı, yoksa bunun farkında olmadığını mı merak ediyorum.

Çünkü bu sadece Noel ruhu olabilir, ya da uzun bir aradan sonra snowboard yapmanın verdiği heyecan olabilir, ya da son üç gündür diyetimin sadece sıcak kakao, zencefilli kurabiye ve Taehyun'un öpücüklerinden ibaret olması olabilir, ama evet, sanırım bu adama inanılmaz, saçma sapan bir şekilde aşık olmaya başlıyorum.

"Bu anı daha mükemmel hale getirebilecek hiçbir şey yok," diye itiraf ediyorum.

Omuzları gevşiyor ve gözlerindeki ışıltı artıyor, neredeyse etrafımızdaki kardan yansıyan güneşin parlaklığıyla eşleşiyor.

Ciddi bir ifadeyle yüzümü avuçlar. Bir şey söyleyecek gibi görünüyor, ama son anda beni kendine çekip öpüyor.

Bu öpücüğü anlamak için kelimelere gerek yok. Beni mutlu ettiği için mutlu.

Bu farkındalık beni biraz şaşırtıyor çünkü daha önce düşünmeye başladığım şeyin doğru olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Sadece birkaç gün önce tanıştığım bir adama aşık oluyorum.

BÖLÜM 14

Tania

"Hayır, senin evinde çıplak dolaşamam," gülerek ve aynı zamanda süitimin kapısının şifresini girerek söylüyorum.

Taehyun arkamda hoşnutsuzlukla homurdanıyor. Gözlerini devirerek, "Peki, o zaman benim tişörtlerimi giyebilirsin. Neden daha fazla kıyafet almak için buraya geri dönmemiz gerekiyor ki?" diye sızlanıyor.

Bu sefer gözlerimi deviren ben oldum. Özel kabinde geçirdiğimiz saatler ve onun hazırlattığı harika öğle yemeğinin ardından, tatil köyüne geri döndük. Taehyun, ısrarlarım üzerine beni süitime geri götürmeyi kabul etti, böylece birkaç giysimi alabilecektim.

"Çünkü en sevdiğim Noel tulumumu özledim," diye dürüstçe söylüyorum.

Başını yana eğip gözlerini kısıyor. Bu ifadeyle ne kadar seksi görüldüğünün farkında olduğunu sanmıyorum. Ya da belki farkındadır, bu yüzden böyle yapıyor.

"Tek bir tulum mu?" Bana yaklaşıp kollarını belime doladı. Aramızda kalın kışlık montlar olmasına rağmen, kucaklamasından omurgamda bir karıncalanma hissettim.

"Aile ve arkadaşların yanında giyilebilecek türden olan." Kendi iyiliğim için ellerini itiyorum. Ellerini üzerimde ne kadar uzun süre tutarsa, oturma odamda çıplak kalma ihtimalimizin o kadar artacağından eminim.

Liza'nın bizi yakalama ihtimali olduğu için buna izin veremem, çünkü aynı süiti paylaşıyoruz.

Asistanımdan bahsetmişken.

"Ne arıyorsun?" Taehyun, oturma odasına bakarken soruyor.

"Liza," diye cevaplıyorum. "Ondan iki gündür haber almadım." Asistanım ortadan kaybolacak türden biri değildir. Kendine zaman ayırmasını söylediğimde bile. Sık sık mesaj atar veya arar, bir ihtiyacım olup olmadığını kontrol etmek için.

Evet, ona kendine zaman ayırmasını söyledim, ama bir günden fazla sessiz kalması garip.

"Her şey neredeyse iki gün önce bıraktığım gibi görünüyor," diyorum. Birkaç gün önce sıcak çikolata içtiğim kupa bile lavaboda duruyor. Liza temizlik delisidir, bu yüzden burada olsaydı bunu öylece bırakmayacağını biliyorum.

"Eminim iyidir," diyor Taehyun. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, sanki benim için onu almaya niyetliymiş gibi.

Kafamı sallayarak, "Hayır, özel bir şey yok. Sadece iyi olduğundan ve sıkılmadığından emin olmak istiyorum" diyorum. Omuz silkiyorum ve aynı anda fermuarımı açıp montumu ve kış şapkamı çıkarmaya başlıyorum.

"Tatil boyunca bana bakmak için Kaliforniya'ya geldi ve ben biraz suçluluk duyuyorum çünkü..." Sözümü kesip ayak bileğimi işaret ettim. "Bunu yapmasına gerek yoktu."

Son üç yıldır asistanım ve nadiren izin alıyor. Tatillerde bile. Eminim bu yüzden babamla çok iyi anlaşıyorlar.

İkisi de işkolik.

"Bu tip insanları iyi tanırım," diyorum ve Taehyun da aynı şeyi söylüyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturup mutfak barındaki taburelerden birine oturan onun bacaklarının arasına geçiyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirip sonra parmak ucumu çene hattında gezdiriyorum.

"Son birkaç gündür pek çalışmadığını gördüm," diye alay ediyorum.

"Kesinlikle çalışıyordum," diye cevaplar, elimi eline alır ve parmak eklemlerimi öper. "Farklı bir tür iş."

Kalbim göğsümde sıkışır.

"Ne tür bir iş..." Yüksek bir gürültü beni şaşırttı.

Profesyonel sporcu benim ama hızlı refleksleri sayesinde bir anda beni arkasına iten Taehyun'dur.

Garip olan, sesin Liza'nın odasından değil, benim odamdan gelmiş olması.

"Liza?" diye seslenip Taehyun'un yanından geçmeye çalışıyorum, ama belimi saran sıkı kolu beni sırtına yapıştırıyor ve o kapıma doğru yavaşça ilerliyor.

"Burada kim var?" diye sorar, sesi o kadar derindir ki, beni yarı yarıya korkutur.

"Belki de sadece otel personeli temizlik yapıyordur," diye yüksek sesle tahmin ediyorum.

Omzunun üzerinden bana kaşlarını çatarak bakar. "Burada kimlerin olduğunu sorduklarında cevap vermiş olurlardı ve otel personelinin temizlik yaparken yatak odasının kapısını kapalı tutması için hiçbir neden yok."

Söyledikleri çok mantıklı.

Taehyun yatak odamın kapı koluna uzanır, çevirir ve... hiçbir şey olmaz.

"Yatak odamı kilitli bırakmadım." Liza ile birlikte olduğum için buna gerek yoktu. Ona güveniyorum.

"Şu lanet kapıyı aç," der Taehyun ve yumruğuyla kapıyı yumruklar.

"Belki de bir şey değildir..." Odadan başka bir ses geldiğinde yorumum yarıda kalır. "Tamam, kesinlikle içeride biri var."

"Lanet kapıyı aç." Tekrar kapıyı yumruklar ve sonra bana bakar. Gözleri kısılır ve sanki bir karar vermiş gibi ifadesi değişir. "Burada olmamalısın. Gidip otel personelini çağır."

"Buna gerek yok," Liza'nın sesi gerginliği bozar ve yatak odamın kapısından başını çıkarır.

"Liza? Sen miydin? İyi misin?" Taehyun'un beni tutuşu sonunda gevşerken onun yanından geçiyorum.

"İyiyim. Ben sadece... şey..."

"Ne oldu?" Kapıyı açmaya çalışıyorum ama o vücuduyla kapıyı engelliyor. "Neden kapıyı açmıyorsun? İyi olduğuna emin misin?"

Başını eğiyor ve omuzları çöküyor. Dışarı çıkabilmesi için kapıyı yeterince açıyor.

Taehyun ve ben bir adım geri çekilip ona yer açtık.

"Evet, iyiyim. Ben sadece..."

Ben onu baştan aşağı süzerken, o da ne diyeceğini bilemiyor. Uzun, beyaz, düğmeli bir gömlek giydiğini görünce şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum. Bir erkeğin uzun, beyaz, düğmeli gömleği.

"Neler oluyor?"

"Benim hatam," diye şaşırtıcı derecede derin bir ses Liza'nın arkasından geliyor. Bir saniye sonra, tatil köyündeki kızıl saçlı garson yatak odasının kapısından çıkıyor.

Liza'nın önüne geçip, sanki onu korumak istercesine vücudunu onun vücuduyla kapatan hareketini gözden kaçırmadım.

Aynı şekilde, Taehyun da birkaç saniye önce benim önümde duruyordu.

"Senin öğrenmeni istemedi," diyor, bana bakarak.

"Yemin ederim, Tania," diye aceleyle söyledi Liza. "Senin yatak odanda hiçbir şey yapmıyorduk. Sadece kapının arkasından seslerinizi duyduk ve benim yatak odamın kapısından daha yakın olan senin yatak odanın kapısıydı."

Ellerini kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı, sanki hayatı benim ona inanmama bağlıymış gibi.

"Sana ya da konumuma asla böyle saygısızlık etmem." Sonra giydiği ya da giymediği kıyafeti fark etmiş gibi kendine bakar ve ağzını kapatır.

"Hepsi benim suçum," diye kırmızı saçlı garson hemen araya girer. "Suçlu olacak biri varsa, o da benim."

"Kesinlikle, suçlu sensin." Tüm kafalar Taehyun'a döner. "Onu götürecek başka yer yok muydu?" diye sorar, kızıl saçlı adama sert bir bakış atarak. "Sen? Onca insan arasından sen mi?"

"Durun, siz ikiniz tanışıyor musunuz?" Liza ve ben aynı anda sorarız.

TAEHYUN

Karışık romantik ilişkilerden nefret ederim. Onlara bulaşmam çünkü çoğu zaman yüzüne patlarlar.

Bununla birlikte, kendimi biraz karmaşık bir durumun içinde bulduğumu söylemek yanlış olmaz. Dördümüz Tania ve Liza'nın oturma odasında otururken, aslında garson olmayan kızıl saçlı garson Keith'e sert bir bakış atıyorum.

Aslında, oturma odamdaki kanepede Tania'ya sarılmış, onun tatil filmlerinden birini izliyor olmayı tercih ederdim. Ama burada, Tania'ya neden bu adama para verip asistanını birkaç günlüğüne ortadan kaldırttığımı açıklamak üzereyim.

Neyse ki, adam artık lanet olası bir gömlek giymiş ve Liza da bir kot pantolon ve kendi kazaklarından birini giymiş.

"Tania, gerçekten çok üzgünüm. Görüldüğü gibi değil. Biz..."

"Görüldüğü gibi," diye sözünü keserek Keith.

Onun cesaretine biraz şaşıracak doğruluyorum. Keith, Liza'nın elini tutuyor. Liza elini çekmeye çalışıyor ama Keith bırakmıyor.

"Hayır, senin yatak odanda hiçbir şey yapmadık," diye devam eder. "Liza asla yapmaz. Ama..." Liza'ya bakar. "Evet, biz birlikteyiz."

"Biz..." Liza tereddüt eder. "Şey."

Keith ona bakarken kaşlarını çatır.

Liza kekelemeye devam ederken Tania ellerini kaldırır. "Sana inanıyorum," der. "Benim yatağında seks yapmak gibi çılgınca bir şey yapmayacağını biliyorum. Utanacak ya da mahcup olacak bir şey yok. Tatilini keyifle geçirdiğine sevindim."

Asistanına gülümser ve ellerini okşar. "Bu senin de tatil sezonun."

Liza ise kararlı bir şekilde başını sallar ve Keith ile Tania'nın ellerini çeker. Ayağa kalkar.

"Hayır, ben bunun için burada değilim. Ben senin asistanım ve sana iyi bakılmasını sağlamak benim görevim," der ve odada volta atmaya başlar. "Burada olmamın tek nedeni bu."

Keith ayağa kalkar. "Ne diyorsun sen?" Ona doğru gider, tekrar ellerini tutmaya çalışır, ama Liza onu iter.

"Buraya çalışmaya geldim," diye ısrar eder Liza, Keith ve Tania'ya bakarak. "Sana ve bileğine bakmak için..." Nefesini tutar.

"Aman Tanrım." Tania'nın yanına koşar ve kanepenin karşısındaki sehpa Tania'nın oturduğu yere oturur.

"Ayak bileğin. Nasıl? Şişmesini önlemek için yukarı kaldırman falan gerek olmalı."

Tania bana bakar. Gözlerindeki suçluluk duygusu bellidir. İçimdeki her şey onu her türlü olumsuz duygudan korumak istiyor. Özellikle de suçluluk ve utanç duygusundan, çünkü bu oyunu sürdürmesinin tek nedeninin çevresindekileri ve ona güvenenleri hayal kırıklığına uğratmamak olduğunu biliyorum.

Yine de, sadece ikimizin olduğu özel kayak pistindeki o ana geri dönmek istiyorum. Yüzündeki gülümseme, birlikte süslediğimiz Noel ağacının tepesindeki yıldızın parlaklığıyla yarışıyordu.

"Ayak bileğim iyi," diyor Tania boğazını temizlerken. "İyileşiyor. Benim için endişelenme."

"Senin için endişelenmek zorundayım. Bu benim işim." "Bu senin işin değil," diyerek ayağa kalkıyorum. Üç çift göz bana bakıyor.

Liza ve Tania konuşurken söz kesip araya girmemin doğru olup olmadığı umurumda değil. Ama başka birinin Tania'ya bakmanın onun işi olduğunu söylemesi bana doğru gelmiyor. Henüz bir hafta bile olmadı, ama ona bakmak isteyen kişinin ben olduğumu biliyorum.

Hayır, asistanının yaptığı gibi değil, hayatının diğer her alanında. Evet, bu garip ve hiç mantıklı değil. Ama lanet olsun, daha önce aşk hakkında hiçbir şey anlamamıştım. Şimdi anlamaya çalışırsam lanetlenirim. Yine de içgüdülerimi takip etmeyi planlıyorum.

Ve içgüdülerim bana Tania'nın benim olduğunu söylüyor.

"Ne?" diye soruyor Liza, ben ve Tania'ya bakarak.

"Şu anda benim görevim Tania'ya bakmak," diyorum ona, Liza'yı korkutmamak için sesimi yumuşatmaya çalışarak. Tania'nın asistanını önemseydiğini ve onu korkutmamı istemeyeceğini biliyorum.

"Şu anda senin görevin tatilinin tadını çıkarmak. Tania'nın dediği gibi."

Liza başını sallamaya başlarken, Tania masadaki yerinden kalkar.

"Bu arada." Benimle Keith'e bakarak, "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Keith'in gözleri fal taşı gibi açılır.

"Ona para verdim," diyorum, düşünmeden.

"Ne?" Liza bakışlarını Keith'e çevirir.

"Hayır, öyle değil," diye Liza'yı sakinleştirir ve ona doğru yürür.

"Tam olarak öyle değil. Paraya ihtiyacı yok," diyorum. "Yine de, asistanının zamanını alması için ona küçük bir şey verdim."

Liza ve Tania'nın nefesini kesince, ağzımdan kaçırıldığımı anlarım. "Ne yaptın?"

"Kahretsin." Yorumumu zihnimde tekrar oynatıyorum ve bunun ne kadar kötü bir izlenim bıraktığını fark ediyorum.

"Bana para vermedi!" diyor Keith. "Yani... evet, verdi, ama ben parayı ona geri vermeye çalıştım."

"Para ihtiyacın yokmuş gibi konuşurken ne demek istedi?" diye sorar Liza.

"Hâlâ ona kim olduğunu söylemedin mi?" Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Etrafına bir bak." Lüks süiti işaret ederek elimi sallıyorum. "Wilcox Resort." Kafamı ona doğru uzatıyorum. "Ona soyadının ne olduğunu sor."

Gözleri Keith'e kayar. "Soyadın ne?"

Görünürde yutkunur, bu da bana bunun ne önemi var diye düşündürür.

"Wilcox," Keith sonunda cevap verir.

Liza'nın omuzları çöküyor. "İnanılmaz." Özür dilemeden odadan fırlayarak çıkıyor.

"Liza, bekle!" Keith onun arkasından seslenir ve beni ve Tania'yı yalnız bırakır. Kapıya doğru başımı sallarım. "Umarım kendini toplar."

Tania'ya yanaşıp onu belinden tutmaya çalışıyorum. O da ellerimi itiyor, hem de şakacı bir şekilde değil.

"Bunu nasıl yaparsın?" Kapıyı işaret ediyor. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Ağzı açık kalır ve bana şaşkın bir ifadeyle bakar. "Hiçbir şey yapmadın... Asistanımın buradan koşarak çıktığını, gözle görülür şekilde üzgün olduğunu görmedin mi? Liza üzülmez. Babam dışında tanıdığım en sakin, profesyonel ve mantıklı kişidir."

"Herkesin duyguları vardır, sanırım." "Ve sen onun duygularıyla oynadın."

Şimdi sıra bende şaşırmış gibi görünmek.

"Öyle mi? Hayır." Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum.

"Sadece birbirlerine açıkça ilgi duyan iki kişinin bir araya gelmesi için bir fırsat yarattım. Evet, bunu seninle daha rahat vakit geçirmek için yaptım. Bunun için özür dilemeyi düşünmüyorum, sakın beklemeyi düşünme bile."

"Seni adi herif."

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu akşam istediğim gibi gitmiyor. Asistanı hakkında tartışmak yerine, onun listesindeki tatil filmlerini izleyerek yalnız bir gece geçirmeyi tercih ederdim.

"Zavallı Liza incindi. Buradan kaçarken yüzünü gördün mü?"

"Gördüm." Başımı sallıyorum. "Çünkü onu açıkça seviyor. Ve onun yüzünü gördüm. Keith onu seviyor. Çok seviyor. Bir şekilde halledeceklerdir. Para sadece küçük bir teşvikti, onun zaten çok açık bir şekilde yapmak istediği duygusal harekete geçmesi için küçük bir itici güçtü."

"Ve bu sana aradığın nefes alma alanını sağladı," diye hatırlatıyorum

"Yani sana istediğini verdi," diyor ve beni geçip gidiyor.
beni geçip

O öfkeyle yatak odasına giderken ben de onu takip ediyorum.

"Hayır, olmaz," derim, kapıyı yüzüme çarpmaya çalıştığında. "Neden bu kadar sinirlendin ki? Liza, zaten tanımak istediği biriyle vakit geçirme fırsatı buldu."

"Sen de benim gibi, ikiniz yemek odasına her gittiğinizde ona gizlice bakışlar attığını gördün."

"Evet, tabii ki fark ettim. Benim sorunum, benim arkamdan iş çevirip onların bir araya gelmesini sağlaman. Yılın çoğunu koçlarla, antrenörlerle, babamla ve benim adıma kararlar almak isteyen bir sürü insanla çalışarak geçiriyorum. Çoğu zaman bana doğrudan sormadan."

"En son istediğim şey, bunu yapan biriyle ilişki kurmak. Tıpkı senin beni ilk başta seninle birlikte olmaya zorladığın gibi."

"Başından beri sana, istediğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapan bir adam olduğumu söyledim."

"Ve bu her şeyi yoluna koyar mı?" Sinirlenerek kollarını iki yana açıyor.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Bu doğru bir şey değil, ama ben böyleyim." Bunun için özür dilemeyeceğimi söylemek üzereydim, ama kendimi durdurdum.

Aramızda büyüyen bu uçurumu sevmiyorum ve ona bu sözleri söylersem, aramızdaki mesafeyi daha da genişletecekmişim gibi hissediyorum.

Benden uzaklaşıyor ve buna dayanamıyorum. Önüne geçip ellerini ellerime alıyorum. Onun gitmesine izin vermeyeceğim.

"Asistanının üzüldüğünü biliyorum. Evet, bunun için üzgünüm. Onu incitmek hiç niyetim değildi. Tek istediğim seninle baş başa kalmaktı, bu yüzden evet, zaten birlikte olmak isteyen iki insanı birbirine yaklaştırmaya yardım ettim."

"Keith'in onun peşinden buradan koşarak çıktığını gördün mü?" "Evet."

"Onu çok sevdiği belli. Aralarında olanlar ciddi bir şey."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü birinin ona onun gibi bakmasının ne anlama geldiğini biliyorum."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Gözlerinde yanan öfke yatıştı. Benim mantığımı anlamaya başladı.

"Senin inandığın bu Noel mucizesi olayını tam olarak bilmiyorum, ama onda bir gerçeklik payı olabileceğine inanmaya başlıyorum. Ve eğer ben bile inanmaya başlıyorsam, o zaman asistanın için de umut olduğunu inanmam gerekir. Keith ile arası nasıl olursa olsun."

"Bırak onlar halletsin. Bu arada, kışını benim kulübeme getir de Noel ile alakası olmayan filmleri izleyelim."

Omzuma yumruk attı. "Onlar Noel filmleri." "Sen öyle diyorsan." Burnumdan soludum.

Tania, iç çekmeden önce bakışlarını yatak odasının kapısına çevirir. "Liza'yı incitmek istemediğine inanıyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu ve içlerinde samimiyet gördüm.

Bana inanması benim için o kadar önemli olmamalı. Ama önemli. Sözüme inanması benim için çok önemli.

"Bir soru daha var. Ve tamamen dürüst olmalısın." Gözlerimi kısarak baktım. "Neymiş?"

"Beni resmen şantajla tehdit etmek ve asistanımla takılmak için garson gibi davranan birine rüşvet vermek dışında, beni kendine saklamak için başka ne yaptın?"

Evet, ilk kez beni reddettiğinden sonra haftalarca sana takıntılıydım.

Ama bunu ona söylemiyorum, çünkü... o zamanlar bu takıntımdan dolayı harekete geçmedim. Tania Casey'yi ve onun reddini, sanki hiç olmamış gibi unutmaya çalıştım.

Ama onu burada, tatil köyünde tekrar gördüğümde, ondan istediğimi elde etmek için bu fırsatı kaçıramayacağımı biliyordum.

"Evet," itiraf ediyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Ee?" "Oh, ne olduğunu mu bilmek istiyorsun?"

Yine koluma vurdu.

"Ne? Bir şey yapıp yapmadığımı sordun. Ne olduğunu sormadın."

Ellerini çekip göğsünde kavuşturur.

"Fotoğraf çekimin olduğu gün, ayak bileği sakatlığını taklit ettiğini ilk fark ettiğimde, seni yemek salonundan kayak pistine kadar takip ettim."

"Ve?"

"Asansör operatörüne para verip asansörü on beş dakika durdurmasını sağladım, böylece kaçamayacağın bir yerde seninle daha fazla zaman geçirebilecektim. Tamam mı?"

Kafasını geriye atıp güldü. "Yapmadın."

Kafasını sallar. "Hayır, bekle, senin böyle bir şey yapacağına kesinlikle inanıyorum. Ne kadar?"

"Üzgünüm, bebeğim." Kafamı sallıyorum. "Bir erkek asla anlaşmalarında kazandığı parayı açıklamaz. Bu çok kötü bir davranış... Ah!" Kolumu acımasızca çimdiklediğinde çığlık atıyorum.

"Ne kadar?" Sanki beni tekrar çimdikleyecekmiş gibi elini uzatır.

"Beş yüz," diye bağıyorum ve onun aptalca güçlü parmaklarından kaçmak için atlıyorum. "Snowboard yapmanın böyle çimdikleme yeteneği de kazandırdığını kim bilebilirdi ki."

Gülümsedi.

"Daha sonra morluklarımı buzla soğutacaksın." Onu kollarıma alıyorum. "Çimdik o kadar sert değildi, morluk bırakmaz."

Başımı boynunun kıvrımına gömüyorum. "Ben çok hassasım."

"Yalancı," diyor.

"Sana gerçeği söyledim," diye hatırlatırım. "Tüm gerçeği, sadece gerçeği." Boynunun kıvrımına burnumu sürtünce iç çeker.

"Sıcak çikolata ve zencefilli kurabiye gibi kokuyorsun." Koku ona yapışmış, beni aç bırakıyor ve bu kurabiye için değil.

"Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim," diye mırıldanır.

Yüzünü avuçlarımla kavrayıp onu öpmek için kendime doğru çekerim.

"Artık gidebilir miyiz?"

"Toplamak istediğim tuvalet malzemelerini ve pijamalarımı henüz toplamadım."

"Hayır," diye ısrar ediyorum. "Fikrimi değiştirdim. Seni tamamen çıplak istiyorum."

Benim kıyafetlerimi giymene bile izin vermeyeceğim."

"Ne?" Tania, onu omzuma kaldırıp odadan çıkarırken bağıyor. Sadece kışlık montlarımızı almak için duruyorum.

"Eve gitme zamanı, Ginger."

BÖLÜM 15

Tania

"O da ne?" Sürekli gelen vızıltı sesinden inleyerek söyleniyorum.

Taehyun homurdanır ve uyanır. Ama sesin kaynağını araştırmak yerine, beni kendine doğru çeker. Onun rahatlatıcı sıcaklığı beni iç çekmeye iter.

"Telefonun çalıyor," der ve komodininin üzerinde duran telefonumu alır.

Gözlerimi açıp, görmem için yüzüme tuttuğu ekrana bakıyorum.

Taehyun'dan telefonu kapıp otururken dudaklarımdan bir çığlık kopar.

"Baba!" diyorum biraz fazla hevesli bir şekilde.

"Ace?" diye soruyor. "Sesin garip. Her şey yolunda mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Harika. Her şey harika. Sadece saat çok erken ve ben

hala uyuyordum."

"Uyuyor muydun?" Şaşkın bir ses tonuyla sorar. "Kaliforniya'da saat neredeyse sekiz. Saatler önce uyanmış olman gerekirdi."

Telefonu kulağımdan çekip saate bakarım. Evet, saat 7:58. Normalde iki saat önce uyanmış olurdum ama babama "İyileşmek için biraz daha uykuya ihtiyacım var" diye yalan söylerim.

"Oh, tamam. Ayak bileğin nasıl?"

Omuzlarım çöküyor ve farkında olmadan battaniyenin altında bileğimi sallıyorum.

"İyileşiyor."

"Bu harika bir haber. 26'sı veya 27'sinde seni tekrar kayak pistine çıkarıp antrenman yapmayı düşünüyordum. Sana bahsettiğim video belgeselini 1 Ocak'tan önce çekebilirim bile. Böylece X Games için videoyu zamanında düzenleyebilirler.

"Ayak bileği sakatlığının hikayesiyle mükemmel bir uyum sağlayacak. Yarışmaya tam zamanında geri döndüğünü gösterebiliriz. Seyircilerin zayıf olanı desteklemeyi ne kadar sevdiklerini bilirsin."

Antrenmanlar, sponsorlar, belgeseller ve kaçınılmaz olarak X Games öncesinde tüm bu tanıtımı nasıl kullanabileceğimiz hakkında konuşmaya başlar.

"Ace'imın bu yıl altın madalyayı alacağını biliyorum. Ayak bileğini incitmeden önce kondisyonun zirvedeydi. Eminim eskisinden daha güçlü bir şekilde geri döneceksin."

Babamın planları ve stratejileri arasında iki kelime bile söylemeye vaktim olmuyor. Ben profesyonel olmadan önce de sektörün en iyi spor menajerlerinden biriydi. Menajerim olduğundan beri, işkolikliğini bir üst seviyeye taşıdı sanki.

Keşke ben de onun kadar tüm bu anlaşmalar için heyecanlanabilsem. Ama sorun şu ki, ben sadece babamı özlüyorum. Son anlaşmamı yapan menajerimi veya ajansımı değil.

Babamı özlüyorum.

"O da neydi?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve boş elimle telefonumun altını kapatırken, yüksek sesle boğazını temizleyen Taehyun'a bakarım.

Parmağımı dudaklarıma götürerek ona "şşş" işareti yaptım.

Yüzündeki kaşlarını çatma hali daha da derinleşti. Neden mutsuz olduğunu anlayamıyorum. Bu hafta beni şantajla birlikte vakit geçirmeye zorlayan adamın yanında çıplak olarak yattığımı babama isteyerek itiraf edeceğim sanki.

Babamın bunu bilmemini istemezdi.

Yine boğazını temizlediğinde, yataktan fırladım ve vücudumu örtmek için çarşaflardan birini yanıma aldım.

"Üzgünüm baba, televizyon açıkken uyuyakalmışım." Kendimi banyoya kapattım.

"Televizyon mu? Ne zamandan beri televizyon izliyorsun?"

Normalde izlemem. Bu, çocukken bana çok keyif veren filmleri hatırlayarak saatlerce televizyon ekranı başında vakit geçirmek istediğim yılın tek zamanı.

"Tatil filmleri izleyerek geç saatlere kadar uyumadım," diyorum ona. Bu çoğunlukla doğru. Tabii ki, belli bir adamın dikkatimi dağıttığı için filmlerin çoğunu kaçırdığımı söylemiyorum.

"Hey, baba," diyorum içimde belirli bir cesaret yükselirken. "İki gün sonra Noel. Meşgul olduğunu biliyorum ama neden birkaç gün izin alıp Kaliforniya'ya gelip tatili burada geçirmiyorsun?"

Bu fikri ona ilk kez önermiyorum, ama birdenbire babamı Taehyun'la tanıştırmayı düşünüyorum. Nedenini açıklayamasam da, bu fikrin doğru olduğunu hissediyorum.

"Noel'den sadece birkaç gün önce, son dakikada Atlanta'dan buraya gelmeni istemek biraz fazla olabilir, ama yine de sormak istedim," diye ekliyorum.

"Bilmiyorum, Ace..." diye cevap veriyor. Kalbim sıkışıyor. Noel mucizeleri buraya kadarmış.

"Bunu bir düşüneyim ve ne yapabileceğime bakayım."

Bu, babamın bana hayır demek için kullandığı yöntemdir. Bana asla doğrudan hayır demez.

Her zaman "bunu bir araştırayım ve size geri döneyim" derdi.

Bunu söylediğinde bana asla geri dönmediğini anlamam birkaç yılını aldı.

"Endişelenme. Sadece sormak istedim." Diğer hatta bir duraklama oldu.

"İyi olduğundan emin misin? Acı çekiyorsun da bana söylemiyorsun, değil mi? Program biraz sıkışık olsa da, ihtiyacın olursa ek dinlenme süresi ayarlayabiliriz."

Sesi yumuşadı ve yıllar önce tanıdığım babamı bir an için gördüm.

"İyiyim. Sana söylediğim gibi ayak bileğim iyileşiyor."

"Bir sorun olursa bana haber verirsin, değil mi?"

Hayır.

"Elbette söyledim," onun için yalan söylüyorum, kendim için değil.

"Bir şey daha var. Liza'yla birlikte misin? Son birkaç gündür e-postalarımın cevap vermiyor. Bu onun yapacağı bir şey değil."

Liza, ortak süitimizden kaçtığından beri onu görmedim. Ama bana iyi olduğunu bildiren bir mesaj gönderdi.

"Hala uyuyor, eminim. Onun da tatili var." "O tatile çıkmadı.

O...

"Baba, bugün 23 Aralık. Liza'nın yılın diğer günleri gibi çalışmasını istemiyorum. O da tatili hak ediyor."

"Tabii ki hak ediyor," diye hemen cevap verdi. "Ben sadece onun isteğini yerine getiriyordum. Bana, yılın herhangi bir günü, günün herhangi bir saatinde müsait olduğunu söyleyen oydu."

Bu gerçekten Liza'ya çok benziyor.

Ancak, onun iřkoliklięinin kendi kiřisel tercihi mi yoksa iřini elinde tutmanın tek yolu olduęunu dūřundūęu için mi bu kadar çok çalıřtıęını merak ediyorum.

Aniden, bu konuyu onunla daha fazla konuşmadığım için suçluluk duymaya başladım. Ara sıra izin alması gerektiği için benim asistanım olarak işini kaybetmekten korkmasını istemiyorum.

"Baba, bana bir iyilik yapar mısın?"

diye soruyorum. "Ne istersen, Ace."

Kalbim sıkıřıyor çünkü her řeyi kastettięini biliyorum. Noel'de benimle vakit geçirmek için iřini bir sūrelięine bırakmak hariç.

"Liza önümüzdeki birkaç gün içinde sana ulaşırsa, ona izinli olduğunu hatırlat. İster istemesin, bir molaya ihtiyacı var."

"Emin misin? Peki ya..."

"Eminim," diye cevap veriyorum, o bana önümüzdeki birkaç hafta için planladığı toplantı ve programları saymaya başlamadan önce. "Yakında görüşürüz baba. Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok
seviyorum, Ace."

"Mutlu Noeller."

O cevap vermeden telefonu kapattım, çünkü bana Mutlu Noeller dilemeyeceğini biliyordum. "İyi günler" veya "tatilin tadını çıkar" gibi sıradan bir şey söyleyecekti.

"Sana ne oldu?" diye soruyorum, elimdeki boş telefon ekranına bakarak.

Gerçek şu ki, sorumun cevabını zaten biliyorum. Onun bana söylemesine gerek yok.

"Ne oldu?" Taehyun'un derin sesi, banyo kapısını açar açmaz beni dūřüncelerimden çıkarır.

Cevabımı beklemeden yüzümü ellerinin arasına alır.

Koyu renkli gözleri, ruhumun derinliklerinde gerçeği ararken benimkilere bakıyor. "Babamı özledim," diyorum ona dürüstçe.

Taehyun'un gözleri yumuşar ve beni sıcak kollarının arasına alır. Burada rahatlık buluyorum. Başımı göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldığımda, babamın reddetmesinin acısı hafiflemeye başlar. Hayır, tamamen geçmez, ama nefes alabileceğim kadar yumuşar.

"Bu, uzun zamandır ilk kez yavařlayıp dūřünmeye zaman bulduęum bir Noel. Hatırlamak için," diyorum ona, tekrar onun gözlerine bakmak için geri çekilirken

Saç örgülerimden birini kulağımın arkasına itti. "Umarım beni düşünüyorsundur."

Gülümsemem dudaklarımdan süzülüyor. "Diğer şeylerin yanı sıra." Kaşlarını çatıyor, bu da beni güldürüyor.

"Başka türlü katılma şansı olmayan çocuklar için bir snowboard kampı kurmak istiyorum."

Başını yana eğdi, ilgisi açıkça uyandı.

"Ben varlıklı bir ailede büyüdüm. Babam, kendi ajansını kurana kadar büyük bir ajansın en iyi spor menajerlerinden biriydi. Annem ise şirket avukatıydı. Kayak merkezlerine tatile gidecek kadar maddi durumumuz iyiydi. Snowboard derslerimi karşılayabilecek kadar da varlıklıldık.

"Herkesin aynı avantajlara sahip olmadığını biliyorum ve benim gibi görünen, bana ve bu spora hayran olan daha fazla çocuğa bu sporu tanıtmak istiyorum."

Taehyun'un ağzı, neredeyse göz kamaştırıcı bir gülümsemeye açıldığında kalbim kabardı.

"Böyle bir şey için yatırımcılara ihtiyacın olacak. Beni de yaz." Şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum.

"Ciddiyim. Hemen havale yapacağım."

"Hayır," diye başımı sallayarak gülüyorum. "Henüz bir şey ayarlamadım. Sadece bir süredir düşündüğüm bir şey." Nefesimi veriyorum, babamla telefon görüşmesini bitirdiğim zamankinden çok daha hafif hissediyorum.

"Ama bunu gerçekleştireceğim." Sadece yarışmanın ortasında hissettiğim bir kararlılık içimi kaplar. Biraz zaman kazanmak için en yakınlarıma ayak bileğim hakkında yalan söylemekten nefret ediyordum.

Ama bu zamanın, gerçekten ne istediğimi anlamam için gerekli olduğunu fark ediyorum. Önceliklerimin ne olduğunu ve günün sonunda bu sporu sevdiğimi hatırlatıyor bana.

Bu sevgiyi, benim sahip olduğum fırsatlara sahip olmayan diğer insanlarla paylaşmak istiyorum.

Taehyun, bunu yüksek sesle söyledikten sonra bir kez daha gülümsüyor ve yüzümü avuçları arasına alıyor. Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdiğinde boğazımdan küçük bir inilti çıkıyor.

Bu, yeterli olmaktan çok uzak. "Lütfen," diye fısıldıyorum ağzına.

"Bebeğim, yalvardığında ne kadar hoşuma gittiğini biliyor musun?" diye homurdanır ve beni nefesimi kesen bir öpücüğe çeker.

Hâlâ vücudumu saran çarşafı yırtıp atar.

"Benim," diyor ve beni kaldırıp yatağına taşıyor.

BÖLÜM 16

Tania

"Ama benim tek sahip olduğum birkaç şişe şarap ve benim imzalı fotoğraflarım." Townsend ailesiyle paylaşmak zorunda olduğum bu üzücü hediyeleri izlerken kaşlarımı çatıyorum.

Taehyun arkamdan yaklaşır, ellerini omuzlarıma koyar ve şakağıma öpücük kondurur. Hareketi o kadar şefkatli ve rahatlatıcıdır ki, kendiliğinden onun güçlü göğsüne yaslanırım.

Kollarını belime doladı.

"Bana güven, bu fazlasıyla yeterli. Onlar senden hiçbir şey beklemiyorlar," diyor. "Ayrıca, aldığım hediyelere senin adını da ekledim bile."

Nefesimi tutarak ona dönüp bakıyorum. "Ne yaptın?"

O, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Birkaç gün önce tüm hediyeleri paketlettim ve senin adını da hediyelerin üzerine yazdırdım."

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman Noel Arifesi hediye açma törenine davet bile edilmedim. Bu, sen bana katılmamı istemeden önceydi."

Dün, babamla hayal kırıklığı yaratan telefon görüşmesinden sonra, Taehyun'a snowboard kampı açma planlarımdan bahsettikten sonra, bütün günü Noel filmleri izleyerek geçirdik.

Film izlemek, sarılmak ve evet, bolca seks yapmak arasında bir ara, Townsend ailesinin hediye açma törenine onunla birlikte gelmemi istedi.

Görünüşe göre, tüm aile üyelerinin Noel arifesinde bir araya gelip hediye alışverişi yapması bir gelenekmiş, her aile Noel sabahını birlikte geçirip Noel gecesi tekrar bir araya geliyormuş.

Bu kadar büyük ve hala birbirine bu kadar yakın bir aileye sahip olmanın ne kadar harika olduğunu düşününce dudaklarımdan köşeleri gülümsüyor.

"Orada olmamın onlara sorun olmayacağından emin misin?" Bu düşünce bir kez daha aklıma gelince kaşlarımı çattım.

Bana bakarak, "Aynı soruyu beş kez sorduğunda sana ne demiştin?" dedi.

Onu dirseğimle dürttüm. "Sadece emin olmak istedim. Tatil geleneklerini çok ciddiye alan bir aile gibi görünüyorlar. Rahatsız etmek istemem."

"Partiye katılmamın sakıncası yoksa, senin orada olmanın da sakıncası olmaz. Ayrıca, o ailedeki kızların neredeyse hepsi sana aşık olmuştur bile."

Gülümserim ama masadaki imzalı fotoğraflara bakarım. "Onlara, tatilden döndüklerinde evlerine kar sörfü ve ekipmanlarını göndereceğimi söylemeliyim."

Taehyun başını sallar. "Sana bunu yapmamı söylemiştim ama dinlemedin."

Onu itiyorum. "Seni dinlemiyorum. Annem bana, birinin misafiri olarak asla eli boş gitmememi öğretmişti."

O inler ama hiçbir şey söylemez.

Taehyun'un kulübesinden ailenin kutlamasının yapıldığı merkezi yere yaklaşık bir mil uzaklıkta. Bu yüzden arabayla gitmeye karar verdik.

"Koltuk değneğini getirmeyecek misin?" diye sorar Taehyun, kiraladığı SUV'nin arka koltuğundaki koltuk değneğine bakarak.

Kafamı sallarım. "İnsanlara durumumun çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim," derim kendinden emin bir şekilde.

Sadece birinci derece burkulma numarası yaptım. Aradan geçen süreyi düşünürsek, çoğu insan şimdi çok daha iyi olduğuma inanacaktır. Yaralanma numarası yaptığım için hala suçluluk duymalıyım, ama bu suçluluk birkaç gün önceki kadar belirgin değil.

Bu bana ihtiyacım olan zamanı ve alanı verdi.

Sonra Taehyun'un elinde tuttuğu elime bakıyorum. İçgüdüsel olarak elini sıkıyorum. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bu onu her zamankinden daha yakışıklı gösteriyor.

Bu çok şey ifade ediyor.

Bu tatil sezonunda istediğimden çok daha fazlasını elde ettim.

"Ben de öyle," diyor ve düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdiğimi fark etmemi sağlıyor.

"Sonunda başardın!" Kennedy Townsend'ın sesi, Taehyun ile aramızdaki bakışmayı bozdu.

Kocası, Taehyun'un kuzeni Dae, karısının hemen arkasında.

"En iyi hediyeleri kimin verdiği konusunda tartışıyorduk," diye devam ediyor Kennedy, kolunu benim koluma dolayarak.

Beni çekmeye başlar, ama elim sıkı bir şekilde tutulmuştur. Taehyun'a bakarak, elimi bırakmasını beklerim.

Kennedy bunu fark eder ve güler. "Bu adamın elimi bırakması için ne kadar uğraşmam gerektiğini inanamazsın. Burada bu çok yaygın bir şey."

Ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum, ama o da benim cevabımı beklemiyor.

"Onunla kaçmayacağıma söz veriyorum," diyor Taehyun'a. "Ayrıca, kaçmaya çalışsam bile bu adam beni bulacaktır." Kafasını Dae'ye doğru eğiyor. Geçen hafta fark ettiğim kadarıyla, Dae karısından asla uzaklaşmıyor.

Taehyun yavaşça elimi bırakır.

"Uzaklaşma."

"Aynı odadayız," diye hatırlatıyorum ona. Evet, oda neredeyse bir balo salonu kadar büyük, ama yine de aynı oda. Kennedy ya da ben bu adamların gözünden çok uzun süre uzak kalamayız.

"Asistanın seninle değil mi?" diye sorar Kennedy, etrafına bakarak.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Liza meşgul galiba." Ona göz kırpıp sırtıtıyorum.

Yüzündeki ifade anlayışla değişir, sonra ikimiz de aynı anda gülüyoruz. Liza ile kızıl saçlı garson arasında ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama bu sabah onunla konuştum.

Tabii ki bana bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyip tatiline devam etmesini ısrarla söyledikten sonra, fazla ayrıntıya girmeden çok uzaklaşmadığını hatırlattı.

Arka planda bir erkek sesi duydum.

"Bu yılın bu zamanı aşk zamanıdır," diyor Kennedy ve beni baldızı, annesi ve birkaç teyzesi ile birlikte bir masaya götürüyor.

"O çok tatlı," diyorum Riley Townsend'ın kucağındaki bebek Kylie için.

"Sabahın ikisinde ağladığında o kadar da tatlı değil," diyor Eve Townsend

diyor.

Diğer kadınlar, ben de dahil, gülüyor. "Onu

kucağına almak ister misin?" diye soruyor

Riley. "Gerçekten mi?"

Kafasını sallar. "Büyükbabası, babası ya da sayısız amcalarından biri gelip onu elinden almadan önce alabilirsin."

"Yine mi?" diyor Kennedy'nin annesi.

"Yemin ederim, bu hafta hepiniz onu benden daha fazla kucağınıza aldınız. Benim neye benzediğimi unuttuğunu düşünmeye başlamıştım. Bu ufaklık benim onu emzirmeme ihtiyaç duymasa, beni tamamen unutturdu," diyor ve aynı anda küçük Kylie'yi bana uzatıyor.

Farkına varmadan, kucağında küçük, tombul yanaklı bir kız bebeği tutuyorum. Onu kucağında sallayarak güldürüyorum. Salyası bile çok sevimli.

Dürüst olmak gerekirse, kendi çocuklarım olması konusunda pek düşünmemiştim. Ama onun parıldayan gözlerine bakınca, bunun cazibesini anlamaya başladım. Bu küçük şeyler çok sevimli.

"Evet, ta ki kaka patlaması yaşayana kadar," diye inliyor

Riley. Yine düşüncelerimi yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

"Onları özlemiyorum," diye ekliyor Kayla Townsend ve masadaki yaşlı kadınlar da "ben de" diye koro halinde seslerini duyuruyorlar.

Birinin inlediğini duyuyorum ve masanın karşısındaki en yaşlısı olan Deborah Townsend'a bakıyorum. Yüzünde bir gülümsemeyle beni işaret ediyor.

Mavi gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Gördün mü, işte böyle seni ele geçiriyorlar.

Çok sevimli görünüyorsun, bir tane daha almaya nasıl direneceğini bilmiyorsun."

Dilini şaklatıp başını sallar, sonra odanın diğer tarafına bakar. Bakışlarını takip ediyorum ve kocası Robert Townsend'a baktığını görüyorum. O da odadaki diğer erkekler kadar yakışıklı, özellikle de biber ve gri saçlarıyla.

"Sevimli bebekler, dört oğlun olmasının tek nedeni değil," diyor biri ve Deborah Townsend'ın da aralarında bulunduğu kadınlar masası kahkahalara boğuluyor.

Gülüşüm beni de odanın içindeki diğer insanlara bakmaya itiyor. Gözlerim Taehyun'unkilerle karşılaşıyor. Nedense, onun bakışlarının üzerimde olduğunu görmek beni hiç şaşırtmıyor. Hiç çaba sarf etmeden onun dikkatini çekebildiğimi bilmek, içimde garip bir gurur ve coşku karışımı uyandırıyor.

Ama nefesimi kesen bu farkındalık değil.

Beni izlerken gözlerindeki yoğun ışıltı. Gözleri yavaşça benden hala kollarımda tuttuğum bebeğe kayıyor. Sözsüz bir şey söylediğini hissediyorum.

O bakışın ne anlama geldiğini tahmin etmeye bile korkuyorum.

Taehyun ve ben bu haftadan sonra ne olacağı konusunda konuşmadık. Benim açımdan, yılın en sevdiğim zamanını hiç beklemediğim biriyle geçirmekten çok mutluyum.

Daha fazlasını istemeyi hayal etmek istemiyordum.

Ancak, o odanın diğer ucundan beni izlerken...

"Tamam, partiyi başlatalım," diyor mikrofonu olan biri, düşüncelerimi bölerek.

Riley'nin kocası Kyle, sonunda yanımıza geliyor ve karısının tahmin ettiği gibi kızını benden alıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir özlem göğsümde çiçek açmaya başlıyor.

Taehyun'un adını düşünürken, tekrar onun bakışlarını arıyorum, ama o artık son gördüğüm yerde durmuyor.

Nedense kapıya bakıyorum. Ama Taehyun orada değil. Ancak, gözlerimi başka yere çevirmeden önce, Liza kapıdan içeri giriyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, odayı telaşla arıyor ve sonunda gözleri bana takılıyor.

Gizli kalmaya çalıştığı belli, ama hızla Townsends'lerin arasından geçip bana doğru geliyor.

"Konuşmamız lazım," diye fısıldadı.

Liza'nın sadece, benim "yaralanmama" neden olan o kötü düşüşüm sırasında orada olduğu zaman biraz endişeli görüldüğünü hatırlıyorum.

"Ne oldu?" diye sorarken ayağa kalkarım.

"Burada olmaz." Gözleri odanın içinde dolaşır.

Kolumu tutar ve ikimizi odadan çıkarır. Neyse ki, ailenin geri kalanı hediye alışverişiyle o kadar meşgul ki bizi fark etmezler.

"Bunu gördün mü?" Liza, beni özel merdiven boşluğuna çekip telefonunu ekranı görebileceğim şekilde çevirir.

Spor blogunun başlığını okuduğumda gözlerim fal taşı gibi

açılır. "Tania Casey, X Games'ten Kurtulmak İçin

Yaralanmış Gibi Davranıyor!"

"Ne?" diye bağıyorum.

"Ben de öyle dedim," diyor Liza. "Kim böyle kötü niyetli bir yalan yazabilir ki?" O, ileri geri yürümeye başlıyor.

Utançtan midem burkular.

Boğazımı temizlerim. "Sadece bir blog. Muhtemelen çok fazla takipçisi bile yoktur."

"Bu Tom Collander'ın kişisel blogu," diye karşılık verir. "Ayrıca *Sports Daily* gibi yerler için serbest olarak çalışıyor. Bu, onun kişisel bloguna yazılmışsa, yakında büyük ağlarda da yayınlanma ihtimali yüksek."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. Blogu okuduğumda, Collander'ın, birkaç hafta sonra yapılacak X Games'ten çekilmek için ayak bileğimi burktuğumu uydurduğumu yazdığını görüyorum. Ona göre, yirmi beş yaşında, bu kadar çok genç sporcunun olduğu bir sporda yaşımın baskısını hissediyor olmalıyım.

"Büyükanne mi?! Piç kurusu," diye söyleniyorum.

"Ve bir sonraki Kış Olimpiyatları'nda onu görmeyi de unutabilirsin," Liza son cümleyi okur. "Seni bitkin biriymişsin gibi gösteriyor. O piç kurusu... Haddi nereden geliyor?"

Asistanım benim adıma öfkeleniyor. Beni savunmaya hazır birinin olması iyi hissettirse de, bu aynı zamanda bir yumruk gibi geliyor.

Yalan
söyledim.

"Liza..."

"Hayır. Bu kabul edilemez. Yaralanmanı kanıtlamak için tıbbi kayıtları sunabiliriz."

Ben irkilirim ama o fark etmez. "Liza..."

"Hayır, haklısın. Bu tamamen mahremiyetinin ihlali. Ama o piçi dava edebiliriz."

Aramaya başlıyor.

"Kimi arıyorsun?"

"Babanı. O bu durumu nasıl halledeceğini bilir. Yarın Noel, ama önümüzdeki birkaç gün içinde bir avukat tutabiliriz." Telefona bakıyor.

"Cevap vermiyor." Kaşlarını çatıyor ama ben onun cevap vermediğini biliyorum çünkü ona, Liza ararsa cevap vermemesini söylemiştim.

"Liza," diyorum sertçe, telefonu ondan alıyorum. "Kimseyi dava etmiyoruz."

Kaşlarını çattı. "Neden? O..."

"Çünkü doğru," itiraf ettim.

Elimi uzatıp telefonunu ona geri verirken iç çekiyorum. "Oyunlardan çekilmeye niyetim yok, ama onun hikayesinin bir kısmı doğru. Ayak bileğimi burktuğumu uydurdum."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor, bu da beni yere düşmüş zencefilli kurabiye kırıntıları gibi hissettiriyor.

"Neden böyle bir şey yaptın?" Ona gerçeği söylüyorum.

"Mola vermen gerekiyorsa, takvimde biraz zaman ayırabilirdik." "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diyorum ona. "Sen bir işkoliksin ve ben insanları memnun etmekten hoşlanırım. İkimiz de durmaksızın çalışan babamı memnun etmek istiyoruz. Nedenlerimi sonra konuşabiliriz."

"Ama..." Elini alınına götürdü. "Bekle, bu kimin yaptığını açıklamıyor." Telefonunu uzattı.

Haklı. Collander ülkenin diğer ucunda yaşıyor. Bu bilgiyi nasıl elde etti ki? Aklımdaki olasılıkları gözden geçiriyorum. Gerçeği bilen tek kişiler ben, doktorum ve bir kişi daha vardı.

Doktoru otomatik olarak eliyorum çünkü tıbbi kayıtlarımı süslemek için ona para ödediğimi açıklamak, onun lisansını veya en azından itibarını tehlikeye atabilir.

Bu durumda geriye kalan tek seçenek...

Aklım oraya gitmek bile istemiyor.

"Her zaman istediğimi elde ederim." Taehyun'un bana sadece birkaç gün önce söylediği sözler. önce söylediği sözler.

Tek kelime etmeden kapıyı itip merdiven boşluğundan çıktım. zihnimin hemen bu kadar karanlık bir yere gitmemesi için elimden geleni yapıyorum. Taehyun'un neredeyse bir hafta önce yaptığı tehdidi neden yerine getirsin ki?

Bu olamaz. Başka biri yapmış olmalı. Belki de Collander'ın sadece bir tahmini idi?

Herkesin olduğu odaya doğru ilerleyerek Taehyun'u aramaya başlıyorum, ama oraya varamadan onu ve Dae'yi kapının dışında konuşurken buluyorum.

"Onu reddettiği için intikam almak için onunla birlikte olduğunu ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu Dae.

Onu yanlış duymuş olmalıyım diye başımı geriye çekiyorum.

"O beni reddetmedi ve bunu asla öğrenmeyecek, o yüzden bu konuyu kapat," diye cevaplar Taehyun, beni görmediği belli.

"Bu yüzden mi yaptın?" İki adam da bana dönüyor. "Bu yüzden mi beni sattın?" Telefonumu yüzüne tutuyorum.

"Seni orospu çocuğu!"

BÖLÜM 17

Taehyun

"Bana öyle bakma," diyorum kuzenime, Townsend'ların Noel Arifesi partisinin yapıldığı ana girişin sağındaki özel koridorda dururken.

"Benim tek bir bakışım var," diye cevaplar kayıtsızca.

"Karınıza nasıl baktığınızı gördüm. Birden fazla bakışınız var."

Bir elini koyu renkli kot pantolonunun cebine sokar. "Sana karıma baktığım gibi bakmamı bekleme."

Dudaklarımdan bir kahkaha kopar. "O tür psikotik bir ilginin üzerimde olmasını asla istemem."

"Çünkü sen psikopat bakışlarının odağını birine yöneltmişsin. O, yeğenimi kucağında tutarken, senin odanın diğer ucundan ona nasıl baktığını görmedim değil."

Normalde, söylediklerini inkar eder ve ona defolup gitmesini söylerdim. Ama bu hatırlatma, Tania'nın bebekle oynarken onu izlediğim anı aklıma getirdi. Evet, gözlerimi ondan ayıramamıştım.

Ve evet, ikimizin arasında doğacak bir çocuğun nasıl olacağına dair düşünceler, Tania'nın önceki gün izlettirdiği operadaki lanet şekerleme perileri gibi kafamda dans ediyordu.

Bu kadın beni opera izlemeye bile zorluyor.

Delilik.

"Merhaba?"

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı aşağı doğru kıvrıyorum ve dikkatimi kuzenime geri veriyorum. "Bir şey mi istedin?"

O başını salladı. "Yüzündeki endişeli ifadeyi görmek için buraya geldim."

Kuzenimin benim üzüntümü fark etmesine şaşırmadan homurdandım. Telefonumu kaldırdım. telefonumu kaldırdım. "Tania'nın ilk Noel hediyesi gecikti." ertelendi." Ben kızgın hayal kırıklığı

hayal kırıklığıyla

"Hediye mi? Senin böyle kaşlarını çattığını gördüğüm tek zaman, Takahashiler Shilla Hotels ile yaptığımız anlaşmayı neredeyse bozacakları zamandı," diye Dae gereksiz yere hatırlatıyor.

"Lanet olası suçlular," Yakuza ile bağlantıları olduğu iddia edilen Japon holding hakkında şikayet ediyorum. "Yine de o anlaşmayı sonuçlandırmayı başardım, bu yüzden Noel'den birkaç saat önce gereksiz yere bu saçmalığı gündeme getirme."

Kuzenim kaşlarını kaldırır. "Birden Noel havasına mı girdin? Ne hediye bekliyorsun ki?"

"Seni ilgilendirmez," diye hemen cevap veriyorum. "Tania, hediye geldiğinde ilk bilen kişi olacak."

Eğer gelirse tabii.

"İçeri giriyorum," diyorum ona.

Tania'yı tekrar görmek istiyorum. Diğerlerinin, özellikle de çocukların hediyelerini açarken gülümsemesini görmek istiyorum.

Çocuklarla çok iyi anlaşıyor ve açacağı kamp büyük bir başarı olacak. Bunu hissedebiliyorum.

"Peki ona gerçeği ne zaman söyleyeceksin?"

Dae'nin sözleri beni durdurur ve ona dönmemi sağlar. Cevap vermeden gözlerimi kısarım.

"Benden sana tavsiye. Gizli gerçeklerin, sevdiğin kadına nasıl geri dönüp başına bela olabileceğini bilirim."

"Kadın..." diye söze başlıyorum.

"Kabul et ya da inkar et, ama ben seni senin beni tanıdığın kadar iyi tanıyorum. Ve ona, onunla birlikte olmanın tek nedeninin, seni reddettiği için intikam almak olduğunu ne zaman söyleyeceksin?" diye sorar.

"O beni reddetmedi ve bunu asla öğrenmeyecek, o yüzden bu konuyu kapat," diyorum dişlerimi sıkarak.

Son birkaç gün içinde bu sonuca varmıştım. Tania'yı ilk gördüğümde onu istedim ve evet, bir girişimde bulundum. Ama beni reddeden aslında asistanı Liza'ydı. Ya da daha doğrusu, bunu yapmak için bulunduğumuz kayak salonunun barındaki garsonu gönderdi.

Tania'nın bunu bildiğinden bile şüpheliyim.

"Bu yüzden mi yaptın?" diye suçlayıcı bir ses sorar, ben kuzenime gerçeği söylemeden önce.

Öfkeli Tania'ya dönerek, "Ne? Hayır," diyorum, elindeki telefondaki makalenin başlığını gördükten sonra. "Asla yapmam."

"Yapmaz mıydın? Birkaç gün önce öyle dememiştin," diye öfkeyle bağırır. "Değil mi? Beni ifşa etmek için tanıdığın gazetecileri arayan kişi sensin, değil mi?"

Alaycı bir kahkaha attı.

"Bütün bunları sen ayarladın, değil mi? Aynı gün Collander'ı arayıp gerçeği anlattın ve istediğini elde etmek için bütün hafta boyunca bana şantaj yaptın. Peki ne için?"

Göğsümü itti.

"Beni aptal gibi göstermek için mi? Yaralı egon yüzünden beni utandırmak için mi?" "Lanet olsun, Tania." Onu durdurmak ve beni dinlemesini sağlamak için omuzlarından tutuyorum.

beni dinlemesini sağlamak için omuzlarından tutuyorum. "Ben yapmadım. Collander'ı ya da başka birini asla aramam." "Ama sen aradın. Seni gördüm."

"Dişçimi aradım," itiraf ettim. "Asistanı da kafası karışmıştı. Hiçbir zaman niyetim..."

"Sana inanmıyorum." Kollarımı kendinden uzaklaştırır. "Bana dokunma," diye bağırır ve binadan koşarak çıkar.

Onun için harekete geçiyorum ama Liza önüme atlıyor. "Belki de burada kalmalısın."

Genç kadına sert bir bakış atarak, onu itip geçmeye hazırlanıyorum. Ama sonra Dae araya girer.

"O haklı," diyor Korece.

"Siktir git," diye homurdanırım ve Tania'nın kaçtığı çıkışa ulaşmak için onu geçmeye çalışırım.

"Dinle." Dae elini göğsüme dayadı. "Bazen bir kadınla konuşmadan önce onun sakinleşmesine izin vermen gerektiğini herkesten daha iyi bilirim."

Hâlâ onun söyleyeceklerini dinlemek istemiyorum. Tania ile aramızdaki durum, onun Kennedy ile olan durumundan farklı. Onu yıllarca takip etmedim ya da evime kilitlemedim.

Gerçi, onu tekrar yalnız yakaladığımda ikinci seçeneği ciddi olarak düşünüyorum. Onun gözümün önünden kaybolmasını sevmiyorum.

"Çekil."

"Hayır," diyor Dae, sesi ciddileşiyor. "Onunla tekrar konuşmadan önce, asistanıyla birlikte sakinleşmesine izin ver."

Dae'yi geçmeye çalışırken, Liza'nın da çoktan gittiğini fark etmemiştim.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, kendimi çaresiz hissediyorum. Bu duygudan her şeyden çok nefret ediyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor Dae, kolunu omuzlarıma dolayarak.

Kalbim göğsümün içinde burkuluyor çünkü ilk kez kuzenime inanıp inanmadığımdan emin değilim.

BÖLÜM 18

Tania

Ertesi sabah erkenden süitimizin kapısından içeri girdiğimde Liza, "Aman Tanrım!" diyor. "Seni defalarca aradım ve tüm oteli aradım."

Cevap veremeden, süitin kapısının açılmasıyla irkiliyorum. Son birkaç gündür asistanıma eşlik eden uzun boylu kızıl saçlı adam dışarı çıkıyor.

"Seni her yerde aradık," diyor Liza, Keith'e bakarak.

O anda, elinde iki fincan kahve tuttuğunu fark ettim. Ve sanki dün gece hiç uyumamış gibi kan çanağına dönmüş gözlerini fark ettim.

Keith boğazını temizler, Liza'dan fincanları alır ve tezgahın üzerine koyar.

"İyi misin?" diye sorarken, asistanımın yanına yaklaşır ve elini omzuna koyar.

Onları birlikte izlemek göğsümü sıkıştırıyor. Bana sahip olduğum şeyi hatırlatıyor.

Düzeltilme: Sahip olduğumu *sandığım* şeyi.

"İyiyim," diye mırıldanıyorum, süite girip kapıyı arkamdan kapatırken.

Dün gece buradan kaçarken giydiğim paltomu çıkarmaya bile tenezzül etmeden kanepeye çöküyorum.

"Dün gece nerede kaldın?" diye sorar Liza, bana sıcak bir fincan kahve getirirken.

"Dün gece nerede kaldın?" diye soruyor Liza, bana sıcak bir fincan kahve getirerek.

Onun, kendi deyimiyle "özel çikolatalı latte kahve karışımı"ndan bir tane hazırladığını anlayabiliyorum.

Normalde kahve ve çikolata karışımını severdim. Ama bu sabah değil.

"Buradan birkaç kilometre uzakta bir otel buldum." Noel arifesinde son dakikada rezervasyon yaptığım için bu lanet şey bana bir servete mal oldu, ama bu bedeli ödemeye razıydım. Taehyun'un beni aramaya ilk olarak süit odama geleceğini düşündüm.

Etrafa bakındığımda onu hiçbir yerde göremediğim için içimi hüznü kapladı.

Muhtemelen istediğini elde etti. Beni utandırmak. Şimdi, özür dilemek için ortaya çıkmaya bile tenezzül etmeyecek.

Bu acınası düşünceleri kafamdan atmak için başımı sallıyorum. Tabii ki gelmeyecek. Beni kasten tuzağa düşürdü. Bunun olmasını istedi.

"Telefonuna cevap vermiyordun," diyor Liza, önümdeki sehpa oturarak.

"Kapattım." Telefonumu ceketimin cebinden çıkarıp ona siyah ekranı gösterdim. "Lanet şey durmadan çalışıyordu."

Açmaya zahmet etmeden bir kenara attım. Tanıdık ve bilinmeyen numaralardan aramalar ve mesajlar aldım. Arkadaşlarım, iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Diğerleri ise blogun doğru olup olmadığını, gelecek ayki X Games'ten gerçekten çekilip çekilmediğini öğrenmek istiyorlardı.

Babamdan mesaj almamıştım ama eminim o da duymuştu. Muhtemelen beni aramadan önce bir yerlerde hasar kontrolü yapıyordu.

"Şey..."

Elimi kaldırıyorum. "Bunu sonra konuşabilir miyiz?" Liza'nın başında duran Keith'e bakıyorum, eli yine Liza'nın sırtında. Ona çok aşık.

"Noel sabahı. Bunun tadını çıkarmalısın. İşini düşünmemelisin," diyorum ona. "Eminim ilk Noel'inizi birlikte geçirmek istersiniz," diyorum Keith'e doğrudan.

"Aslında," Liza'ya bakarak, "isterdim," diye dürüstçe cevap verdi.

"Güzel. O zaman git. Ben zaten günün çoğunu yatakta geçireceğim.

Uçağımız yarın akşam kalkıyor. İstedğin kadar zaman alabilirsin.

Kanepeden kalkıp sonunda paltomu ve kar botlarımı çıkarmaya başlıyorum.

"Tania, bunu görmezden gelemeyiz," diyor Liza arkamdan.

Ona dönerek, "Görmezden gelmiyoruz. Noel geldi ve ben sadece sessizlik istiyorum," diyorum. Nedense gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor.

Kafamı sallayıp gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarının akmasına izin vermiyorum.

"Git eğlen."

Liza cevap verecek zaman bulamıyor çünkü kapı sertçe çalınıyor. Kalbim sıkışıyor.

Yatak odama doğru yola çıkıyorum. "Taehyun gelirse, onu gönder. Sonra ikiniz gününüzün tadını çıkarın."

Onun geldiğini sanmıyorum, çünkü artık benim için hiçbir önemi olmadığını biliyorum. Muhtemelen tatil paketi kapsamında rezervasyon yaptığımda satın aldığım tatil kahvaltısını getiren resort personeli.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. En son yapmak istediğim şey yemek yemek. Ya da güzelce hazırlanmış bir kahvaltıya bakmak.

"Ve onlara şunu söyleyebilirsin..."

"Bay Casey," diyor Liza kapıyı açarken.

Bir saniye sonra, babam odaya girer ve heybetli varlığıyla odayı doldurur.

"Liza, Mutlu Noeller," diyor, tuhaf bir şekilde neşeli bir ses tonuyla. Kafamı yana eğiyorum.

Asistanımı bile kucaklayarak, onun çıkardığı nefes sesinden de anlaşıldığı üzere, hem beni hem de onu şok ediyor.

Babam geri çekildiğinde, bakışları bana takılana kadar odayı tarar. Gözleri gözle görülür şekilde parlar.

"Ace."

Farkına varmadan, babamın güçlü kollarına sarılmışım. Kısa bir kucaklaşma olacağını düşünürüm, ama o beni bırakmaz. Hatta bir süre beni ileri geri sallamaya başlar.

Tıpkı iş seyahatinden eve döndüğünde bana çocukken yaptığı kucaklamalar gibi.

Kollarını omuzlarımdan çeker ve bana gülümseyerek bakar. "Mutlu Noeller, Ace."

Zorlukla tuttuğum gözyaşları yanaklarımdan süzülür. Hızla silerek temizlerim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerindeki ışıltı biraz azalır ama tamamen kaybolmaz.

"Bu soruyu sorman bile çok yazık." Kaşlarını çatarak omuzlarımı sıkıştırır. "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum."

Kendi kendine hayal kırıklığıyla başını sallar.

"Seni birçok yönden hayal kırıklığına uğrattım." Sesi o kadar ağır geliyor ki, henüz kırılmamış olan kalbimin küçük parçası da parçalanıyor.

"Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye soruyorum, ellerini ellerime alıyorum.

"Uçuş sırasında düşünmek için çok zamanım oldu." Başını sallar. "Gerçekten, fazlasıyla zamanım oldu. İlk uçuşum rötat yaptı, bu yüzden aktarmamı kaçırdım. Bu yüzden saatlerce Dallas havaalanında kaldım."

Burnunu çeker.

"Ama mesele bu değil. Mesele, oradayken sana karşı başarısız olduğum tüm yolları düşündüm."

"Baba, öyle değil," diye ısrar ediyorum, ellerini sıkarak.

"Ace'im her zaman çevresindeki insanları mutlu etmek ister." Hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bunu annenden almışsın."

Kaşlarım kalktı çünkü babam annemden hiç bahsetmezdi. Eskiden bana sürekli onu hatırlattığımı söylerdi.

O öldükten sonra, ondan bahsetmeyi bıraktı.

"O da insanları mutlu etmekten hoşlanırdı," diye devam etti.

"Neden... neden annemden bahsediyorsun?" diye fısıldayarak soruyorum. Yanağımdaki gözyaşını siliyor.

"Çünkü onu seviyordun ve onu hatırlamayı hak ediyorsun. Tıpkı benim gibi. Özür dilerim ki..." Derin bir nefes alır ve titrek bir nefes verir. "O öldükten sonra sana ihtiyacın olan baba olamadığım için özür dilerim."

Kafamı sallarım ama o devam eder.

"İş konusunda ne zaman yavaşlamam gerektiğini bana her zaman hatırlatan oydu. Hepimizin güzel anılarımız olması için aile tatillerine ve bayram tatillerine çıkmamızda ısrar ederdi.

"O öldükten sonra, onun kaybının acısını çok fazla hissettiğim için kendimi işe verdim."

Parlak gözleri benimkilerle buluştu. O anda ikimizin de ağladığını fark ettim.

"Bununla daha iyi başa çıkmam gerektiğini biliyorum. Anneni özlediğinde onun hakkında konuşmana ve kollarımda ağlamana izin vermeliydim.

"Bunun yerine, seni zorladım ve zorladım, ta ki sen bana yalan söylemen gerektiğini düşünene kadar, böylece snowboardu bırakarak beni hayal kırıklığına uğratmayacaktın."

"Ne?"

"Çok üzgünüm," diyor tekrar ve beni sıkıca kucaklıyor.

Kucaklaşmamızdan dolayı sonraki sözleri boğuk çıkıyor, ama "Sorun değil, Ace. Snowboardu bırakıp başka bir şey yapmak istiyorsan

başka bir şey yapmak istiyorsan. Sponsorlar, X Games veya başka şeyler hakkında endişelenme. Ben her zaman, her zaman senin bir numaralı hayranın olacağım."

Bu sefer, babamla birbirimizin kollarında ağlarken, titrek bir nefes veren benim. Ne kadar süre birbirimize sarıldığımızı bilmiyorum, ama saatler gibi ve hiç zaman geçmemiş gibi geliyor.

Ama bu, ikimizin de ihtiyacı olan şeydi.

İçimde bir yerlerde, babamın ne olursa olsun beni seveceğini bilmem gerekiyordu. Tüm sponsorluklar, yarışmalar, bir başka Olimpiyat altın madalyası hayalleri ortadan kalksa bile, babamın hala benimle olacağını bilmem gerekiyordu.

"Sorun yok, Ace," diyor, geri çekilip gözyaşlarını silerken. "Her şey yoluna girecek. Hiçbir şey için endişelenme. Olası sonuçlarla ben ilgileneyeğim. Bir ara emekliliğini açıklayacağız..."

"Bekle, bekle." Ellerimi kaldırarak, sonunda konuşma yeteneğimi geri kazanırım. Kafamı sallayarak ona, "Emekli olmak istemiyorum. Bu fikri nereden çıkardın?" derim.

Kafası karışmış bir şekilde bana bakarken alnı kırışır. "Ben... Collander blogu," diye cevaplar. "Uçağımı beklerken okudum."

"Hayır, yanılıyor. Şey..." Nefesimi vermeden önce düzeltirim. "Ayak bileğim hakkında yalan söylediğim konusunda haklıydı. Hiç burkulmamıştı. Düşerken sadece biraz incitmiştim. Birkaç gün içinde normale döndü."

Babam daha da şaşkın görünüyor.

"X Games'ten veya başka bir yarışmadan kaçmak için yalan söylemedim. Ve kesinlikle emekli olmak için de değil. Sadece biraz ara vermem gerekiyordu. Tatilin tadını çıkarmak ve annemi hatırlamak için biraz zaman." Son kelimede sesim biraz kısıldı.

Babam yine omuzlarımı sıktı.

"Emekli olmak istemiyorum. Gelecek ay X Games'i kazanmak ve iki yıl sonra Olimpiyatlara geri dönmek istiyorum," diyorum kararlı bir şekilde. "Bu konuda hiçbir şey değişmedi. Ayrıca sadece gerçek bir Noel istedim."

Gözleri daha da parlaklaşır ve yüzünden akan gözyaşlarını görmek bana acı verir.

"Yalan söylediğim için özür dilerim. Benim niyetim..."

"Özür dilenecek bir şey yok." Beni tekrar sıkıca kucaklar. "Bu benim hatam. Bilmeliydim. Daha dikkatli olmalıydım. Lanet menajerin olarak değil, baban olarak."

Sesinde duyduğum suçluluk ve kendini suçlama duygusundan nefret ediyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Geri çekilir ve yüzümü avuçlar, bana gülümseyerek bakar. "Mutlu Noeller, Ace."

Dudaklarımdan içten bir gülümseme yayılır. Onun Ace'i olmayı seviyorum. "Mutlu Noeller, baba."

O benim alnımı öper, ama sonra yeni bir soru aklımda belirir ve geri çekilirim. "Baba?"

"Evet?"

"Bu ani değişikliğin nedenini sorabilir miyim? Yani, burada olduğun için elbette mutluyum, ama iki gün önce sana gelmeni istediğimde..." Havayı bozmak istemediğim için sözümü kesiyorum.

Diğer konularda kalbim hala ağır olsa da. Ama merakım galip geliyor.

Babamın gözleri hüznle doluyor. "Doğru yönde küçük bir itici güç oldu."

"Bir itekleme mi?"

"Görünüşe göre tanıdığın birinden." Babam yana doğru adım attığında kalbim sıkıştı.

Onu en son gördüğümünden bu yana sadece on iki saat geçti ama onu bu kadar özlediğime inanamıyorum.

Ama sonra bu Noel sabahı birbirimize uyanmadığımız nedeni hatırladım.

"Çık dışarı," diyorum Taehyun'a, ona sırtımı dönerek.

BÖLÜM 19

Taehyun

Kahretsin, bunun kolay olmayacağını biliyordum. Tania'nın bana bir bakışta aşık olup kollarıma atlamayacağını tahmin etmiştim. Ama yine de, farkında olmadan bunu ummuştum.

Dün gece hayatımın en zor gecesi idi. Dün gece babasını buraya getirerek ona sürpriz yapmayı dört gözle bekliyordum.

Ama sonra uçağı rötör yaptı ve Tania, Dae ile aramızdaki aptalca konuşmayı duydu ve tamamen yanlış bir fikre kapıldı.

Aşık olduğum kadınla geceyi ve Noel sabahını geçirmek yerine, onun nerede olduğunu merak ederek geçirdim ve aynı zamanda Collander'la konuşan o orospu çocuğunu bulup, onu ifşa ettikleri için onlara bedelini ödetmeye çalıştım.

"Çık dışarı," diyor ve bana sırtını dönerek arkasını dönüyor.

Sanki göğsümü bir yumruk sıkıştırmış, düşünme, nefes alma ve konuşma yeteneğimi elinden almış gibi hissediyorum.

Yine de bir şekilde kendime gelmeyi başardım. Onun benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. Ne şimdi ne de bir daha.

"Tania, bekle," diye seslenirken ona uzanıyorum.

"Seninle konuşmak istemiyorum. Bana yalan söyledin," diye dönüp suçlar.

"Asla yalan söylemedim." Başımı sallarım. "Bir kez bile.

Sana karşı." "Sana inanmıyorum."

"Ace," diye araya girer babası.

Gözleri, şimdi arkamda duran babasına kayar. "Belki de ona konuşma şansı vermelisin."

"Ama baba..."

"Ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum, Ace. Bunu da annenden almışsın."

Tania alaycı bir şekilde, "Eminim senin de bunda payın vardır," der.

Babası gülümser. "Muhtemelen haklısın. Taehyun olmasaydı..." Elini omzuma koyar.

Birinin benim adıma konuşması hoşuma gitmiyor. Sevdığım kadına karşı. Ama Tania'nın babasını ne kadar sevdiğini ve özlediğini biliyorum.

"Annenin ölümünden sonra sana ne kadar kötü davrandığımı anlamam çok daha uzun sürerdi."

Tania itiraz edecekmiş gibi ağzını açar ama babası elini kaldırır.

"Biliyorum, beni suçlamıyorsun. Sen anlayışlı birisin." Bay Casey başını benim yönüme doğru eğdi.

"Ace ile Noel'i geçirebilmem için uçuş ve konaklama rezervasyonlarını ayarlamak için elinden geleni yapan adama karşı bu anlayışı göstermeye çalış."

Tania'nın gözleri tekrar bana dönüyor. Öfkesi hala devam ediyor ama sertliği biraz yumuşamış. Bu durumla başa çıkabilirim.

Bir adım öne çıkıyorum ve o benden uzaklaşmayınca kalbim umutla doluyor.

"Ben odama yerleşirken siz ikiniz konuşun," diyor babası arkamdan.

Bir saniye sonra, Tania'nın süitinin kapısı kapanır ve sadece ikimiz kalırız.

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Babamı mı aradın?" Başımı sallar. "Evet."

"Ne zaman?"

"Sen ondan Noel için gelmesini istediğin gün." "O iki gün önceydi."

"Evet." Tekrar başımı sallarım. "Bana 'belki' dediğinde yüzündeki ifadeyi hiç sevmedim.

"belki" demesinin aslında hayır demek olduğunu söylediğinde yüzündeki ifadeyi hiç sevmedim."

Bakışları omzumun üzerinden bir yere kayar. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü Noel'inin özel olmasını istiyorum."

Gözlerimi tekrar karşıladı, gözleri kısıldı. "Neden? Ben sadece seni reddeden, seni geri çeviren kadını, bu yüzden intikamını almak zorundaydın."

Kafasını yana eğerek kollarını yanlarına indirir.

"Dur, babamı şantajına dahil etmek için aramadın, değil mi?" Öfkesi yeniden alevlenir.

"Tabii ki hayır," diye hemen cevap veriyorum ve kollarını benimkilerin arasına alıyorum. Ellerini benimkilerden çekmeye çalışsa da, ben sıkı tutuyorum. Onu bırakamam. "Babanı aradım çünkü ona ihtiyacın vardı. Yıllar sonra ilk kez gerçek bir Noel geçirmek için buraya geldin. Senin için bunu istedim. Hâlâ senin için bunu istiyorum."

"Senin neyin var?"

"Çünkü sana lanet olasıca aşık oldum," diyorum, sesim hayal kırıklığıyla doludur. "Evet, bir hafta içinde sana sıırsıklam aşık oldum, Tania Casey. Ve geri kalan Noel'lerimi kollarımda uyanarak geçirmek istiyorum."

Dudakları açılır, ama ben henüz bitirmedim. Madem itiraf ediyorum, sonuna kadar gideyim bari.

"Aramızda başlayan şeyin, reddedildiğimi hissetmemden kaynaklandığını itiraf ediyorum. İsteddiğimi elde edememekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bu yüzden ayak bileğimi öğrendiğinde bana şantaj yaptın," diyor keskin bir sesle.

"Evet, öyle başladı."

"Mesele şu ki," der, ellerini genişçe açarak beni bırakmaya zorlar, "seni daha önce hiç görmedim. Seni hiç reddetmedim."

Başımı sallıyorum, artık bunun doğru olduğunu biliyorum. "Liza'ydı." "Ne?"

"O da beni tanımıyordu. Ama görünüşe göre, sana asılan birçok erkek var. Asistanın olarak görevlerinden biri de onları başından savmak."

Tania kafası karışmış bir şekilde yüzünü buruşturur.

"Babanın talimatı," diyorum ona. "Her neyse, yaklaşık altı ay önce bir gece, Colorado'daki yarışmayı kazandıktan sonra bazı sponsorlarla bir restoranda idin. Ben de bir iş ortağımla görüşmek için şehirdeydim."

Seni siyah bir elbiseyle, imza dağıtırken gördüm ve anında seni istedim."

Onu dün gibi hatırlıyorum. Hayranları fotoğraf çekerken çok neşeli ve gülümserdi. O zamanlar saçları pembe ve mor örgülüydü.

"Bir not ve bir içki gönderdim, ama hemen reddedildi. Göz teması kurduğumuzu ve beni gördüğünü ve garsondan notumu reddettiğini sandım. Şimdi anlıyorum ki, sen onu hiç görmedin."

"Liza senin adına beni reddettiğinde sadece işini yapıyordu."

Kollarını yukarı aşağı okşuyorum.

"Evet, başlangıçta sahte yaralanmanı, istediğimi elde etmek için bir araç olarak kullandım. Bunun, incinmiş egomun intikamı olduğunu düşünüyordum. Ama bu hızla değişti. Kimseye ayak bileğinden bahsetme niyetim hiç olmadı ve Collander'ı arayıp ona hiçbir şey söylemedim."

Sesim istemediğim kadar sert çıkıyor. Ama o orospu çocuğunu düşünmek beni sinirlendiriyor. Blogunu üç kez okudum. Tania'yı sahtekar olarak nitelendirmesi ona pahalıya mal olacak.

"O zaman kim yaptı?" diye soruyor, hala bana inanmıyormuş gibi.

"Geçen geceki adamlardan biri." Daha fazla bilgi için bana baktığında, ayrıntıları anlatırım. "Townsend zencefilli ev yarışmasının olduğu gece yanımızdan geçen grup. Senin koltuk değneğini getiren adam. Collander'a bir e-posta gönderdi ve hatta bizim arkamız dönüktü, o gece yardım almadan yürüdüğün fotoğrafları bile gönderdi."

Tania başını eğiyor. "Ne kadar aptalım."

Çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlarım. "Bir daha asla böyle saçma sapan şeyler söyleme," derim sertçe. "Sevdiğim kadın hakkında."

Göz kapakları kapanır. O anda eğilip alnına öpücük kondururum. Sonra dudaklarım onun dudaklarına değiyor.

Başta tereddüt eder, ama sonra öpücüğe teslim olur. Öpücüğe teslim olur olmaz, saatlerdir beni rahatsız eden gerginlik sonunda dağılmaya başlar.

Öpücükten geri çekildim ama alnımı alnına dayadım.

"O orospu çocuğu, artık bir işi olmadığı haberini çoktan aldı," diyorum ona. "Ve Collander'ın serbest çalışma fırsatları da şu anda azalıyor."

Tania başını geriye atar. "Sen..." Ben başımı sallayınca sözünü keser.

"Noel'de seninle uğraşmamalıydılar."

Ona söylemediğim şey, kuzenimin yeni ailesinden yardım aldığımı. Bağlantılarım sayesinde o iki piç kurusu eninde sonunda kovulabilirdi, ama Townsend'ların yardımıyla bu neredeyse bir gecede gerçekleşti.

Yüzünü avuçlarım. "Hak ettiğin Noel'i yaşamayı istedim."

Süite girdiğimden beri ilk kez Tania bana gülümser, gözleri yaşlıdır. "Teşekkür ederim."

Kafamı salladım. "Noel mucizelerinin var olduğunu bana gösterdiğin için teşekkür ederim," itiraf ettim ve onu, bütün sabah boyunca özlediğim öpücüğe çekmeden önce.

EPILOG

Tania

"Ne. Oluyor. Lan?" diye soruyorum, seçtiğim hayır kurumuna altı haneli bir meblağ bağışlamamı sağlayan sözleşmeye bakarak. Taehyun tarafından imzalanmış ve tarih atılmış, önümüzdeki on yıl boyunca geçerli.

"Kampınızın daha fazlasına ihtiyacı olursa, avukatım yeni bir sözleşme hazırlayabilir, ama düşündüm ki..."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırarak ona döndüm ve sırtımı Townsends'ların bu akşamki aile yemeği için süsledikleri ve kurdukları devasa Noel ağacına dayadım.

Noel akşamıydı ve Taehyun'a ona inandığımı söyleyip öfkemi dindirdikten sonra, o, babam, Liza, Keith ve ben oturup Noel sabahı odama sipariş ettiğim açık büfe kahvaltının tadını çıkardık.

Sonra, hediyelerimizi değiştirdik ve babamın hepimiz için aldığı tulum pijamalarla Noel filmleri izledik. Babam da benim en sevdiğim filmleri izleyip gülerek eğlenirken, ben de günümü zencefilli kurabiye yiyip bol bol sıcak çikolata içerek geçirme isteğimi gerçekleştirdim.

Taehyun ise beni kollarından bırakmak istemedi.

Evet, bu davranışı babamın birkaç kez yan gözle bakmasına neden oldu, ama babam bunu görmezden geldi, çünkü Taehyun onu arayıp kaçırdığı şeyi fark etmeseydi, babam burada olmayacaktı.

Şimdi Townsend ailesinin Noel yemeğindeyiz ve ben yanlışlıkla tüm hediyelerin bu gece verileceğini sanmıştım.

"Bu bir şaka, değil mi?" Sözleşmeyi kaldırıyorum.

Dae, Taehyun'un omzuna yaslanıp burun kıvrıyor. "Bana biraz hafif geldi. Onunla uğraşmak zorunda kaldığın için ona ödeme yaptırmalısın."

Başını sözleşmeye doğru uzatır. "Miktarı ikiye katla. O bunu karşılayabilir," der ve uzaklaşır.

Taehyun'a başımı yana eğdim. "Tam olarak ne kadar paran var?"

"Eğer istiyorsan, bu miktarın iki katından fazlası var."

"Dur," diyorum gülerek ve telefonuna uzanacak gibi görüldüğünde ellerini ellerimle tutuyorum. "Ama gerçekten, bu benim kampım için mi?"

Ciddi bir ifadeyle başını sallar. "O kampı kurmaktan bahsederken yüzün aydınlandı. Hayranlarınla, özellikle de snowboard sporuna girmek isteyen çocuklarla tanışmaktan bahsederken olduğu gibi. Gözlerindeki o ışığı korumak için bu miktarı gözümü kırpmadan üç katına çıkarırdım."

Ve tam da günün daha iyi olamayacağını, kalbimin daha fazla dolamayacağını düşündüğüm anda.

Sözleşmeye

bakıyorum.

"Teşekkür ederim."

En azından küçük bir kamp kurmak için kendi param vardı ve şüphesiz sponsorlar da bulabilirdim. Hatta babam neredeyse kendisi telefon etmeye başlamıştı. Tabii önce kampı finanse etmek için kendi banka hesabından beş haneli bir meblağ taahhüt etmişti.

Beni bu kadar duygulandıran para değil. Taehyun'un bana ne kadar değer verdiğini sadece sözlerle söylememesi. Bunu eylemleriyle de göstermesi.

Herkes hayallerini desteklediğini söyleyebilir, ama ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkar mı? O dinler, notlar alır ve sözünü tutar. Tıpkı arka arkaya mükemmel 180 derece dönüşler yapmak gibi.

Kollarımı boynuna doluyorum ve etrafımızda onlarca insan, Noel müziği çalıyor ve evet, babamın gözleri üzerimizde olsa da, odada sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

O başını sallar. "Sana hediye için teşekkür etmeyi bırakmanı söylemiştim..." Parmağımı dudaklarına koyarak sözünü keserim.

"Sana para için teşekkür etmiyorum," diyorum. "Beni şantajla kandırıp sana aşık ettiğin için teşekkür ederim. Hayallerimin erkeği olduğun için teşekkür ederim."

Gerçek şu ki, Taehyun bana tuzak kurmamış olsaydı, hâlâ babamı ve çevremdeki herkesi memnun etmek için elimden gelenin en iyisini yapma döngüsüne hapsolmuş olurdu. Hâlâ itibarımı korumak ya da sadece birkaç gün izin almak için yalan söylüyor olurdu.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Bu hafta bittikten sonra bizim için ne olacağını hiç bilmiyorum.

Ancak bildiğim tek şey, bu adama tamamen aşık olduğum.

Yüzümü avuçları arasına alır, yüzünde sihirli bir ifade belirir. "Sadece bir haftada sana aşık oldun mu?" diye sorar, sırtarak.

Başımı sallıyorum. "Sana yerine getirebileceğim başka bir dileğin var mı?" diye şaka yapıyorum.

"Sadece bir tane." Cebinden bir şey çıkarır ve başımızın üzerine tutar.

Yukarı bakınca bunun ökse otu

olduğunu görüyorum. "Öp

beni," diye ısrar ediyor.

Ve ben de öpüyorum.

* * *

Tania ve Taehyun'un geleceğinde neler olacağını öğrenmek ister misiniz? Bonus epilogunu okumak için [buraya](#) tıklayın.

ve Liza ile aslında garson olmayan yakışıklı garson arasında neler olduğunu merak ediyorsanız, [Patreon'uma](#) tıklayarak kısa hikayelerini okuyabilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

Gelecekteki yayınlarla ilgili güncellemeleri mi arıyorsunuz? Beni aŗağıdaki adreslerde bulabilirsiniz: Haber

bülteni: [Tiffany Patterson Writes Haber Bülteni](#)

Patreon: <https://www.patreon.com/tiffanypattersonwrites> Web

sitesi: [TiffanyPattersonBooks.com](#)

Facebook Sayfası: [Yazar Tiffany Patterson E-](#)

posta: TiffanyPattersonWrites@gmail.com

TIFFANY PATTERSON'IN DİĞER ESERLERİ

Townsend Ailesi ve Arkadaşları Serisi [Aaron'ın](#)

[Sabrı](#)

[Kader](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Son Nefesime Kadar](#)

[Aaron'ın Hediyesi](#)

[Sadece Bir Kelime Söyle](#)

[Jacob'ın Şarkısı](#)

[Tesadüf Değil](#)

[Kişisel Koruma](#)

TOWNSEND MİRASI SERİSİ

Bana
Güven.
Beni
Sev.
Kurtar
Beni, Öp
Beni

SIYAH BURLESK SERİSİ

Siyah İnci
Siyah Dahlia
Siyah Kelebek .

Sonsuza Kadar Serisi

7 Derece Alfa (Koleksiyon) Sonsuza
Kadar

GÜVENLİ ALAN SERİSİ

Güvenli Alan (Kitap
1) Güvenli Alan
(Kitap 2)

RESCUE FOUR SERİSİ

Eric'in Cehennemi

Carter'ın Atesi

Emanuel'in Sıcaklığı

Don'un Alevleri

SERİ DIŞI ESERLER

Burası Uyuduğum Yer

Fırtınam

Miles & Mistletoe (Tatıl Romanı)

TIFFANY PATTERSON WEB SİTESİ ÖZEL

[Mafya Paketi](#)

[Kilitli Kapılar](#)

[Bella Beni](#)

[Hatırla](#)

[Kuralları Çiğnemek](#)

[Kırık Parçalar](#)

TEXAS SERİSİ TOWNSEND'LER

Senin için
tüm
benliğim.
sonsuz dek

GECE KURT SERİSİ

Seçilmiş
Aranıyor

A**HOLE CLUB SERİSİ (İŞBİRLİĞİ)

Luke

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

